

Dr. EGIDIJ:

NEDELJSKO BRANJE

POUK, ZGODOVINA, LEGENDE

Cena L. 4.—

EDITORE: Dr. ANDREA PAVLICA, GORIZIA
TIPOGRAFIA CONSORZIALE - TRIESTE.

+ 82065

82065

F2C 999/1953

NIHIL OBSTAT

Goritiae 28. Octobris 1937

Prof. Dr. Tul Joannes
censor eccl.

No. 3343/37

IMPRIMI POTEST

Ab Ordinariatu archiepiscopali
Goritiae, die 29. Octobris 1937

Carolus, Archiepiscopus.

WORLD OBSTACLE

Continued on page 10

By the author

Copyright 1937

1937

WORLD OBSTACLE

Continued on page 10

Continued on page 10

By the author

Devetinpetseto Branje

ZA TRINAJSTO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

1. V današnjem sv. berilu beremo, da so bile Abrahamu dane obljube. Katere obljube? Prva obljuba je bila o prihodnjem Zveličarju, da se bodo v njem zveličali vsi, ki bodo vanj verovali. Druga obljuba se je glasila, da bo njih, ki bodo vanj verovali, ko zvezd na nebu, ko peska ob morju, ko listja na drevju. Vse to se je izpolnilo: Zveličar se je rodil iz Abrahamovega rodu in njih, ki vanj verujejo, je ko listja in trave.

*
* *
*

2. Kdor se hoče zveličati, mora verovati v Kristusa. Le v Kristusu je zveličanje. Judje so sicer mislili in mislijo še dandanes, da se je mogoče zveličati po Mozesovi postavi. To pa je zmota. Mozesova postava ni imela te moči, ker je bila nepopolna. Mozesova postava je bila dana le, da bi Izraelce pripravila na božjo obljubo o prihodnjem Zveličarju. Zveličanje ni prihajalo in ne prihaja iz postave, ampak iz vere v Zveličarja. Obljubo o prihodnjem Zveličarju je Bog dal Abrahamu štiristointrideset let pred postavo ali pravzaprav že Adamu, prvemu

človeku. Že od Adama naprej so upali ljudje v prihodnjega Zveličarja in so v tej veri, v tem upanju in v tej ljubezni dobivali odpust grehov in večno življenje. Le vera v Zveličarja je pomagala ljudem pred Kristusom in pomaga še vedno vsem, ki so dobre volje. Iz postave Mozesove ne more prihajati pravičnost, ker je v njej mnogo reči, ki jih je Bog dovolil *na posredovanje Mozesovo le radi trdovratnosti Izraelcev*. Pravičnost prihaja le od Kristusa in njegove milosti. Postava, ki jo je Bog dal na *sinajski gori* je bila le šiba, ki je Izraelce brzdala in jih nagibala da so verovali in upali v prihodnjega Zveličarja in se nanj pripravljali.

*

* *

3. Razume se pa, da morate biti vera in upanje v prihodnjega Zveličarja združeni z ljubeznijo in z dobrimi deli, kajti vera brez dobrih del je mrtva, pravi sv. Jakob. To nam potrjuje tudi današnji sv. evangelij. Dobri Samarijan, o katerem govori evangelij, ni le veroval v Kristusa, ampak je, vrnivši se k Jezusu, z velikim glasom hvalil Boga, je padel na obraz pred Jezusove noge in se mu zahvalil. Zato mu je Kristus rekel: «Vstani in pojdi, tvoja vera ti je pomagala!» Vedeti je treba tudi, da Samarijani niti niso izpolnjevali Mozesove postave, ker niso hodili v jeruzalemski tempelj opravljat daritev. Bili so razkolniki. Vera v Kristusa pa je vendar tudi Samarijanom pomagala in jih zveličala. Ko so prišli po vnebohodu Kristusovem apostoli v Samarijo oznanjevat svetih nauk, so Samarijani z

veseljem sprejeli sv. vero in so postali goreči kristjani.

*
* *
*

4. Ko je prišel sv. Frančišek Ksaverski dne 6. maja l. 1542 v glavno indijsko mesto Goo, je brž spoznal, da je v tistih pokrajinah krščansko življenje zelo žalostno. Ljudje so imeli še vero, pa so postali vsled pomanjkanja duhovščine zelo nemarni. Sprijenost kristjanov je bila grozovita. Oderuštvo, sleparstvo, umori itd. so bili vsakdanja reč. Živeli so kot pagani. Darovali so malikom razne darove, klali so jim celo lastne otroke. Frančišek se brž loti težkega dela. Ko je hodil po vaseh in mestih, je z zvončkom klical otroke skupaj, da bi jih podučeval v svetih resnicah. V celih množicah so se otroci zbirali okrog njega ter se učili od njega bogaboječnosti in lepega krščanskega življenja. Ko so starši videli lepo obnašanje otrok, so se tudi sami poboljšali in začeli živeti po sveti veri. Sedaj začne Frančišek očitno tudi odraslim oznanjevati sv. resnice. Ljudstvo je kar drlo od vseh strani skupaj, da bi slišalo svetnika. Kmalu so se pokazali sadovi. Najprej so se začeli kesati in spovedovati očitni grešniki, za njimi pa še drugi, ki so se prej sramovali. Oderuštvo, sleparstvo, umori itd. so prenehali. Ljudje so vračali tuje blago in poravnali storjeno škodo. V petih mesecih so bili prebivavci mesta Goe prav tako pobožni in goreči kristjani, kakor so prej bili brezbožni.

*
> * *

5. Poživimo tudi mi vero v Kristusa! Le od Kristusa moremo pričakovati milosti Božje in odpusta grehov, le Kristus nas dela pravične. Skažimo se z živo vero duhovnom, ki so njegovi namestniki, da se očistimo gob, t. j. grehov in bodimo potem hvaležni Zveličarju za milost in ostanimo pri njem, da se ne bo o nas pritoževal, kakor o devetih gobavih, o katerih govori današnji sv evangelij: «Ali jih ni bilo očiščenih deset, kje je pa onih devet?» Pri Kristusu ostanemo, če pravično živimo izpolnjujoč njegove nauke in če se z besedo in z dejanjem trudimo za čast Božjo in za zveličanje svoje duše. V tem obstoji popolnost krščanskega življenja.

Da dosežemo popolnost najvišje stopnje pa ni nikakor potrebno, da opravljamo izredne pokore, dovolj je, da je človek pripravljen storiti vse, kar Bog od njega zahteva Sveti Albert Veliki pravi: «Če sprejmemo v ponižnosti vse, kar nam Bog pošlje, dobro in slabo, kot dar božji, kot dar neskončno ljubeznivega Boga, je to boljše, ko da bi se vsak dan do krvi pretepali.» To je zlato pravilo. Niso potrebne izredne pokore. Vsakdo naj izpolnjuje svoje delo in naj sprejema kot dar božji v ponižnosti dobro in slabo, ki ga zadene. Ako si kmet, delaj pridno in naj te zadene suša ali toča ali bolezen ali druga nezgoda, sprejmi vse kot dar božji. Ako si rokodelc, delaj pošteno in če te zadene kaj slabega — bodi ti vse dar neskončno ljubeznivega Boga. To velja za vse stanove, kajti vsi ljudje imamo vsak dan dobro in slabo. Vse imejmo za dar božji — v tem obstoji popolna ljubezen do Boga. Kdor ima popolno ljubezen do Boga, je na najvišji stopnji popolnosti.

Sv. Janez Bosco, ki je ustanovil veliko zavodov za vzgojo mladine, ni dovolil, da bi gojenci delali izredne pokore, na pr. da bi prezgodaj vstajali, da bi se postili ali kaj drugega izrednega delali, ampak je zahteval le, naj bodo pridni pri učenju, pazljivi v šoli, potrpežljivi v vročini in v mrazu, potrpežljivi, če prinesejo na mizo jed, ki jim ne ugaja itd. To se popolnoma ujema s tem, kar je učil tudi sv. Albert, t. j. človek naj sprejme dobro in slabo, ki ga zadene, kakor dar neskončno dobrotljivega Boga — to je boljše, ko da bi se vsak dan do krvi pretepal. V tem obstoji popolna ljubezen božja in to je najvišja stopnja krščanske popolnosti. To je dovolj! Ni treba izrednih pokor, molitev in postov! To, kar nam Bog pošilja v vsakdanjem življenju, sprejemajmo kot dar božji, pa smo na najvišji stopnji popolnosti.

Bodimo podobni dobremu Samarijanu, ki ni le veroval v Kristusa, ampak je tudi iz srca hvalil Boga in Jezusa, je padel v veliki hvaležnosti in ljubezni k Jezusovim nogam in se mu začel zahvaljevati. Le tako je postal vreden, da mu je Jezus rekel: «Pojdi, tvoja vera ti je pomagala.»

*

*

*

*

*

*

*

*

*

6. Nobena sv. čednost ni dandanes bolj pozabljena ko hvaležnost do Boga. Redkokdaj se zmislimo, da je vse, kar imamo in kar smo, od Boga in da bi morali neprenehoma Boga hvaliti, ki nam je

vse dobrote podelil. To je naša nehvaležnost, ki je žalitev neskončno dobrotljivega Boga, kateri za nas skrbi, kakor dober oče za svoje otročiče.

Nehvaležnost je Bogu bolj zoprna ko druge pregrehe. Kristus se ni o nobeni drugi pregrehi tako tožil ko o nehvaležnosti. Kristusu je prišlo naproti deset gobavih, ki so stali od daleč in klicali: «Jezus, učenik, usmili se nas!» Ko jih je Jezus zagledal, je samo rekel: «Pojdite, pokažite se duhovnom!» In zgodilo se je, ko so šli, da so bili očiščeni. Samo eden izmed njih pa se je vrnil in je z velikim glasom Boga častil, ko je videl, da je ozdravljen. Padel je na obraz k njegovim nogam in se mu zahvalil; in ta je bil Samarijan. Jezus pa je izpregovoril in rekel: «Ali jih ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali se ni našel noben drug, ki bi se bil vrnil in Bogu čast dal, ko ta tujec?»

Tako se je Jezus ostro potožil o nehvaležnosti gobavih, ki so bili očiščeni in ozdravljeni, pa niso dali časti in hvale Bogu.

*

* *

7. Naj omenim, da je gobavost v vzhodnih deželah strašna bolezen, ki dela tudi misijonarjem veliko težav. Vsako leto umrje mnogo misijonarjev za to boleznijo.

Gobavost je dvojna: mokra in suha. Mokra gobavost se tvori na vsem životu, tudi po obrazu. Tvori se razpuščajo, da se iz njih cedi gnoj. Suha gobavost so pege po vsem životu, ki srašno žgejo in človeka sušijo. Te pege so ali rudeče ali bele ali črne. Gobavost je navadno neozdravljiva in smr-

deča, da mora človek ločen biti od drugih. Bolniku odpadajo ali bolje odgnivajo celi udje človeškega telesa, na pr. nos, ušesa, prsti itd. Zato beremo v sv. evangeliju, da je deset gobavih od daleč stalo. Ti niso smeli v tempelj k službi božji, da bi drugih ne okužili. Če je kdo slučajno ozdravel, se je moral predstaviti prej duhovnom, da so ti odločili, ali sme v tempelj ali ne sme. Gobavec je moral opraviti predpisane daritve. Še le potem je smel v človeško družbo in v tempelj k službi božji.

Gobavost je bila torej strašna bolezen. To so bili živi mrličiči, ki so se potikali okrog in ki se jih je vsakdo ogibal. Zato so milo klicali Jezusa na pomoč z besedami: «Jezus, učenik, usmili se nas!»

Bila je velika dobrota, da jih je Jezus z besedo ozdravil. Morali bi biti hvaležni in se vrniti k Jezusu ter ga lepo zahvaliti in počastiti. Toda le en sam se je vrnil in ta je bil Samarijan, ki je z velikim glasom Jezusa počastil, padel na obraz k njegovim nogam in se mu zahvalil.

Hvaležnost je prelepa čednost, ki je ljudem in Bogu ljuba, kakor nam priča sam Jezus. Hvaležnost je združena z ljubeznijo, ki jo imamo do dobrotnika. Človek, ki ni hvaležen svojemu dobrotniku, kaže, da ima surovo in mrzlo srce.

8. Iz tega je razvidno, da nima nobene ljubezni do Boga, kdor nima hvaležnosti do Boga. Tak človek, ki ni Bogu hvaležen za vse brezštevne

dobrote, se tudi ne more zveličati, ker nima ljubezni do Boga.

To dokazuje, kako važna je čednost krščanske hvaležnosti nasproti Bogu. Človek naj vsak dan premišljuje velike dobrote, ki jih uživa od Boga, pa ne bo nikoli izgubil vere, upanja in ljubezni božje. Kdor teh dobrot ne premišljuje in ni Bogu hvaležen, bo kmalu izgubil vero, upanje in zlasti ljubezen božjo in bo postal prava žival, ki je nevarna človeški držbi. Imamo žalostne izkušnje najnovejšega časa. So ljudje, ki so popolnoma izgubili sv. vero, upanje in ljubezen božjo in počenjajo zločine, ki so človeštvu v sramoto in pogubo.

*

* *

9. Preštej zvezde, če moreš! Tako tudi ne moreš prešteti božjih dobrot, ki ti jih je Bog že podelil. Ni ga bilo dneva, ni je bilo noči, ne ure ne minute od tistega časa, kar si bil rojen, da ne bi bil prejel dobrot od Boga ali da bi te ne bil Bog rešil tega ali onega zla. Ni tedaj nobena reč bolj spodobna, ko da izrekuješ dobrotljivemu Bogu vsak dan in vsako uro najponižnejšo hvalo in da mu služiš ponižno in hvaležno.

Vsak dan reče mašnik pri sv. maši: *Gratias agamus Domino Deo nostro*, t. j. Izkazujmo hvalo našemu Gospodu Bogu in strežnik reče: *Vere dignum et justum est*, t. j. Res, spodobno in pravično je to. Mašnik nadaljuje v latinskem jeziku: «*Res, spodobno in pravično je, da vedno in povsod dajemo hvalo Tebi, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog po Kristusu, Gospodu našem.*»

Te besede ponavlja mašnik vsak dan. Iz tega je razvidno, kako važno je, da se Gospodu vedno in povsod goreče zahvaljujemo.

Imamo svetnika, ki se je zveličal le s tem, da je *hvaležno* premišljeval trpljenje Jezusovo in skrivnosti našega odrešenja. Ta je bil sv. Feliks iz Kantaluzije, ponižen kapucin, ki ga praznujemo dne 21. maja in ki je neprenehoma ponavljal besede: Deo gratias t. j. Bogu bodi hvala! Ljudje so ga navadno tudi imenovali Deo gratias. Pač so ga večkrat zaničljivo imenovali pobožnjaka, a on je mirno odgovarjal: «Pustite me, vsak naj dela zase, kar hoče, samo da je prav.» On ni imel nikakih šol, ampak je bil v samostanu le navaden brat, ki je nabiral miloščino po mestu za siromake. Sv. Feliks je to iz ponižnosti sam pripovedoval. Govoril je: «Ves moj uk obsega le šest črk, pet rudečih pa eno belo.» Rudeče črke so mu bile petere rane Gospodove, bela črka pa mu je bila deviška Mati. Bil je poln hvaležnosti do Boga in Jezusa. Če je le kdo izgovoril ime Jezus in je on to slišal, se mu je precej utrnila svitla solza in mu je obličje od radosti zažarelo.

Slikajo ga z detetom Jezusom v naročju. Ko je bil namreč nekoč v cerkvi ves utopljen v molitev in mu je srce bilo prenajoljneno z ljubeznijo in hvaležnostjo do Jezusa, je vstal in tekel pred veliki oltar, kjer je bil kip M. B. z detetom Jezusom in je prisrčno prosil Marijo, naj bi mu dala Dete v naročje, kakor nekdanj starčku Simeonu. In glej! Māti Božja se mu res prikaže in položi svojega Sinka njemu v naročje.

Četudi ni bil učen, ampak le preprost brat, je bil vendar tako razsvitljen, da so celo visoki go-

spodje, papeži in kardinali iskali pri njem sveta in tolažbe ter ga ljubili in visoko častili. Njegova učnost je bila ljubezen in hvaležnost do Boga. Ko je umiral, so slišali zadnjo besedo iz njegovih ust: «Bogu bodi hvala!»

*
* *

10. To učenost si moramo pridobiti vsi, ako se hočemo zveličati. Ta učenost je luč ljubezni božje in hvaležnosti. Sv. Pavel kliče v svojih pismih: «V vseh rečeh se zahvaljujte, zakaj to je volja božja v Kristusu Jezusu do vas vseh (I. Tes. 5, 18). Zakaj poudarja sv. Pavel tako zelo hvaležnost do Boga in zakaj ponavlja sv. cerkev vsak dan pri sv. maši besede: Deo gratias? Zato, ker je hvaležnost in iz hvaležnosti izvirajoča ljubezen Bogu ljuba in naši duši v zveličanje. Hvaležnosti in ljubezni do Boga nismo dolžni imeti le ob koncu cerkvenega leta in potem ob koncu državnega leta, ampak vsak dan, vsako uro in vsako minuto, ker nas Bog neprenehoma obsiplje z velikimi dobrimi.

*
* *

* *

* *

11. Kdor hoče biti pravi kristjan naj ima vedno hvaležno srce nasproti Bogu, ker vse, kar imamo, imamo od Boga.

Vsak trenotek reci: Bog bodi zahvaljen, da si mi dal življenje, s katerim si lahko zaslužim tudi večno življenje!

Bog bodi zahvaljen, da si mi dal ljubo zdravje, da si mi dal potrebnega živeža in potrebne pijače, da si mi dal delo in počitek!

Bog bodi zahvaljen, da si mi dal neumrljivo dušo in zdrav razum, da lahko Tebe spoznavam iz vsake stvarce in Te častim in hvalim. Čuvaj me, o Bog, vsake nespameti, da bi Te kdaj ne zatajil ali Te preklinjal, kakor delajo neumni posvetnjaki, ki ošabno govorijo: Kje je Bog? Boga ni, ker ga ne vidimo, kajti zdrav razum spoznava povsod Boga. Neskončno modrega Boga oznanjujejo vse stvari: sonce, mesec in zvezde, doline in hribje, reke in morja, in zlasti človek. Vse to je ustvaril prst božji in na vsaki stvarci, na vsaki bilki se vidi sled prsta božjega in razuma božjega. Neumni človek taji in preklinja Boga, a na njegovem obrazu, na njegovih očeh in ušesih, na rokah in nogah in na vseh udih njegovega telesa je sled prsta božjega, ki je vse te ude modro ustvaril. Na ustih, na zobeh in na jeziku, s katerim taji in preklinja Boga, je sled prsta božjega in razuma božjega! Bog bodi torej zahvaljen, da si mi dal zdrav razum, da ne govorim nespameti, češ, da se je vse to samo naredilo.

Bog bodi zahvaljen, ki mi je dal strah božji, da se čuvam greha in zločinov in živim v ponižnosti in potrpežljivosti!

Bog bodi zahvaljen, ki mi je dal zmožnost, da delam dobro, da izpolnjujem zapovedi in se kesam, če sem kdaj grešil.

Bog bodi zahvaljen, da imam ali da sem imel dobre starše, ki so me dobro učili, me dobro vzgojili in me z vsem preskrbeli!

Bog bodi zahvaljen za največjo dobroto, da sem od rojstva kristjan, da sem že od rojstva ud katoliške cerkve, da sem prejel sv. krst in da prejemam vse druge svete zakramente in pri sv. zakramentih milost božjo, ki me dela otroka božjega po Jezusu Kristusu, ki je za nas umrl na križu, ki je od mrtvih vstal in ki je postavil sebi namestnike, ki namesto Njega odpuščajo grehe, kolikorkrat grešimo. Če pomislimo še, da je od prvega stoletja do današnjega dne dalo življenje na milijone in milijone ljudi obojega spola za zmago krščanstva katoliške cerkve, spoznamo, kako velika dobrota je za nas, da smo že od prvega začetka udje katoliške cerkve. Katoliška cerkev je za vsakega kristjana tista njiva, v kateri je skrit največji in najdragocenejši zaklad. Za ta zaklad mora biti človek pripravljen dati vse, kar ima, da si ga pridobi (Mat. 13, 44). Bog bodi zahvaljen za ta veliki dar!

*

* *

12. Glejmo -vsi, da hvaležnosti ne izgubimo, kajti če hvaležnost izgubimo, izgubimo ljubezen do Boga in s tem izgubimo vse.

Tobijevo družino je zadela strašna nesreča. Asirski kralj je izgnal njega, njegovo ženo in njegovega sina, mladega Tobijo, iz domovine. Gnali so jih v daljno mesto Ninive v Asiriji. Stari Tobija pa je bil za vse, tudi za slabo, Bogu iz srca hvaležen, ker je vedel, da prihaja vse od dobrotne roke Božje.

Sv. pismo pravi o njem: «Ostal je nepremakljiv v strahu božjem in je Boga hvalil vse dni svojega življenja (2, 14).» V prežnanstvu je govoril: «Bog nas je kaznil zavoljo naših grehov... Hvaliti ga hočem v deželi svoje sužnosti, ker je svoje veličastvo izkazal nad grešnim ljudstvom. Izpreobrnite se tedaj, grešniki in delajte, kar je prav pred Bogom in verujte, da vam bo izkazal svojo milost (13, 5, 8).»

Najlepši zgled nam je dal Jezus, ki se je pri vsaki priložnosti zahvaljeval nebeškemu Očetu. Ko je bil v puščavi in se je nabralo okrog njega okolu štiri tisoč ljudi brez otrok in žen, je rekel svojim učencem: Množica se mi smili, ker bivajo že tri dni pri meni in nimajo kaj jesti. Nočem jih lačnih spustiti, da na poti ne omagajo. In njegovi učenci mu rekó: Od kod pa bomo vzeli tukaj v puščavi toliko kruha, da bi nasitili toliko množico? In Jezus jim reče: Koliko kruhov imate? Oni pa so mu rekli: Sedem in malo ribic. Nato je ukazal množici sestiti po tleh. Potem je vzel sedmere kruhe in ribe, je zahvalil ter razlomil in dal svojim učencem. Učenci pa so jih dali ljudem. In so jedli in se nasitili. In pobrali so ostanke koscev, sedem polnih jerbasesv.

Jezus je torej zahvalil nebeškega Očeta za kruh in ribice in nam dal s tem zgled, kako moramo tudi mi hvaliti Boga za vsak ugrizljaj.

Ko je Jezus postavljaj najsvet. zakrament, je zahvalil nebeškega Očeta in potem dal apostolom. Sv. Pavel pravi (I. Kor. 11, 14): Jezus je vzel kruh, je zahvalil ter razlomil in rekel: «To je moje telo, katero bo za vas dano» in: Jezus je vzel kelih, je zahvalil, jim dal in rekel: «Pijte iz njega vsi, zakaj to je moja kri nove zaveze, katera bo za veliko njih prelita v odpust grehov. (Mat. 26,27).»

Po Jezusovem zgledu se je tudi sv. Pavel o vseh priložnostih in za vse dobrote Bogu prisrčno zahvaljeval, kakor beremo v njegovih pismih. Ko je slišal o Korinčanih, kako lepo živijo, jim je pisal tako-le: «Hvalo dajem vedno Bogu za vas zavoljo milosti božje, katera vam je dana v Jezusu Kristusu (I. Kor. 1, 4).» Ko je slišal, kako skrben je sv. Tit za sv. cerkev, je pisal Korinčanom: «Hvala Bogu, kateri je dal prav tako skrb Titu v srce (II. Kor. 8, 16).» Ko je slišal o Efežanih, kako so pridni in verni, jim je pisal tako-le: «Ne neham hvale dajati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah (1, 16).» Dalje jih opominja: «Nečistost ali lakomnost se niti ne imenuj mej vami, kakor se spodobi svetim, ali nesramnost, ali nespametne ali grde besede, kar se ne spodobi, ampak veliko bolj zahvaljevanje (5, 3)».

*

* *

13. Po nauku in zgledu Kristusa Jezusa in sv. apostolov, bi moralo biti naše življenje neprestano zahvaljevanje Bogu, kajti vse naše življenje je nepretrgana vrsta milosti in dobrot božjih. Že v zgodnjem jutru začnimo vsak dan z zahvaljevanjem Bogu, da nas je minulo noč okrepčal s spanjem, da smo zdravi in čvrsti vstali, dočim je mnogo drugih moralo prečuti brez pokoja in brez vse okrepčave ali pa so morda celo umrli.

Potem ponavljamo večkrat po dnevu: Bodi zahvaljen neskončno dobrotljivi Bog, ki si mi dal življenje, telo, dušo in vse kar imam in kar sem; bodi zahvaljen Zveličar, za milosti, ki si mi jih zaslužil

na križu in mi zagotovil večno življenje in vstajenje poslednji dan. Tako bi naše misli morale biti neprenehoma, vsako uro, vsako minuto in vsak trenotek zbrane v Bogu. O sv. Martinu, škofu, ki ga praznujemo dne 11. novembra, pravi životopis: «Ni je bilo nobene ure, da bi v njej ne bil molil. Tudi mej branjem in mej vsakdanjimi opravili je bil vedno zbran v Bogu.»

Naučimo se torej hvalo dajati Bogu in Zveličarju o vseh veselih in žalostnih prilikah! Na ta način si bomo pridobili ljubezen božjo, o kateri pravi sv. Pavel, da nikoli ne mine,

14. Poleg svete ponižnosti se kristjanom najbolj prilega hvaležnost, ki smo jo dolžni za razne dobrote Bogu in ljudem, zlasti pa za največjo dobrotot katoliške vere.

Da smo rojeni v katoliški veri, da smo udje katoliške cerkve, je za nas največja dobrota, ki moramo biti zanjo hvaležni pred vsem Bogu za milost, pa tudi svetim možem, ki so prvi oznanjevali v naših krajih sveto vero in možem, ki so s svojim pridiganjem in delom ohranili ta zaklad mej nami. Koliko svetih škofov in duhovnikov se je trudilo od apostolskih časov do današnjega dne, da se je v naši deželi sv. vera razširila in utrdila, da je dežela v vseh stoletjih ostala katoliška! Koliko duhovnikov in vernikov je v naših krajih dalo življenje za sv. vero! Če bi ti ne bili tega storili, bi v naši deželi

morda ne bilo katoliške vere in bi danes mi ne imeli tega neprecenljivega zaklada.

Ali smo za vse to hvaležni Bogu, ki nam je podelil to milost? Ali se spominjamo s hvaležnostjo vseh svetih škofov, duhovnikov in vernikov obojega spola, ki so se za vero žrtvovali? Ali se ne pritožuje nad nami Kristus, kakor se je pritoževal nad nehvaležnimi gobavci: «Ali jih ni bilo deset očiščenih?... Ali se ni našel noben drug, ki bi se bil vrnil in Bogu čast dal, ko ta tujec?»

*

* *

15. Na Irskem imajo vsako leto dne 17. marca velikanske slovesnosti. Ta dan praznujejo Irci sv. Patricija, ki je v petem stoletju izpreobrnil h katoliški cerkvi vso irsko deželo. Ta dežela je v stoletjih veliko trpela, a je ostala zvesta sv. veri do današnjega dne. Angleška dežela je po večini odpala od cerkve, a irska ne! In vsako leto se Irci s hvaležnostjo spominjajo trpljenja sv. Patricija, ki je z veliko požrtvovavnostjo izpreobračal njih očete in matere v davni preteklosti. Res je sicer, da je sv. vera posebna milost Božja, a volja Božja je tudi, da bodimo hvaležni tistim oznanjevalcem sv. evangelija, ki so se trudili, da so naši predniki spoznali krščanske resnice in jih s pomočjo milosti Božje sprejeli v svoje in naše zveličanje.

Ko je prišel sv. Patricij s tovariši na Irsko, je irski knez mislil, da so morski roparji. Zato jim je šel z orožjem in z vojaštvom naproti. Sv. Patricij pa je s svojimi prepričevalnimi besedami takoj pridobil kneza in tovariše za krščansko vero. Potem

je hodil od sela do sela, oznanjeval neutrudno sv. evangelij, izpreobračal ljudi ter jih krščeval. Neko noč je moral prenočiti pri nekem studencu. Tam je drugo jutro s tovariši pel jutranjo pesem. Prav v tem trenutku ste prišli k studencu dve kraljevji hčeri, da bi se kopali. Ko sta ugledali blizu studenca može v belih oblačilih s knjigami v rokah, ste vprašali: «Možje, povējte, od kod ste? Ali ste iz nebes ali s tega sveta?» Tedaj jima je sv. Patricij začel govoriti o Bogu. Dekleti ste vprašali: «Kje je ta Bog? Ali je na gorah ali v dolinah, ali v rekah ali v jezerih?» Sv. Patricij jima je razložil krščanski nauk tako prepričevalno, da ste deklici s pomočjo milosti Božje verovali in da ste bili pri studencu krščeni. Ko je sv. Patricij dal napraviti samostan, ste te dve deklici stopili v samostan in postali redovnici. Tako se je sv. vera naglo razširila po vsem Irskem in Irci so do današnjega dne ostali zvesti in trdni v katoliški veri.

Irci naj nam bodo v zgled. Spominjajmo se s hvaležnostjo mož, ki so v naši deželi prvi sejali seme sv. vere, ki so po večini dali svoje življenje zanj in jih častimo kot mučenike. Sv. Patricija častijo in slavijo Irci mej vsemi svetniki za Marijo Devico najbolj.

V njegovem životopisu beremo, da mu je ljudstvo iz velike hvaležnosti donášalo mnogo darov, a da ni hotel nikdar nobenega daru sprejeti. Hotel je preprečiti, da bi ajdje ne govorili, da oznanjuje sv. vero za denar.

Posnemajmo Irce v hvaležnosti do Boga in do ljudi za največji dar sv. katoliške vere. Kakor Irci smo tudi mi dobili oznanjevalce sv. evangelija iz Rima. Sv. Patricija je poslal na Irsko papež sv.

Celestin Prvi l. 432 po Kr. Prve oznanjevalce sv. evangelija je v naše kraje poslal sam apostol sv. Peter.

V Rimu so še dobro ohranjene razvaline paganskega gledališča Colosseum. Tam je vsaka ped zemlje bogato zalita z mučeniško krvjo. Tista zemlja je njiva, v kateri je bil skrit zaklad, s katerim je bil pridobljen ves svet za sv. vero in katoliško cerkev. Tistim svetim mučenikom, ki so tam prelili kri, mora biti ves svet hvaležen.

*

*

*

16. V današnjem sv. evangeliju je torej za nas velik nauk. Hvaležni bodimo za vse dobrote, zlasti pa za največjo dobroto sv. katoliške vere. Ko bomo na sodnji dan trepetali pred večnim sodnikom in bo rabsodba za nas ugodna, bomo slišali besede, ki jih je govoril Jezus hvaležnemu gobavcu-Samarijanu: «Vstani, pojdi, tvoja vera ti je pomagala.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

17. «Pojdite, pokažite se duhovnom!» Duhovni so morali presoditi, ali je gobavec ozdravel in ali sme z drugimi hoditi v tempelj molit in zlasti ali sme sedmi dan biti pri službi božji v jeruzalemskem templju.

Sedmi dan so smeli k službi Božji le čisti. Kdor je imel na sebi to ali ono nečistost, se je

moral prej očistiti in potem še-le stopiti pred duhovne, da so presodili in mu dovolili pred obličje Božje.

Razen gobavosti so šteli Judje v starem zakonu še druge reči za nečiste. Kdor ni bil popolnoma čist, ni smel z drugimi v tempelj sedmi dan.

Sedmi dan so Judje šteli tako visoko, da je bilo prepovedano vsako tudi najmanjše hlapčevsko delo. Judje, ki so ohranili sv. vero do današnjega dne, ne netijo ognja sobotni dan in ne kuhajo nič. Vsa jedila pripravijo že v petek in jih jedo v soboto mrzla. Tako so delali pred Kristusom vsi Judje. Petek so imenovali dan pripravljanja na soboto. Soboto, ki je bila v osmini velikonočnih praznikov, so imenovali veliko soboto. Tisti dan prej je bil dan velikega pripravljanja ali po grškem jeziku: *Parasceve*. Služabnice, ki služijo pri vernih Judih, ki jih pa ni mnogo, pripovedujejo, da imajo sobotni dan do večera popolnoma prosto, ker ne smejo ne ognja netiti ne kuhati, ne katerega-koli dela opravljati.

*

* *

18. Vse to vam pripovedujem, ker moramo vedeti, da je Kristusova cerkev podedovala to zapoved o praznovanju sedmega dne od stare izraelske cerkve ali sinagoge. To zapoved je izraelska cerkev prejela naravnost od Boga oziroma jo je že prvi človek v raju prejel od Boga, kajti na sinajski gori je bilo rečeno mej bliskom in gromom: «Spominjaj se, da moraš posvečevati sobotni dan! Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota

Gospoda, tvojega Boga! Ne delaj nobenega dela ne ti ne tvoj sin in ne tvoja hči, ne tvoj hlapec in ne tvoja dekla, ne tvoja živina in ne ptujec, ki je znotraj tvojih vrat. V šestih dneh namreč je Bog ustvaril nebo, zemljo in morje in vse kar je v njih, sedmi dan pa je počival; torej je Bog blagoslovil sobotni dan in ga posvetil (II. Moz.; 20)». Kristus, pravi Bog, ki je dal to zapoved prvemu človeku in jo potem ostro zapovedal na sinajski gori, je ni nič premenil, le oblažil je razlago te zapovedi, kajti farizeji in pismarji so jo bili začeli tako razlagati, da ni bilo več po razumu. Rekel jim je: «Kdo bi ne izvlekel sobotni dan živinčeta iz prepada, ki je vanj palo (Mat. 12, 11)?»

*

* *

19. Nauk o sedmem dnevu je tako važen, da je za kristjana dovolj, če to zapoved vestno in natančno izpolnjuje. Kdor vestno in natančno izpolnjuje zapoved o sedmem dnevu, bo ob nedeljah in praznikih poslušal besedo Božjo in se bo dobro podučil v verskih resnicah. Tak bo imel tudi strah božji in se bo skrbno ogibal smrtnemu grehu; tak bo rad prejemal ob nedeljah in praznikih sv. zakramente, ker bo imel dovolj časa za to; tak bo imel tudi doma lepo urejeno družino, ki bo živela v strahu Božjem, ki bo dobro podučena v verskih resnicah, ki bo pokorna in pridna, pravo veselje staršem.

Dobro moramo razumeti, da ni dovolj, da sedmi dan počivamo, ampak da moramo sedmi dan posvečevati, kajti Bog ni le počival sedmi dan, ampak je sedmi dan blagoslovil in posvetil.

Večkrat slišimo neumni ugovor: «Saj je bolje, da delamo, ko da lenobo pasemo!» Takim treba odgovoriti: «Na vsak način je bolje, da delamo, ko da lenobo pasemo, toda Bog ni zapovedal sedmi dan pasti lenobe, ampak zdržati se hlapčevskih del in posvečevati Gospodov dan.

*

* *

20. Glavni namen sedmega dne je, da odnehaš nekoliko od trdega dela in premišluješ, da je Bog nad nami, ki nas je ustvaril in namenil za častljivo vstajenje in večno življenje ali za večno ženitnino. Nedelja nam oznanjuje, da bo prišla večna nedelja, ko bomo iz grobov vstali v večno življenje.

Zato je stara in sveta navada, da se ob nedeljah preoblečemo v lepo praznično obleko, kar pomenja, da je nedelja priprava na nebeško ženitnino. Kdor bi ob nedeljah hodil okrog v vsakdanji obleki, bi kazal, da nima vere v vstajenje in večno življenje. Tak bi bil enak brezvercu. Zato pa sleci ob nedeljah umazano vsakdanjo obleko in obleci se lepo in praznično, da s tem tudi na zunaj pokažeš, da veruješ, da te je Bog ustvaril in namenil za večno ženitnino.

Iz tega premišljevanja je razvidno, da je ves dušni blagor odvisen od vestnega in natančnega izpolnjevanja zapovedi o posvečevanju sedmega dne.

*

* *

21. Pa tudi v telesnem in gmotnem oziru je po Božji besedi vse odvisno od blagoslova Božjega, ki si ga pridobivamo z vestnim in natančnim posveče-

vanjem sedmega dne, Tako se glasi Božja beseda: «Praznujte moje sobote in spoštujte moje svetišče. Ako boste po mojih postavah živelj in moje zapovedi izpolnjevali in se po njih ravnali, vam bom dajal dežja ob svojem času in zemlja bo rodila svoj sad in drevje bo napolnjeno s sadjem... in jedli boste do sitega kruh in prebivali brez strahu v svoji deželi (III, Mojz. 26).»

*

* *

22. Vse je torej odvisno od posvečevanja nedelj in praznikov. Zato moramo biti glede tega natančni in zvesti. Izraelci so našli nekoga, ki je sedmi dan drva nabiral, pa so ga na besedo Božjo umorili, kajti človek, ki ne posvečuje sedmega dne, kaže s tem, da je izgubil vero v Boga, v vstajenje in večno življenje. Tak človek je kakor neumna živina in zasluži smrt, ker je Boga zatajil. Bodimo tudi mi natančni v izpolnjevanju te zapovedi, ki jo Kristus ni prav nič izpremenil, ampak le omilil razlago pismarjev in farizejev.

*

* *

23. Kako so prvi kristjani posvečevali sedmi dan, nam opisuje sv. Justin, mučenik, ki je umrl l. 166. po Kristusu. On piše: «Na dan nedelje se snidejo v zbor ti, ki so v mestu in ki so po deželi. Tam se berò spisi apostolov in prerokov, kakor čas nanesse. Ko se branje dokonča, povzame predstojnik besedo, da vernim slišane nauke na srce položi ter jih na posnemanje izpodbudi. Potem vstanemo in v skupni molitvi povzdignemo svoja srca, zraven pa

ponovimo in zatrdimo zvezo ljubezni s poljubi in objemi. Nato se prinese kruh in vino in predstojnik povzdigne iz vse moči molitev in hvalo Božjo in vse ljudstvo zakliče: Amen! Slehernemu izmed pričujočih se poda sedaj od tega, kar je bilo posvečeno, nepričujočim pa nesò od tega dijakoni na dom. Ta hrana se pri nas zove *evharistija*, ki se je ne sme udeležiti, kdor ne veruje vsega, kar uči sv. vera in ni v odpust grehov in v prerod prejel krstne kopeli in po Kristusovi zapovedi nadnaravnega življenja. Sv. evharistije ne prejemamo nikdar kot navadni kruh ali navadno pijačo. Kakor je po besedi Božji Odrešenik Jezus Kristus človek postal in je meso in kri nase vzel v naše odrešenje, prav tako postane ta hrana, kakor smo podučeni, po molitvi posvečenja, izrekovani z Njegovimi besedami, telo in kri istega učlovečenega Jezusa, da prejme naše telo in kri večno življenje.»

*

* *

24. Tako so prvi kristjani na lep način posvečevali sedmi dan. Bili niso le pri sv. maši, ampak so vsi prejemali tudi presv. evharistijo ali sv. Rešnje Telo. — Posnemajmo jih in posvečujmo se sedmi dan s prejemanjem sv. zakramentov. Pokažimo se duhovnom, da presodijo, ali smo čisti ali nismo. To je tudi najboljša priprava na tisto veliko nedeljo, ko bomo iz grobov vstali v življenje, kakor je Bog obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu na veke.

* *

* *

* *

* *

25. Sv. Pavel pravi v današnjem sv. berilu, da je Bog dal Abrahamu obljubo, da bodo po njem, t. j. po Zveličarju, ki bo iz njegovega rodu, blagoslovljeni vsi narodi na zemlji.

Abraham je živel na Kaldejskem, pa se je z očetom preselil v Haran v Mezopotamiji več ko dva tisoč let pred Kristusom in približno tri sto let po splošnem potopu. Njegov rod pa je Božja previdnost izbrala do bo iz njega prišel Zveličar sveta. Tedaj mu je bilo od zgoraj rečeno: «Pojdi iz dežele in od svoje rodovine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom blagoslovil. Tvoje ime bom poveljal in boš blagoslovljen. Blagoslovil bom tiste, ki bodo tebe blagoslavljali in proklet tiste, ki bodo tebe kletili *in v tebi bodo blagoslovljeni vsi narodi na zemlji.*»

To je bila prva obljuba Abrahamu. Abraham je šel iz hiše svojega očeta in je prišel z ženo Saro in z Lotom, sinom svojega brata, v obljubljeno deželo Kanaan, kjer se je moral po dveh tisoč letih roditi Zveličar.

V Kanaanu je Gospod ponovil obljubo, ko je bilo rečeno Abrahamu: «Nikar se ne boj, Abram, jaz sem tvoja bramba in tvoje veliko plačilo.» Abram pa je rekel: «Gospod Bog, kaj mi hočeš dati? Jaz bom umrl brez otrok.» Nato mu veli Bog iti pod milo nebo in mu reče: «Poglej nebo in preštej zvezde, če moreš. Toliko bo tvojega zarodal!»

Ko je bil Abram star devetindevetdeset let, mu je Gospod rekel: «Jaz sem vsemogočen Bog, hodi vpricho mene in bodi popoln. Svojo zavezo bom naredil s teboj in te bom silno namnožil». Abram je padel na obraz. In Bog mu je rekel: «Tvoje ime ne bo več Abram, temveč Abraham, ker sem te postavil očeta veliko narodov... In zavezo bom naredil s

teboj in s tvojim zarodom za teboj po njegovih rodovinah, večno zavezo, (da se bo videlo), da sem Bog tvoj in tvojega zaroda za teboj... Svoje žene Saraje ne imenuj več: Saraja, ampak: Sara. In blagoslovil jo bom in bom dal sina iz nje in ga bom blagoslovil. On bo oče narodov in kralji ljudstev se bodo rodili iz njega.» In Bog je Saro obiskal in dobila je sina in ga imenovala Izaka, kakor je Gospod ukazal.

Abraham je sina Izaka zelo ljubil. Zato mu reče Gospod: «Vzemi svojega edinega sina Izaka, katerega ljubiš in pojdi v deželo prikazni in tam mi ga daruj v žgavno daritev na gori (Morija pri Jeruzalemu), katero ti bom pokazal.»

Abraham je tedaj ponoči vstal, je obložil svojega osla in vzel seboj dva hlapca in svojega sina Izaka. In ko je bil nakljal drv za žgavni dar, je šel na kraj, kamor mu je Gospod ukazal. Tretji dan je vzdignil oči in ugledal kraj od daleč. In je rekel svojima hlapcema: «Počakajta tukaj z oslom; jaz in sin greva hitro tja gori in kadar bova zmolila, se bova vrnila k vama.» Vzel je drva za žgavni dar in jih naložil svojemu sinu Izaku, on pa je nesel v rokah ogenj in meč. Mej potom reče Izak očetu: «Oče!» In on je odgovoril: «Kaj hočeš, sin?» «Glej», pravi, «ogenj in drva, kje je pa klavni dar za žgavno daritev?» Abraham pa je odgovoril: «Bog si bo poskrbel klavni dar za žgavno daritev, sin moj!» Tedaj sta šla dalje in prišla na kraj, ki mu ga je bil Bog pokazal. Tam je postavil oltar in zložil nanj drva. In ko je bil zvezal Izaka, svojega sina, ga je položil na oltar vrh grmade. Že je stegnil roko in prijel za meč, da bi zaklal svojega sina. In glej, Gospod je zaklical z višine in rekel: «Abraham, Abraham!» In on je odgovoril: «Tu sem!» In mu je rekel: «Ne

izteguj svoje roke nad mladeničem in nič mu ne stori! Zdaj sem spoznal, da se bojiš Boga, ker nisi prizanesel edinemu sinu.» Sedaj je Abraham dvignil oči in zagledal za seboj ovna, ki je za roge tičal v trnju. Prijel ga je in žrtvoval namesto svojega sina.

Gospod pa mu je takrat ponovil že dano obljubo in dejal: «Sam pri sebi sem prisegel, ker si to

Ker nisi prizanesel svojemu edinemu sinu zavoljo mene
blagoslovljeni bodo vsi narodi v tvojem zarodu (Zveličarju).

storil in nisi prizanesel svojemu edinemu sinu zavoljo mene, te hočem blagosloviti in pomnožiti tvoj zarod kakor zvezde na nebu in kakor pesek ob bre-

gu morja. Tvoj zarod bo dobil v last vrata svojih sovražnikov in *blagoslovljeni bodo v tvojem zarodu* (Zveličarju) *usi narodi* na zemlji, ker si bil pokoren moji besedi.»

*

*

*

26. To je tista obljuba, o kateri govori današnje sv. berilo. To obljubo je Bog večkrat slovesno potrdil Abrahamu. Abraham je trdno veroval in upal, da bo iz njegovega rodu prišel Zveličar sveta, da bo prišla Devica, brez madeža spočeta, ki bo Zveličarja rodila. Upal je, da bo to še doživel, kar se pa ni zgodilo. Prav tako je tudi žena Sara upala v Zveličarja, pa ga ni dočkala. Umrta sta z upanjem in s tem upanjem rešila svojo dušo.

*

*

*

27. Tista obljuba, ki so vanjo verovali in upali sv. očaki, je Kristus, ki je iz Abrahamovega rodu, v katerem so bili blagoslovljeni vsi narodi celega sveta. Tudi za nas ni drugega imena, ki bi se mogli v njem zveličati, razen Jezusa Kristusa. Pred Kristusom so verovali, da bo prišel Zveličar, ki bo vsem v zveličanje; po Kristusu verujemo, da je že prišel in bil rojen iz Marije Device in upamo po Njem doseči večno zveličanje. V novem zakonu se vse molitve končujejo: Po Jezusu Kristusu, Gospodu itd. Jezus nam je namreč na križu zaslužil vse milosti, zato jih moremo upati le po njem. Za zveličanje

je nujno potrebna vera v Zveličarja, upanje vanj in ljubezen do Njega, ki nas je tako ljubil, da je za nas kri pretil in umrl na križu.

*

* *

28. Obljuba, katero je Bog s prisego potrdil Abrahamu, se je natančno izpolnila. Njegovih otrok je dandanes po Jezusu Kristusu toliko, da lahko rečemo, da jih je ko zvezd na nebu in ko peska ob bregu morja.

O tej obljubi govori sv. Pavel v današnjem sv. berilu. O tej obljubi govorijo še dandanes Judje, ki še vedno upajo, da bo prišel Zveličar, ki bo blagoslovil vse narode celega sveta. Mi pa trdno verujemo, da se je ta obljuba že izpolnila v Gospodu Jezusu Kristusu, ki bodi hvaljen in češčen sedaj in vekomaj.

*

* *

*

* *

*

* *

29. Sv. Pavel uči v današnjem berilu, da pravičnost in zveličanje ni iz postave in iz izpolnjevanja raznih šeg in navad Starega zakona, ampak iz žive vere v Jezusa Kristusa, kakor je Bog obljubil Abrahamu. Živa vera v Jezusa Kristusa je nujno potrebna. Druge vere so prazne. Ogibati se moramo zlasti praznih ver in vraž, ki nam ne morejo nič pomagati. Kakršen razloček je med čisto, živo vodo in med kalno smrdljivo mlako, kakršen razloček je med tekočim živim studencem, v katerem je vedno obilno

vode in med plitvim hudournikom, ki teče le ob plo-
hah in ob suši usahne — tak razloček je med čisto
katoliško vero, ki so jo učili sv. apostoli in jo ozna-
njuje katoliška cerkev pa med neumno prazno vero,
ki jo vsiljujejo neumni praznoverci in pagani.

*
* *
*

30. Kakor so ob času sv. Pavla imeli Galačani mnogo šeg in navad, ki so jih vsiljevali Judje in mnogo praznih ver in vraž, ki so jih širili pagani, prav tako je še danes pri mnogih kristjanih. Namesto da bi se držali zdravega katoliškega nauka, se držijo raznih vraž in neumnih naukov.

Beremo večkrat o goljufih, ki ponarejajo denar. Ti goljufi se ostro kaznujejo, če jih zalotijo. Njih denar pa nima nobene veljave: Kdor ga dobi v roke, ga ne more dalje oddajati. Tem ponareje-
vavcem denarja so podobni razširjevalci vraž in praznih ver. Vraže in prazne vere so podobne ponarejenemu denarju, ki nima nobene veljave.

Ljudje se izmišljujejo raznih molitev, postov, pobožnosti, hranijo skrivnostne bukve, katerim pripisujejo velike moči; učijo razna skrivnostna opravila, katerim pripisujejo večjo moč ko sv. zakramentom, sv. maši in cerkvenim blagoslovom. To so vraže in prazne vere, katerih se moramo ogibati, ako se hočemo zveličati.

Tako učijo praznoverci poseben post dvanajstih petkov ob suhem kruhu in mrzli vodi, z nekaterimi molitvami. Pravijo, da zadobi sedem darov sv. Duha, da ne bo nikdar obubožal, da bo vedel dvanajst dni prej, kedaj bo umrl in da bo Marija vzela nje-
III.

govo dušo v nebesa, kdor dopolni vse predpise o teh dvanajstih postih. Pravijo, da je teh dvanajst postov potrdil papež Klement (?). To pa je vse izmišljeno. Takih reči ne smemo verovati. Držati se moramo le zdravih naukov, ki jih uči katoliška cerkev, biti pri sv. maši in pogostoma prejemati sv. zakramente, ki nam delijo milost Božjo. Kdor bi se takih reči držal in take reči veroval, bi si nakopal prokletstvo Božje, kajti Bog sovraži laž, zlasti v verskih rečeh. O takih lažnivih prerokih veljajo besede, ki jih je izrekel Jezus farizejem: «Vsaka rastlina, ki je ni zasadil moj nebeški Oče, se bo izrila s korenino (Mat. 15, 13).»

Prav tako je prazna vera, da mora biti določeno število sveč, da *prav gotovo* rešimo vsako dušo iz vic. Koliko mora biti sv. maš, ni Bog nikomur razodel. Vse take reči je prepovedal tridentinski cerkveni zbor. Dobra je misel, da darujemo sv. maše za verne duše v vicah, toda pripovedovati, kje duša trpi, koliko trpi, koliko sv. maš je potrebnih, koliko sveč na oltarju — vse to je praznoverje. O takih praznovercih pravi Kristus: «Pustite jih, slepci so in slepce vodijo, ako pa slepec slepca vodi, oba v jamo padeta (Mat. 15, 13).»

Med praznovernim ljudstvom se skrivajo tudi čudodelne bukve, ki jih praznoverci kupujejo za drag denar, jih skrbno nosijo vedno pri sebi misleč, da jih nobena nesreča ne more zadeti, če imajo te bukve pri sebi. Te bukve ne učijo strahu božjega, ampak neumnosti, na pr. kako rotiti peklenke duhove, kako iskati skrite zaklade itd. Taki ljudje, ki se držijo teh neumnosti, zanemarjajo navadno sv. zakramente in sv. mašo, a iščejo pomoči v neumnih šegah. Tako obubožajo polagoma v verskem

življenju in zapadejo oblasti hudobnega duha. Navadno gredo rakovo pot tudi v gmotnem oziru, ker zapravljajo premoženje z neumnimi rečmi, mesto da bi pridno delali in skrbeli za družino.

Večkrat najdemo tudi na semnjih in na božjih poteh lažnive molitvice, na pr. Sanje Device Marije, zlati Oče naš itd. Kramarji hvalijo take reči in romarji zametajo denar za same neumnosti. Za te molitvice si obetajo po več tisoč let odpustkov. Ljudje izgublajo čas s temi praznimi rečmi, zanemarjajo pa pravo pobožnost, sv. zakramente in pokoro.

Vraža je, če ljudje zahtevajo za to ali ono bolezni krstne vode ali olja od večne luči, ki gori pred oltarjem. Otroci se naučijo teh vraž od staršev, hlapci od gospodarjev in služabnice od gospodinj. V take reči pa ne smemo imeti nobenega zaupanja. Zaupanje imejmo v Boga, v Zveličarja Jezusa, v Marijo, presveto Devico, v priprošnje svetnikov in svetnic božjih, v sv. zakramente, ki jih je Zveličar postavil, ne pa v te nezdrave in prazne vere.

Zato priporoča sv. Pavel škofu Titu: «Posvari jih (Krečane) ostró, da bodo zdravi v veri, da ne bodo poslušali basni in zapovedi ljudi, ki se od resnice odvrčajo (1, 13).» Sv. Cezarj, škof, pravi, da je velika neumnost in pregreha, ako v boleznih zaupamo bolj vražjim pripomočkom ko vsemogočnemu Bogu.

*

*

*

31. Kar je ljuljka na polju, so vraže mej kristjani. Take bukvice, take neumne molitvice, ki jih ni sv. cerkev potrdila, je treba vreči na ogenj. Držimo se čiste vode zdravega krščanskega nauka, ne pa kalnih mlak praznih ver in vraž, da se Bog ne bo nad nami srdil, kakor se je srdil nad Izraelci, kakor beremo v knjigi Jeremije, preroka: «Moje ljudstvo je dvojno hudò storilo: studenec žive vode so zapustili in so si jame izkopali, ki vode ne držé (2).»

Da se ohranimo v zdravem krščanskem nauku, imejmo te-le učitelje: 1. Sv. Pismo. Poslušajmo zvesto ob nedeljah in praznikih odlomke iz sv. evanĝelijev in iz pisem sv. apostolov. Zapomnimo si in preišljujmo tudi med tednom! 2. Drugi učitelj je sv. Cerkev, ki nas po svojih namestnikih uči sv. resnic in nam razlaga krščanski nauk. O teh namestnikih Kristusovih veljajo besede Zveličarjeve: «Kdor vas posluša, mene posluša». 3. Tretji učitelj je naš spovednik. Brez vednosti svojega spovednika ne smemo opravljati nobenih posebnih molitvic in postov. Spovednik bo povedal, ali je to prava ali prazna vera, ali je zveličavno ali vražje delo?

Držimo se torej zdravega nauka, ki ga uči sv. Pismo, ki ga oznanjuje sv. katoliška cerkev in nam ga dajejo spovedniki. Bodimo Bogu za vse te dobre iz srca hvaležni, kakor je bil hvaležen Jezusu gobavi Samarijan. Tako bomo prejeli iz vere v Jezusa Kristusa obljubo večne slave.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

32. Izmed desetih gobavcev, ki so bili očiščeni, se je samo eden vrnil in je z velikim glasom *Boga častil*. Zato je Kristus po pravici grajal: «Ali jih ni bilo deset očiščenih. Kje je onih devet? Ali se ni našel nobeden drug, ki bi se bil vrnil in *Bogu čast dal*, ko ta tujec (Samarijan)?»

*

* *

33. Kristus zahteva, da dajajmo Bogu čast za vse dobrote, ki nam jih skazuje. Ker nam pa Bog neprestano skazuje dobrote in sicer same dobrote, je iz tega razvidno, da bi morali skazovati Bogu neprestano čast in hvalo za vse, kar prihaja iz njegovih dobrotljivih rok, kajti vse, kar prihaja iz njegovih rok, je za nas dobro in zveličavno. Zato nam kličejo svetniki: *Vse v čast Božjo!* In Kristus nam kliče: «Iščite najprej Božjega Kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo!

To bi moralo biti pravilo za vsakega: *Vse v čast Božjo!* Tu ne velja noben izgovor, češ, naj, delajo duhovniki in redovniki vse v čast Božjo, mi delavci in delavke imamo druge skrbi. Vsi moramo delati v čast Božjo. Vse naše govorjenje in delo, vse naše misli in želje morajo biti v čast Božjo, ker je Bog naša edina in neskončna dobrota.

Sv. Ignacij Lojolski, ki je ustanovil jezuitski red (Jezusovo tovarištvo) je šel nekoč na obisk in vizitacijo v razne hiše jezuitskega reda. Pri teh vizitacijah je našel na hodniku neke hiše redovnega brata, ki je z zanikarnostjo pometal po hodniku in pri tem delu še godrnjal, češ, to ni moje delo. Sv. Ignacij prsitiopi k njemu in ga vpraša: «Povej mi,

komu v čast pometáš?» Brat odgovori: «Predstojniki so mi ukazali.» — «Povej mi pa, koga predstavljajo in nadomestujejo predstojniki?» — «Boga.» — «Komu v čast torej pometáš?» — «Bogu v čast!» — «In to se pravi pometati Bogu v čast? Ta zanikarnost tvoja in godrnjanje naj bi bila v čast Božjo?» Sedaj je razumel redovni brat, da je vsako delo lahko nadnaravno lepo in zaslužno, če je opravimo v čast Božjo.

Ta dogodbica nas uči, da ni nobeno delo sramotno, da postane vsako delo lahko zaslužno in in da je naša dolžnost, delati vse v čast Božjo in ne morda v svojo čast ali za ta ali oni posvetni namen.

*

* *

34. Sv. Janez Krizostom uči, da bi si moral vsak človek izbrati za pravilo svojega življenja besede sv. Pavla: «Ali jeste ali pijete ali kaj drugega delate, vse v čast Božjo delajte (I Kor. 10, 31).» To pravilo velja za vsa naša dela in opravila, ker pravi sv. Pavel razločno: «Ali kaj drugega delate.» Bodisi torej da jemo ali pijemo, da delamo ali počivamo, da govorimo ali molimo, da prodajamo ali kupujemo, da se veselimo ali žalujemo, da tožimo koga ali da mu odpuščamo, da smo mladi ali stari, da smo zdravi ali bolni, bogati ali ubogi, v sreči in nesreči, v življenju in v smrti — vse v čast Božjo! (Izvzet je le greh, ki je nečast Bogu).

Sv. Janez Krizostom ni-le učil tako, ampak nam je v tem dal tudi zgled. V sreči ponavljajo nekateri kaj radi besede: Vse v čast Božjo in: Bodite vdani v voljo Božjo, ko pa nastopi preganjanje in ne-

sreča, se ne morejo utolažiti in pozabijo na čast in voljo Božjo. Tak ni bil sv. Janez Krizostom.

Takrat je živela v Carigradu hudobna cesarica Evdoksija. Le-ta si ni dala miru, dokler ni pregnala sv. škofa Janeza Krizostoma iz Carigrada. Ko so ga odpeljali in je ljudstvo to izvedelo, je nastal tak nemir po vsem mestu, da se je cesar bal vstaje. Poleg tega je tisto noč bil v mestu velik potres, da se je hudobna cesarica tako prestrašila, da je cesarja pregovorila, naj škofa spet pokliče. Tako se je sveti škof spet vrnil in ljudstvo ga je z baklami spremilo v cerkev. V cerkvi je moral imeti govor. Rekel je: «Kaj naj vam rečem: *Hvaljen Bog!* To besedo sem vam rekel, ko so me od tukaj odgnali, te besede sem se držal v pregnanstvu in to besedo ponvaljam sedaj, ko sem se vrnil. — Ali se še spominjate, da sem vam pri slovesu navedel besede Jobove: *Gospodovo ime bodi hvaljeno na veke?* Te besede sem vam zapustil, ko sem odhajal in te besede vam spet prinašam. Gospodovo ime bodi hvaljeno na vse veke. Ko so me gnali v pregnanstvo, sem hvalil Gospoda, ko se sedaj vračam, ga spet hvalim. Poletje in zima imata svoje posebnosti in različnosti, a en namen je obema, t. j. rodovitnost zemlje. Hvaljen bodi Gospod, ki je dovolil, da so me odvedli v pregnanstvo, a bodi prav tako hvaljen, da me je poklical spet domov. To vam govorim, ker hočem, da se naučite Boga hvaliti. Ako se ti zgodi kaj dobrega, hvali Boga in dobro bo stanoovitno; ako se kaj slabega zgodi, kvali istotako Boga in slabo bo minulo.»

Toda malopridna cesarica ni mirovala. Le malo časa je bil sveti Janez Krizostom na svojem mestu v Carigradu. Kmalu so ga spet obsodili v pregnan-

stvo. Vojaki so ga prijeli in gnali po divjih krajih v deželo, kjer je bila zima izredno mrzla, poletje pa izredno vroče. Po potu tja je veliko trpel, ker ga je napala huda mrzlica, pa ni imel nobene pomožbe. Svetnik pa je tudi v pregnanstvu hvalil Boga in tam spisal dva prelepa spisa, ki sta nam ohranjena do današnjega dne. V prvem spisu dokazuje, da ne more človeku nihče škodovati, če si sam slabega noče. Svetnik hoče reči, da gorje in preganjanje, ki zadeva človeka, ne more škodovati, če prenašamo radovoljno in potrpežljivo v čast Božjo. To se nam bo štelo le v čast in v veliko zaslugo. V drugem spisu uči, kako mora biti človek v nesreči svojemu Stvarniku tiho vdan, kakor se ilovica vdaja lončarju.

Svetnikovo apostolsko delovanje v tej divji deželi pa ni bilo po godu njegovim sovražnikom v Carigradu. Zato so izposlovali od cesarja novo odredbo, ki je svetniku določila za bivanje skrajno mejo cesarstva. Dva vojaka sta ga morala drsati naprej. Obljubljeno jima je bilo lepo darilo, če bosta ž njim tako ravnala, da bo po potu umrl. Svetnik je res kmalu tako obolel, da so se morali vstaviti v cerkvi, kjer je bil pokopan sv. mučenik Bazilisk. Svetnik je bil tako slab, da ni mogel več naprej. Prenočiti so morali v cerkvi. Po noči se mu je prikazal sv. Bazilisk, ki mu je rekel: «Brat, bodi pogumen, jutri bova skupaj!»

Drugo jutro je prosil vojaka, naj bi ostali v cerkvi vsaj do enajste ure, ker je čutil, da se mu bliža smrt. Vojaka pa nista hotela ugoditi. Drsala sta ga s silo kar naprej. V pol uri je popolnoma onemogel, da so se morali vrniti v cerkev sv. Baziliska. Tu se je svetnik preoblekel, sprejel sveto po-

potnico in je potem zaključil svoje molitve z besedami: «*Bog bodi hvaljen za vse! Amen!*»

Tako je izdihnil svojo sveto dušo in se združil v nebesih s sv. mučenikom Baziliskom.

Ta svetnik ni samo učil, da moramo delati vse v čast Božjo, ampak nam je dal tudi zgled, *kako* naj delamo, trpimo in se žrtvujemo v čast Božjo.

35. V katekizmu je vprašanje: Zakaj je Bog ustvaril človeka? Odgovor se glasi: Bog je ustvaril človeka, da ga spoznava, časti, ljubi in mu služi ter se tako zveliča. Kaj se pravi: da Boga spoznava in časti? To se pravi: da dela vse v čast Božjo! Kaj se pravi, da ga ljubi iz vse duše, iz celega svojega srca in iz vseh svojih moči? To se pravi: da dela vse v čast Božjo! Kaj se pravi: da mu služi? To se pravi: da dela vse v čast Božjo. Čast Božja je torej naš prvi namen. V tem prvem namenu pa je že tudi naš drugi namen, namreč naše zveličanje, kajti kdor dela vse v čast Božjo ali kdor ljubi Boga iz celega svojega srca in mu služi, izpolnjuje voljo Božjo, t. j. izpolnjuje vse zapovedi Božje, ki je nanje navežano naše večno zveličanje, kakor je rekel Kristus človeku, ki je pristopil k njemu in ga vprašal kaj mu je storiti, da zadobi večno življenje: «Ako hočeš iti v življenje, izpolnjevaj zapovedi (Mat. 19, 17)»; in ob drugi priliki je rekel Gospod: «Ne vsak, ki mi poreče: Gospod, Gospod!

pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdoč izpolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, pojde v nebeško kraljestvo (Mat. 7, 21)».

Bodimo torej vedno vdani v voljo Božjo in obračajmo vse v čast Božjo. Naj nas zadene kakoli — vse v čast Božjo! Vedeti moramo, da se nam brez volje Božje še las z glave ne izgubi (Luk. 21, 18). Vse nam prihaja od dobrotne roke Božje in za vse moramo biti Bogu hvaležni in vse moramo trpeti v čast Božjo.

Spominjam se duhovnika v Gorici, ki nam je v tem dal lep zgled. Bil je zelo pobožen in ponižen. Nekega dne pa zboli nevarno. Poklicali so zdravnika, ki je sedaj tudi že v večnosti in ki je sam meni pripovedoval, kar vam sedaj pripovedujem. Ko pride zdravnik v hišo, sliši glasno in veselo pesem *Te Deum*. Zdravnik si je mislil, da se je bolnik nekoliko pomešal. Vstopi v sobo in reče bolnemu duhovniku: «No, kako je kaj?» Bolnik reče: «Vesel sem, ker me je Bog obiskal. Mislil sem, da me je zabil, pa je spet prišel k meni in me obiskal. Zato pojem *Te Deum*.»

Lep je ta zgled in nam kaže, kako moramo tudi bolezen in križe, ki nam jih sam Bog pošilja, sprejemati in prenašati v čast Božjo. Ko nas Bog udari s to ali ono nesrečo, s tem ali onim križem, s to ali ono boleznijo, s to ali ono sramoto, recimo: Gospod je pri vratih in trka, da bi odprli svoje srce in se poboljšali.

Kralj Herod (Dej. ap. 12) je hotel sv. Petra po Veliki noči pred vsem ljudstvom umoriti. Cerkev pa je neprenehoma zanj molila. Tisto noč, preden ga je Herod mislil umoriti, je Bog poslal angela, ki je Petra rešil iz ječe. Ko je sv. Peter prišel na

prosto, je šel naravnost v hišo Marije, matere sv. Marka, kjer so se zbirali opostoli in učenci Gospodovi. Ko je potrkal na vežna vrata, je tekla poslušat deklica, ki se je imenovala Rode. Ko je spoznala Petrov glas, ni od samega veselja odprla vrat, ampak je tekla v sobo in je oznanila: «Peter je zunaj, Peter je pred vratil!» Oni niso verjeli, a ko je Peter še trkal, so odprli vrata in so vsi ostrmeli, ko so ga zagledali.

Kakor se je deklica Rode razveselila, ko je slišala Petra trkajočega na vrata in kakor so se vsi učenci Gospodovi razveselili, ko se je prikazal Peter na vratih, prav tako se moramo tudi mi veseliti, ko slišimo, da nam Bog trka na vrata, bodisi da nam pošlje to ali ono, slabo ali dobro, veselje ali žalost, sramoto ali čast, zdravje ali bolezen. Takrat moramo govoriti: Gospod je prišel, Gospod je tukaj, Gospod nas je obiskal. Hvaljen in češčen bodi Gospod, hvaljena in češčena njegova dobrotljiva roka. Vse v čast Božjo!

*

* * *

36. Pogumni bodimo in prenašajmo v čast Božjo in potrpežljivo vse križe in težave, ki nam jih Bog pošilja. S tem si pridobivamo velike zasluge. Sv. Terezija Deteta Jezusa je rekla, da pridobimo s potrpežljivim prenašanjem križev in težav več duš in več nevernikov ko s sijajnimi govori.

V misijonskih poročilih sem bral to-le zanimivo dogodbico: P. Lebbe iz misijonske družbe je l. 1925 sklenil, da hoče izpreobrniti nekatere kineške

mladeniče, ki so prišli iz Kitajske študirat v Pariz. Zadel je ob hudo nasprotovanje mladeniča, ki se je imenoval Yi Chen.

Nekega dne pride ta mladenič nepričakovano k njemu in mu reče: «Pokažite mi najboljše knjige, ki govore o krščanski veri.» Pater mu svetuje, naj gre stanovat začasno k pobožnemu in učenemu duhovniku, ki mu bo vse lepo pojasnil, česar ne bo v knjigah razumel. Nastavi mu pa tudi pogoj, da ne sme v tem času nič drugega delati, tudi ne občevati s Parizom. Ko bo poduk končan, naj se odloči in naj stori, kar hoče. Mladenič je nekoliko pomišljal, potem pa sprejel ponudbo. Pater mu je določil duhovnika — svojega prijatelja. Ta duhovnik si je več mesecev prizadeval, da bi kineškega mladeniča izpreobrnil, pa vse brezuspešno. Mladenič je sicer pazljivo poslušal in po poduku še dalje bral in premišljeval, a izpreobrnil se ni. Tako sta se ločila.

V župniji tega duhovnika pa je bila štirinajstletna deklica, ki je imela strašno, neozdravljivo bolezen, ki jej je povzročala grozne bolečine. K tej pobožni deklici se je obrnil duhovnik in jo prosil, naj mu pomaga izpreobrniti tega mladeniča.

«Daruj», je rekel duhovnik ubogi deklici, «vse svoje trpljenje Bogu v čast za izpreobrnitev tega mladeniča. Videla boš, da boš srečna in želela si boš še večjega trpljenja.»

Deklica je poslušala duhovnika s solznimi očmi in je rekla:

«To vam obljubim!»

Vsakokrat, ko jo je duhovnik obiskal, je deklica popraševala:

«Ali se je kitajski mladenič že izpreobrnil? Bolečine so hude in ne morem skoraj več prenašati?»

V noči dne 21. okt. 1. 1925 se je ta duhovnik vrnil pozno domov iz sosednje vasi, kjer je bil po opravkih. Ko je pa prišel do svojega stanovanja, najde pri vratih kitajskega mladeniča Yi Chen-a.

«Ali čakate mene? Kaj je novega?» reče duhovnik.

«Rad bi z Vami govoril!» de mladenič. Ko stopita v sobo, sedeta.

«Jaz hočem postati kristjan», reče mladenič in začne razlagati, kaj ga je najbolj k temu nagnilo. Rekel je, da že težko čaka, da bo smel Boga imenovati svojega Očeta in Jezusa svojega brata in da bo mogel v sebi čutiti Boga. Poleg tega pa da mu srce ne da več miru, da ga neka notranja nepremagljiva moč žene v katoliško cerkev.

Pozno v noč se mladenič poslovi od duhovnika, ki ga je prej mesece in mesece podučeval, pa ga ni mogel izpreobrni.

Ko je bil duhovnik sam, se je vprašal: «Kaj je tega mladeniča tako silno presunilo, da se je prav to noč izpreobrnil?» Pogledal je na uro. Bilo je polnoči manj eno četr.

Drugi dan mu pridejo na vse zgodaj povedati, da je nedolžna deklica umrla o polnoči manj eno četr. Njena mati je duhovniku povedala, da jo je deklica cel dan prosila, naj jo spominja, da mora vdano trpeti za izpreobrnitev kitajskega mladeniča. S to mislijo je tudi umrla.

Yi Chen je bil krščen, je postal vnet kristjan, ima danes na Kitajskem prav važno mesto in kar je največ — postal je Kristusov apostol. 1)

*

* *

37. Učimo se iz te resnične dogodbice prenašati vse križe in težave, vse bolečine in žalosti, vse žalitve in sramote v čast Božjo za izpreobrnitev grešnikov in nevernikov. Vse, kar prihaja iz Božjih dobrotljivih rok, je dobro in zveličavno, čeprav se nam včasih zdi, da ni dobro. Za vse se moramo zahvaljevati Bogu, da se Gospod ne bo srdil nad nami z besedami, ki jih je govoril nehvaležnim gobavcem, katere je ozdravil: «Ali se ni našel noben, drug, ki bi se bil vrnil in Bogu čast dal?» Naj pride od Boga dobro ali slabo, vzkliknimo z veseljem: Bog je tu! Bog nam trka na vrata! Češčeno bodi Gospodovo ime na veke.

*

* *

*

*

*

*

*

*

38. Gobavost je strašna bolezen, ki človeka na telesu polagoma popolnoma ukonča. Poznamo pa tudi gobavost na duši, ki človeka v dušnem oziru polagoma popolnoma ukonča. O tej gobavosti govorimo tu.

*

* *

1) Esempi missionari II str. 269.

39. Človek prinese že na svet gobavost izvirnega greha... Ta gobavost se kaže v raznih nerednostih in trmolgavostih malega otroka. Ta podedovana gobavost se spira s krstno vodo. Človek postane pri sv. krstu otrok Božji in dedič Božjega kraljestva.

Tako živi človek v prelepi, nebeški nedolžnosti do približno sedmega leta. Takrat se začnejo prikazovati v mladi duši majhne gobice, t. j. mali grehi. S tem človek še ne izgubi milosti sv. krsta, čeprav se lepota njegove duše zmanjšuje.

Kmalu pa pride dan in otrok greši smrtno. Za prvim grehom pride drugi, tretji itd., kakor se rade gobe prikazujejo za dežjem. Otrok začne obračati staršem hrbet in kazati jim zobe.

Prva vrsta gob v človeški duši so lastni grehi, druga vrsta so tuji grehi. Lastni grehi so grehi, ki jih sami delamo, dočim so tuji grehi imenujejo tuji, ker jih ne delamo sami, ampak smo le krivi, da jih drugi delajo.

Med lastnimi grehi štejemo predvsem sedem poglavitnih grehov: Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jezo, lenobo.

Dalje štejemo med lastnimi grehi šest grehov zoper sv. Duha: Predrzo v Božjo milost grešiti, nad Božjo milostjo obupati, spoznani krščanski rešenci se ustavljati, svojemu bližnjemu zavoljo milosti Božje nevoščljiv biti, v nespokornosti trdovratno ostati.

Dalje imamo štiri vnebovpijoče grehe: Radovoljni uboj, sodomski greh, zatiranje ubožcev, vdov in sirot in delavcem in najemnikom zaslužek zadrževati ali utrgovati.

*

*

*

40. Druga vrsta dušnih gob so tuji greli. Teh je devet: v greh svetovati, v greh veleovati, v drugih greh privoliti, v greh zavajati, greh hvaliti, h grehu molčati, greh spregledovati, greha se udeleževati in greh zagovarjati.

To so poglavitne gobe, ki zaraščajo človeško srce. Zraven teh štejejo še veliko drugih gob in gobic, n. pr. grehe zoper deset Božjih zapovedi in zoper pet cerkvenih. Vsakdo naj večkrat izprašuje svojo vest in naj skuša odpraviti gobe z vrta svojega srca, kjer bi morale biti le cvetke dobrih del in sv. čednosti.

V današnjem sv. evangeliju smo brali, da je prišlo deset gobavih naproti Jezusu in da so mu klicali: «Jezus, učenik, usmili se nas!» Jezus jim je rekel: «Pojdite in pokažite se duhovnom!» In zgodilo se je, ko so šli, da so bili očiščeni. Pa le eden izmed njih se je vrnil. Ko je videl, da je ozdravel, je z velikim glasom Boga častil. Padel je na obraz k Jezusovim nogam in se mu zahvalil in ta je bil Samarijan. Jezus pa je rekel: «Ali jih ni bilo deset očiščenih? Kje je pa onih devet? Ali se ni našel noben drug, ki bi se bil vrnil in Bogu čast dal, ko ta tujec?» In mu je rekel: «Vstani, pojdi, tvoja vera ti je pomagala.»

Kristus je torej gobavce poslal k duhovnikom. Tako pošilja Jezus k duhovnikom tudi tiste, ki so gobavi na duši: «Pojdite in pokažite se duhovnikom!»

Pokažimo se duhovnom in očistimo svojo dušo s skesano spovedjo, da bomo s čistim srcem častili in zahvaljevali Boga.

*

* *

41. V molitvi: Zdrava Marija, molimo po starem: «Prosi za *nas uboge grešnike*.» Toda marsikdo misli, da ni ubog grešnik in da sploh ne ve za noben greh. Če bi tak človek bral življenje svetnikov, bi spoznal, kako neresnična je njegova misel. Spoznal bi, kako velik grešnik je, na duši poln gob in gobic. Svetniki in svetnice božje so se pri sv. spovedi spovedovali vseh mogočnih nepopolnosti in pogreškov, na katere mi, navadni ljudje, niti ne mislimo. Ohranjeno nam je izpraševanje vesti sv. Magdalene Paciške. Tam beremo: Pri molitvi v cerkvi sem se jezila, ko sem videla, da se nekateri slabo pripogibajo in slabo obračajo, mesto da bi bila Boga častila in hvalila. Ko sem bila pri sv. obhajilu, sem pozabila darovati sv. obhajilo v spomin Gospodovega trpljenja, kakor je Kristus ukazal: To delajte v moj spomin. Ko sem zjutraj vstala, ni bila prva beseda čast Božja, ampak sem ostro pokarala neko gojenko in sem kriva bila, da se je njeno srce vznemirilo. Potem nisem imela toliko ljubezni, da bi bila k njej pristopila in jo pomirila in potolažila. Ko sem šla k jedi, nisem nič mislila na Boga in mu nisem priporočila siromakov, ki so stali pred mojimi vrati in čakali na košček kruha. Žal mi je, da sem kriva bila, da je neka sestra preveč govorila, kar ni bilo prav.

Takih reči so se spovedovali svetniki in svetnice božje in so jih srčno obžalovali. Če bi se hoteli mi teh malenkosti spovedovati, bi pri sv. spovedi ne bilo ne konca ne kraja. Na naši duši je toliko gob in gobic, da jih ni mogoče prešteti. Preštejmo pesek ob bregu morja! Toliko je naših velikih in malih grehov in nepopolnosti!

Čeprav ni sv. Magdalena Paciška storila nobenega smrtnega greha, je vendar le v veliki spokor-

nosti govorila Jezusu: «O Gospod, vem, da nisem vredna, da mi odpustiš, toda kri, katero si prelił tudi zame, mi daje upanje, da mi odpustiš!»

Tako je govorila sv. Magdalena, kaj pa naj rečemo mi, ki smo tolikokrat morda smrtno grešili?

V samostanu se je ostro pokorila za svoje «grehe» in trdo delala iz ljubezni do Boga za zveličanje duš. Opravljala je najnižja hlapčevska dela v samostanu. Ko so ji rekli, naj si nekoliko prizanaša, je rekla: «Saj jaz imam oslovsko kožo in ne čutim nobenih težav. Naj drugi počivajo, ki so bolj potrebni počitka!»

Pokoriti se je hotela tudi v bolezni braneč se boljših jedi. Ko so ji pa rekli: «Predstojništvo je ukazalo, da morate jesti» — je rekla: «Bog bodi zahvaljen!» in je takoj iz pokorščine začela jesti.

Pred smrtjo je trideset mesecev ležala v postelji in strašno trpela, a bila vedno popolnoma vdana v voljo Božjo. Rekla je: «Gospod, če je tvoja volja, da naj ostanem v postelji do sodnjega dne, zgodi se tvoja volja!

*

*

*

42. Če so take osebe delale pokoro in srčno obžalovale grehe, ki jih mi niti ne smatramo za grehe, koliko bolj moramo mi obžalovati resnične grehe in žalitve Božje, da očistimo svojo dušo gobavosti. «Pokažite se duhovnom!» je rekel Kristus gobavcem. In zgodilo se je, ko so šli, da so bili očiščeni. Storimo tudi mi tako! Opravimo dobro, odkritosrčno in skesano spoved in Kristus nas bo očistil.

37. Sv. Margarita Alacoque se je nekoč mučila z izpraševanjem vesti, da bi pri spovedi nič ne izpustila. Kristus pa ji je rekel: «Čemu se mučiš? Stori, kar je v tvoji moči, kar manjka, bom jaz nadomestil. Jaz zahtevam v zakramentu sv. pokore samo skesano in ponižno srce, resnično voljo mene ne več žaliti in obtožbo brez olepševanja. Potem takoj vse odpustim in s tem je vse popolnoma popravljeno.»

Imejmo te besede pred očmi, ko se pripravljamo za sv. spoved. To je Jezusova beseda. Tega se moramo držati, če se hočemo očistiti dušne gobavosti in doseči kdaj večno srečo.

*

* *

*

*

*

*

*

*

43. Sv. Pavel pravi¹⁾ v današnjem sv. berilu, da je obljuba, ki jo je Bog dal o prihodnjem Zveličarju, zapisana v sv. Pismu in da sv. Pismo dokazuje, da je le upanje v obljubo, t. j. upanje v prihodnjega Zveličarja pomagalo ljudem pred Kristusom v večno zveličanje.

*

* *

44. Kaj pa je sv. Pismo? To so knjige, ki so bile spisane na božji ukaz in po božjem navdihovanju, da so se božji nauki mej ljudmi ohranili

1) Opomba: Ponovimo z otroci vprašanja v Vel. Katekizmu od štv. 12. do 18. in od štv. 121. do 124.

od roda do roda. Iz Starega zakona imamo do današnjega dne ohranjenih 46 sv. spisov, o katerih so Izraelci že pred Kristusom verovali, da so božji in so bili pripravljene dati za to resnico tudi življenje. V novem zakonu so apostoli in učenci Gospodovi po božjem navdihovanju spisali 4 knjige, ki jih imenujemo evanĝelije in poleg njih še 23 drugih spisov in pisem, ki jih beremo ob nedeljah in praznikih. V teh knjigah je božja beseda, ki jo moramo spoštovati. Zato vstanemo na noge, ko se ob nedeljah in praznikih berejo evanĝeliji in druga berila iz sv. Pisma. Po nauku sv. cerkve, ki je bil slovesno potrjen v sv. tridentinskem in vaticanskem cerkvenem zboru, se imenujejo te knjige svete in božje, ker so bile spisane na božji ukaz in po božjem navdihovanju. Tako so o teh knjigah učili Izraelci pred Kristusom, tako je učil Kristus o sv. knjigah Starega zakona, tako so učili tudi apostoli in tako uči o knjigah Starega in Novega zakona do današnjega dne sv. cerkev.

*

*

*

45. Ker pravi sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*, da so v sv. Pismu Starega zakona obljube o prihodnjem Zveličarju, oglejmo si vsaj glavne obljube.

V glavni knjigi starega zakona, t. j. v *Mozesovi knjigi*, ki je bila spisana približno tisoč štiristo petdeset let pred Kristusom, je zapisana obljuba, ki jo je Bog dal prvim staršem namreč, da bo prišla Devica, ki bo kači ali hudobnemu duhu glavo strla. To Devico, ki je imela roditi Zveličarja sveta, so pričakovali pred Kristusom vsi narodje celega sveta,

ker so to izročilo prejeli vsi na enak način od prvih staršev.

Isto obljubo vsebujejo besede očaka Noeta sinu Semu, da bodo namreč po njem blagoslovljeni vsi ljudje. Tudi ta obljuba je zapisana v Mozesovi knjigi. Istotako so v tej knjigi zapisane besede, ki jih je Bog govoril Abrahamu, da bo namreč njegovega rodu ko zvezd na nebu in ko peska ob bregu morja in da bodo po enem izmed njegovih mlajših blagoslovljeni vsi narodje celega sveta. Prav tako so zapisane v tej knjigi besede očaka Izaka sinu Jakobu, ki napovedujejo Zveličarja iz njegovega rodu in ne iz rodu brata Ezava. Najbolj slovesne so besede očaka Jakoba, ki jih je govoril na smrtni postelji svojemu sinu Judi, ki so tudi zapisane v tej knjigi, da bo namreč iz njegovega rodu prišel kralj celega sveta. In Mozes je ob smrtni uri prerokoval, kakor je tudi zapisano v tej knjigi, da bo Bog poslal velikega preroka, katerega bodo morali poslušati.

Potem imamo psalme kralja Davida in spise svetih prerokov, ki je v njih natančno opisan prihodnji Zveličar. Veliki prerok Izaja je napovedal, da ga bo Devica spočela in rodila v velikem uboštvi, da bo trpel in umrl za naše grehe, da bodo ob njegovem času slepci spregledovali, gluhi presliševali, hromi začenjali hoditi in da se bo ubogim evangelijsko oznanjeval. Prerok Mihej je napovedal, da bo Zveličar rojen v Betlehemu, prerok Zaharija, da bo prodan za trideset srebrnikov itd. Judje so ob Kristusovem rojstvu vse natančno vedeli o prihodu Zveličarjevem, le v tem so se nekateri motili, ker so mislili, da bo prišel z veličastnim sijajem, kakor mogočen kralj, ki si bo z orožjem podvrigel vse narode. Zveličar pa je

prišel v veliki ponižnosti in si je s svojim svetim naukom pridobil srca vseh ljudi.

*

* *

46. Vsi narodje celega sveta so v starem zakonu verovali in upali v prihodnjega Zveličarja. Ta vera v prihodnjega Zveličarja ali, kakor pravi sv. Pavel, vera v obljubo božjo je bila za vse zveličavna. Le vera v obljubljeni božji zarod je pomagala v starem zakonu in tako pomaga tudi v novem zakonu le vera v Zveličarja, *kakor je rekel Jezus tistemu gobavemu človeku: Vstani in pojdi, tvoja vera ti je pomagala!* Ni ga drugega imena, v katerem bi se mogli zveličati razen imena božjega Zveličarja.

Obudimo torej vero v Zveličarja, kajti sami ob sebi nič ne moremo! Človek dela sam ob sebi le greh, toda zveličati se sam ob sebi ne more. Le vera v Jezusa Zveličarja nam more pomagati. Z živo vero pa premoremo vse, kakor je Kristus rekel: Z živo vero lahko tudi gore prekladamo.

*

* *

47. Pagani so v prvih treh stoletjih po Kristusu hoteli uničiti sv. cerkev in sv. vero tudi s tem, da so ukazali požgati vse sv. knjige Starega in Novega zakona, ki so jih kristjani prebirali. Objavljen je bil ukaz, da se morajo uničiti po celem cesarstvu sv. Pisma. Tiste kristjane, ki so se ustrašili in izročili knjige paganskim sodnikom, so imenovali izdajavce. Takrat so nekateri kristjani ovadili škofa sv. Feliksa,

da hrani sv. bukve. Sodnik ga je dal k sebi privedi in mu je rekel: «Škof, daj nam knjige in liste, ki jih pri sebi hraniš!» Škof sv. Feliks pa je odgovoril: «Nikakor ne! Sv. bukve sicer hranim, a izročil jih ne bom!» Sodnik odgovori: «Menim, da cesarjeve besede več veljajo ko tvoje. Knjige nam moraš dati brž, da jih sežgemo.» Sv. Feliks, škof, pa odgovori: «Rajši dam sam sebe, da me sežgete, kakor pa te knjige. Boga moramo bolj poslušati, kakor človeka.»

Tako je bil sv. škof zavoljo sv. Pisma obsojen v smrt. Odsekali so mu glavo. Preden je rabelj z mečem zamahnil, je sv. škof vzkliknil: «Hvala Ti, Gospod Jezus Kristus! Šestinpetdeset let sem na tej zemlji živel, sem čistost ohranil, evangelij branil in sv. vero oznanjeval. Gospod Jezus Kr., kralj nebes in zemlje, glej, sedaj sklonim svoj vrat, da se Tebi darujem, ki si večen in ki mu gre vsa čast in slava na vekov veke.»

Pri teh besedah mu je rabelj z mečem glavo odsekal l. 303 po Kr. rojstvu. Njegov god praznujemo dne 21. februarja.

Tako so nekdam spoštovali sv. Pismo. Branili so je ko največji zaklad po svojih hišah, je zvesto prebirali in po njem živeli. Pripravljeni so bili raji tudi umreti, kakor dovoliti, da bi pagani sv. Pismo uničili. Posnemajmo svetnike in svetnice božje in radi poslušajmo in radi prebirajmo božjo besedo, božje nauke, ki so zapisani v sv. Pismu nam v zveličanje

Šestdeseto Branje

ZA ŠTIRINAJSTO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

1. «Ne morete služiti Bogu in mamonu», pravi Kristus v *današnjem sv. evangeliju*. Kaj je mamon? Mamon so reči tega sveta, zlasti bogastvo, posvetno veselje, posvetna čast in sploh vse, kar je posvetno. S tem imenom imenujemo lahko tudi hudobnega duha, ki je poglavar vseh posvetnih reči in vodja vseh sleparstev. Kdor služi svetu, posvetnemu veselju in hudobnemu duhu, ne more služiti Bogu, kajti kdor služi Bogu, se ne meni za posvetnost in za posvetno veselje. S tem pa ni rečeno, da ne smemo nič skrbeti za posvetno premoženje, ampak le, da ne smemo tako skrbeti, da bi *služili* temu svetu in njeга poglavarju hudobnemu duhu.

*
* *
*

2. Kdor služi mamonu, doprinaša sadove, ki jih našteva današnje berilo: «Prešuštvovanje, nečistost, nesramnost, razuzdanost, malikovanje, zavdajanje, sovraštva, zavid, jezo, boje, prepire, razdore, nevoščljivost, uboje, pijančevanje, požrešnost in kar je temu enakega.» Kdor pa služi Bogu, doprinaša te-le sadove: «Ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, milo-

srčnost, dobrotljivost, prizanesljivost, krotkost, zvestobo, zmernost, zdržnost, čistost.»

*

* *

3. Ali smo mi do sedaj služili Bogu ali mamonu? Ako premislimo besede Jezusove: «Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo privrženo» in ako na drugi strani premislimo, da nam to večkrat ni privrženo, moramo reči, da ne služimo najprej Bogu in njegovi pravici. Od tod prihajajo na nas kazni. O poboljšanju ni niti govora. Ljudje so skrbeli in skrbijo, kakor pravi Kristus, predvsem za to, kaj bodo jedli, kaj bodo pili, s čim se bodo oblačili in lišpali, s čim se bodo razveseljevali. Doprinašajo sadove, ki jih našteva sv. Pavel: «Prešustvovanje, nečistost, nesramnost, razuzdanost, malikovanje, zavdajanje, sovraštvo, zavid, jezo, boje, prepire, razdore, nevoščljivosti, uboje, pijančevanje, požrešnost in kar je temu enakega.» Zato pa nas je Bog zapustil, da se nam slabše godi ko pticam pod nebom in lilijam na polju.

*

* *

4. Besede, ki jih je govoril Zveličar, so namenjene tudi nam: «Poglejte ptice pod nebom, ki ne sejejo, ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice in vaš Oče nebeški jih živi. Ali niste vi veliko več ko one?... Poglejte lilije na polju, kako rastejo, ne delajo in ne predejo, pa povem vam, da še Salomon v vsej svoji časti ni bil tako oblečen, kakor ena izmed njih. Če

pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, koliko bolj bo vas, maloverni! Ne skrbite tedaj v strahu: Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblačili?» Tem besedam dostavlja Kristus: «O vsem tem poprašujejo neverniki», t. j. taki, ki ne verujejo v Boga, ki ne služijo Bogu, ampak mamonu!

*

* *

5. Krasen zgled, kako treba dati krivičnemu mamonu za vselej slovo nam je dal sv. Frančišek Ksaverski, ki smo ga v «Sejavcu» že večkrat omenili. Sv. Frančišek Ksaverski je bil iz visokega rodu, po materi celo iz kraljevskega rodu in hkrati tudi zelo nadarjen. V šolah je po bistrumnosti in pridnosti prekosil vse součence in je v 24. letu postal že doktor modroslovja in profesor te vede v Parizu. Takrat je prišel v Pariz sv. Ignacij Lojolski, ki je bil sklenil ustanoviti družbo Jezusovo za pobijanje nevere. Ko je sv. Ignacij spoznal Frančiška Ksaverskega, ga je hotel na vsak način pridobiti za svoje namene. Toda Frančišek Ksaverski je bil takrat ves navezan na ta svet; bil je zlasti častilakomen in ni hotel nič slišati o redovnem uboštvo, v katerem je živel sv. Ignacij. Tako uboštvo je Frančišek Ksaverski imel za znamenje nizke, zavržene duše. Toda sv. Ignacij ni obupal nad njim. Da bi mu odvzel ljubezen do tega sveta in do posvetne časti, mu je vsakikrat, ko ga je srečal, pošepetal na uho Kristusove besede: *«Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?»* S početka se sv. Frančišek ni zmenil za te besede. Zato je sv. Ignacij poskusil pridobiti ga po drugi poti. Začel je hvaliti

njegovo učenost, njegovo lepo predavanje v šoli, skušal mu je pridobiti še več učencev in ko ga vidi nekega dne v denarni zadregi, mu ponudi podporo. Frančišek je sedaj spoznal, da dela sv. Ignacij vse to nasproti njemu iz višjih nagibov. Zato mu je bil vedno bolj naklonjen in je čedalje bolj pozorno poslušal njegove besede. Nekega dne ga dobi Ignacij vsega zamišljenega in resnobnega. Ponovi mu s posebnim poudarkom besede Zveličarjeve: «Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?» Dokaže mu, da v resnici blaga duša ne sme hrepeneti po ničemurni časti in slavi, ampak le po nebeški modrosti in da je nespametno bolj čislati prazne posvetne sanje ko večne resnice. Šele sedaj prevzame Frančiška milost Božja, da spozna, kako neumno je iskati posvetnih reči in posvetnih časti. Pri tej priči pade k nogam sv. Ignacija in mu reče: «Kaj hočeš, da naj storim? Tvoj sem ves, vodi me po svoji volji!» Od takrat je sveti Frančišek stanovitno hodil za sv. Ignacijem, se ni več menil za ta svet in njegove časti in je s svetim Ignacijem ustanovil družbo Jezusovo, ki še danes obstaja. Frančišek Ksaverski je postal potem misijonar indijski in svet mož.

Posnemajmo ga! Ne zevajmo po posvetnih časteh, po posvetnih dobrotah in veselicah in nikar ne služimo mamonu!

Ne bodimo sužnji hudobnega duha, da bi delali nečednosti, ki jih našteva sv. Pavel, ampak bodimo prosti otroci Božji v ljubezni do Boga in do bližnjega. Naša prva skrb bodi za božje kraljestvo in za njegovo pravico, vse drugo nam bo navrženo.

6. «Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo.» Te besede izražajo, da je nad nami Bog, vsemogočni, vsevedni in pravični, ki za nas skrbi. Naša sveta dolžnost je, izpolnjevati njegove zapovedi.

*

* *

7. Pred vsem nas torej učijo te Kristusove besede, da je nad nami Bog, ki je vsemogočen, ki je vse ustvaril in vse lepo uredil. To je prva temeljna resnica naše sv. vere. Vera v vsemogočnega in vsevednega Boga, ki čuva nad nami, je podlaga krščanskega življenja. Nad nami je Bog, ki vidi vsa naša dejanja, ki bo naša huda dela kaznoval, a dobra dela poplačal.

Odprimo oči in poglejmo v naravo! Kako je vse lepo ustvarjeno in lepo urejeno! Sonce, mesec in zvezde se nezmotno vrtijo v določenih smereh in po določenih poteh in razsvitljujejo in grejejo zemljo. Koliko je teles na nebu, ki ne krenejo niti za las od svojih poti, pa tudi ne zamudijo niti stotine ene sekunde! Vse to govori jasno, da je Bog nad nam, ki je vse to ustvaril in natančno določil.

Ozrimo se na lepoto naše zemlje! Koliko je tu rastlin, cvetja, drevja, ki oznanjujejo previdnost božjo! Koliko umetnosti ima ena sama neznatna bilka v travi? Koliko lepoto kaže lilija na polju? Kristus je rekel, da še sam kralj Salomon ni bil tako oblečen, kakor ena teh. Vsako drevo ima svoj posebni sad, ki je nam v potrebnih živilih. Če ga vržemo v zemljo, obrodi novo rast, in po nekaj letih sad, ki je natančno podoben semenu, ki smo ga deli v zemljo. Vsak kraj

ima posebne rastline in posebno drevje. Vse je lepo razdeljeno in urejeno.

Bog je ustvaril ptice v zraku, ribe v vodi, živali na zemlji in človeka. In kako je to raznovrstno! Vsaka dežela ima svoje živali, vsako morje in vsaka reka in potok svoje ribe in vsako podnebje svoje ptice. Vsa ta različna živa bitja oznanjujejo vsemodrega Stvarnika nebes in zemlje in mu pojejo hvalno pesem.

Prašajmo sonce, mesec in zvezde! Vse kliče: Bog nas je utvaril!

Prašajmo morje, reke in potoke! Vse kliče: Bog nas je ustvaril!

Prašajmo rastline, travo, cvetice in drevje! Vse oznanjuje in kliče: Bog nas je ustvaril!

Prašajmo ptice v zraku, ribe v vodi in živali na zemlji. Vse neprestano oznanjuje: Bog nas je ustvaril!

In kaj še-le človek, ki ga je Bog ozaljšal z vsemi lepotami na duši in na telesu in ki ga je tako ljubil, da je zanj na križu umrl, da bi ga odrešil, ko je padel v greh in v pogubo! Kako bi moral še-le človek neprestano hvaliti, zahvaljevati in poveličevati Boga!

Ljudje godrnjajo proti Božji previdnosti in pravijo po svoje: «Tega ni Bog prav naredil, boljše in bolj primerno bi bilo tako; zakaj to, zakaj ono? Zakaj tako in ne drugače?

Tako-le je modroval človek, ki je sedel pod hrastom in se čudil, da ima močno hrastovo drevo tako droben sad, buča pa, ki je šibka rastlina in se še po koncu ne more dvigniti pa tako težak in velik sad: «To pa ni prav ustvarjeno, da ima hrast tako droben sad, buča pa tako težak in velik sad.

Tega ni Bog prav ustvaril. Nasprotno bi bilo prav, da bi močni hrast rodil debele buče, a buča da bi rodila drobni želod.» Še ni dobro izrekel teh besedi, kar strese lahke vetrič želodovo zrnce z visokega hrasta, ki mu pade naravnost na glavo. Udari ga tako občutno, da zakliče: «O hvaljen bodi Bog, da nisi dal hrastu roditi debelih buč! Če bi bila sedaj buča pala na mojo glavo s tako visoke veje, bi me bila lahko ubila, Bog bodi zahvaljen! Vse, kar je ustvaril, je prav ustvaril in vse prav uredil.»

*

* *

8. Bog pa ni le ustvaril vseh reči in lepo uredil, ampak skrbi tudi zanje po očetovsko. Beremo v psalmih: «Star sem, pa nisem še slišal, da bi kdo stradal, ki se drži Gospodovih besedi.» Kristus je rekel: «Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo.» Te Kristusove besede dokazujejo, da Bog skrbi prav po očetovsko za nas.

Ljudje godrnjajo sicer večkrat proti Božji previdnosti govoreč: «Bog nas je pozabil. Ko bi mi ukazali, bi vse drugače naredili.»

Pobožna pripovedka se glasi: Nekoč gresta Jezus in sv. Peter skupaj po cesti. Sv. Peter se začne pritoževati in reče Kristusu: «To ni prav, to ni moдро, to bi lahko bilo drugače.» Kristus ga posluša, potem mu reče: «No, Peter bodi pa ti Bog!» Peter sprejme čast in oblast, ki mu jo je Jezus ponudil. Tako gresta dalje po cesti. Petru se zdi marsikaj narobe in mora po vsej poti neprenehoma poprav-

ljati. Toda, kar je bilo temu dobro, je bilo onemu slabo. Nastalo je proti njemu strašno godrnjanje, da ni mogel nikomur ustreči. Če je eno reč popravil, se jih je sto oglasilo, da ni prav. Prepričati se je moral kmalu, da to delo ni zanj. Na večer je bil ves utrujen in zmešan, pa je rekel Gospodu: «O Kristus, le bodi ti sam Bog. Ti umeš in znaš vse bolje. To so strašne skrbi in strašne težave. Peter ni za Boga!»

Ta pobožna pripovedka nas uči, da bodimo vdani v previdnost Božjo, da ne godrnjajmo zoper naredbe Božje, da ne pritožujemo se za vsako nevšečnost, ki se nam pripeti: Kar Bog stori, je vse modro in prav dobro, čeprav bi tega sedaj še ne razumeli.

*
* *

9. Kaj sklepamo iz tega premišljevanja? Ako je nad nami Bog, ki je ustvaril nebo in zemljo in ki za nas po očetovsko skrbi, je naša najsvetejša dolžnost, da izpolnjujmo njegovo voljo in da izpolnjujmo njegove zapovedi, t. j. da iščimo pred vsem božjega kraljestva in njegove pravice, ako hočemo, da nam bo Bog vse drugo navrgel. Navrgel nam bo, kakor je obljubil, časno srečo in večno zveličanje.

V njegovih rokah je naša sreča. Ako se ravnamo vedno in povsod po njegovih svetih zapovedih, smemo z gotovostjo upati, da nam bo Bog dal, kar nam je obljubil: časno in večno srečo. Bog je vsemogočen, neskončno zvest in usmiljen, da se lah-

ko nanj zanesemo, a vse je odvisno od nas, t. j. od izpolnjevanja zapovedi.

*
* *

10. Pa poreče morda kdo: Mnogo jih poznamo, ki ne hodijo k sv. maši, ne prejemajo sv. zakramentov in živijo slabo, a so vendar le srečni in se jim dobro godi. Mi pa, ki izpolnjujemo svoje dolžnosti in molimo rožni venec vsak večer, smo kljub temu nesrečni in ubogi.

Na to odgovarjamo z znanim pregovorom: Božji mlini meljejo počasi, pa gotovo. Prišel bo dan plačila. Razrušila se bo sreča njih, ki so sedaj srečni in dvignila se bo sreča njih, ki so sedaj nesrečni in siromašni. Božja previdnost čuje nad nami.

Pripomniti treba tudi, da ni resnično, da so ti, ki ne izpolnjujejo svojih dolžnosti do Boga, zares srečni. Prava sreča in zadovoljnost ni v bogastvu in v sijajnih palačah, ampak v dobrem in svetem srcu. Dobro in sveto srce ima človek, ki izpolnjuje Božje zapovedi, ki pridno dela in moli, kakor je volja Božja. Le njim, ki se trudijo in molijo, daje Bog obilnega blagoslova, kakor je obljubil: «Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navrženo.»

*
* *

11. Sveti duhovnik Ivan Bosco je bil za sv. vero zelo vnet in je iz vseh svojih moči skrbel za osirotelo mladino, ki je zanjo nabiral miloščino po mestu

in po deželi. Prigodilo pa se je, da se mu je nabralo toliko sirot, da je hiša bila premajhna. Primoran je bil poiskati si drugo hišo. Toda, kako dobiti toliko denarja? Cena za novo hišo je bila triintrideset tisoč lir. Bil je v velikih skrbeh, a je kljub temu trdno zaupal v božjo pomoč. Ko je tako premišljeval, kako bo prehranjeval svoje sirote, vstopi k njemu duhovnik, ki mu pove, da mu je prinesel deset tisoč lir, katere je darovala neka gospa v Torinu. Kako se je Don Bosco ravzeselil, ko je to slišal! Zdelo se mu je, da mu jih je sam Bog poslal iz nebes. Toda potreboval je še dvajset tisoč, a tudi te je dobil. Kmalu potem se oglasi pri njem drug duhovnik, ki mu ponudi na posodo dvajset tisoč lir. Lahko si mislimo, kako je bil Don Bosco vesel. Sam Bog ga je podpiral.

Takih uspehov si sicer mi ne moremo obetati, toda v malem moramo vsi posnemati svetega duhovnika Janeza Bosco. Izpolnjujmo zvesto in natančno zapovedi božje in voljo božjo. Imejmo trdno zaupanje v vsemogočnega in neskončno dobrega Boga, ki je nad nami in ki po očetovsko za nas skrbi. Vse drugo prepustimo sveti Previdnosti božji,

12. Sv. Pavel našteva v današnjem berilu sadove sv. Duha, ki jih moramo doprinašati, ako hočemo, da nam bo Bog vse drugo nametoval. Ti sadovi so: Ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, milo-

V.

srčnost, dobrotljivost, prizanesljivost, krotkost, zvestoba, zmernost, zdržnost, čistost.

*
* *

13. Pred vsem poudarja sv. Pavel *ljubezen*. Ljubezen je v srcu in ne zahteva od nas ne stroškov ne naporov. Kdor nima ljubezni do Boga in do bližnjega, se ne more z nobeno rečjo izgovarjati. Ako bi kdo od tebe zahteval denarja, mu lahko odgovoriš, če ga nimaš in mu ga ne moreš dati: Ne morem, ker nimam. Ako bi kdo od tebe zahteval lepih in dragocenih oblačil, mu lahko odgovoriš: Ne morem, ker sem siromak. Toda ljubezen je v srcu in jo lahko imaš, čeprav bi bil največji siromak in bi prav nič ne imel. Kaj boš torej odgovoril Bogu, ki zahteva od tebe ljubezni? Za ljubezen ni izgovora. Zato pa jo Bog ostro zahteva od vseh. Kdor nima ljubezni — pravi sv. Janez — je mrtev, t. j. mrtev na duši in bi se v tem stanju ne mogel zveličati.

«Katera je največja zapoved v postavi?» je prašal mladenič Kristusa, Kristus je odgovoril: «Ljubi svojega Boga iz celega srca, iz cele duše, iz vseh moči. To je prva in največja zapoved. Druga enaka tej je: «Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.»

Ta ljubezen pa se mora tudi v dejanju kazati. Ljubezen brez dobrih del je mrtva. Kdor more in lahko pomaga bližnjemu, mu mora tudi res iz ljubezni pomagati, ker bi drugače njegova ljubezen bila mrtva. O sv. Hijacinti, ki jo praznujemo dne 20. dec., čitamo, da je skušala v svojem srcu zatreti vso ljubezen do posvetnih reči in hudo poželjivost,

ki se je pojavljala v srcu. Na ta način je zaplapolala v njej goreča ljubezen do Boga. Ker se pa prava ljubezen do Boga kaže v ljubezni do bližnjega, se je to tudi pokazalo pri sv. Hijacinti. Njena ljubezen do siromakov in bolnikov je bila nepopisna. V mestu Viterbo, kjer je delovala, obstajajo še do današnjega dne dobrodельne ustanove, ki jih je bila ona ustanovila. Prav tako so tudi drugi svetniki kazali gorečo ljubezen do Boga z ljubeznijo do bližnjega in z dobrodelnostjo.

*

* *

14. Druga čednost, ki jo poudarja sv. Pavel, je *veselje*. To veselje ni posvetno ampak sveto veselje v Bogu in v Kristusu. Kristjan mora imeti samo eno žalost, namreč žalost zavoljo grehov, drugače pa vedno veselje v Gospodu. Sv. Pismo pravi: «Aleluja! Pojte Gospodu novo pesem... Izrael naj se veseli v svojem Stvarniku in sijonski otroci naj se radujejo v svojem kralju. Naj hvalijo Njegovo ime v vrstah, naj ga hvalijo z bobni in brenkljami, zakaj Gospod ima veselje nad svojim ljudstvom.» Sv. Pismo nas pozivlje na premnogih mestih, da se moramo vedno v Bogu veseliti. Zakaj bi se ne veselili, saj nas je Bog z vsem preskrbel, nas na križu odrešil, nam obljubil na onem svetu neskončno srečo in neskončno veselje, poslednji dan vstajenje mesa in večno življenje. Veseli moramo biti tudi v trpljenju, v nadlogah in stiskah. Sv. Pismo pripoveduje, da so bili sv. apostoli veseli, ko so zavoljo Jezusovega imena trpeli zasramovanje in preganjanje. V našem srcu bodi samo ena žalost in samo en strah,

namreč žalost in strah zavoljo grehov, ki smo jih storili.

*

* *

15. Sv. Pavel zahteva dalje *mir*, o katerem so peli angeli v božični noči: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje! «Ako je mogoče», uči sv. Pavel, «imejte mir z vsemi ljudmi» in: «Bodite ene misli mej seboj.» Kristus je rekel: «Blagor mirnim, ker bodo otroci božji imenovani». Mirni so torej otroci božji. Ako so pa ti, ki v miru živijo, otroci božji, čigavi otroci so pa ti, ki se vedno mej seboj pravdajo in preklinjajo? Ti so otroci hudobnega duha.

*

* *

16. Sv. Pavel zahteva dalje *potrpežljivost*. Kristus je rekel: «V potrpežljivosti si boste rešili svojo dušo». Lepo piše o tem sv. Krizostom: «Rad ali nerad, trpeti moraš. Če rad trpiš, si veliko pridobiš; če pa križ nerad in nepotrpežljivo nosiš, si s tem trpljenja ne zmanjšaš, ampak še pomnožiš. Ko te daj vidiš, da ne moreš uiti trpljenju, prenašaj potrpežljivo, ker že moraš trpeti.» Sv. Pavel kliče: «Potrpežljivost vam je potrebna, da izpolnite voljo Božjo in dosežete obljubo.» Sv. očetje tudi učijo, da je potrpežljivost gotovo znamenje našega zveličanja.

*

* *

17. Nadaljnja čednost je *milosrčnost*. Kristus je rekel: «Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli. Že paganski modrijani so učili, da kdor hoče biti Bogu enak, mora usmiljenje izkazovati bližnjemu. Tako le pravi na pr. latinski modrijan Seneca: «Ako hočeš bogove posnemati, bodi dober celo nehvaležnemu, kajti sonce vzhaja tudi hudobnim in morje se odpira tudi morskim tolovajem.» O rimskem cesarju Tit-u beremo, da je imel tako usmiljeno srce, da so ga morali prijatelji opominjati, naj ne razdaja. Cesar pa je odgovoril: «Ne spodobi se, da bi kdo šel žalosten izpred obličja cesarjevega.» Ko se je neki večer pri večerji spomnil, da ni po dnevu nikomur nič dobrega storil, je rekel: «Prijatelji, en dan sem izgubil.»

Koliko bolj moramo biti mi, kristjani, usmiljenega srca.

18. Imeti pa usmiljeno srce ni še dovolj. Biti moramo v dejanju *dobrotljivi in radodarni*. Hodimo za Kristusom, ki je lačne nasitoval, bolnike ozdravljajal, mrtve obujal, žalostne tolažil, nevedne učil, grehe odpuščal in se za ljudi popolnoma žrtvoval na križu. Kristus je dobrotelnost tako odlikoval, da je izjavil, da podeli njemu samemu, kdor podeli siromaku: «Resnično, povem vam: Kar storite komu teh mojih najmanjših bratov, storite meni...» Sv. Janez, evangelist, pravi: «Kdor ima premoženje tega sveta in vidi svojega brata, da je v potrebi in zapre svoje srce pred njim, kako prebiva ljubezen božja v

njem? Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in v resnici.»

*

* *

19. Dalje se zahteva *prizanesljivost*. Da moramo biti prizanesljivi nasproti svojim sovražnikom in da jim moramo iz srca odpuščati, če se hočemo zveličati, je razvidno iz besedi Kristusovih (Luk. 5, 43): «Ljubite svoje sovražnike, dobro delajte njim, ki vas sovražijo in molite za te, ki vas preganjajo in obrekujejo, da boste otroci svojega očeta, ki je v nebesih.» Sv. Pavel uči: «Ako je tvoj sovražnik lačen, daj mu jesti, ako je žejen, daj mu piti. Če tako delaš, mu žerjavico na glavo usiplješ.» Jezus je na križu molil za te, ki so ga križali: «Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.»

*

* *

20. Dalje se zahteva *krotkost*. Jezus je rekel: Blagor krotkim, ker bodo zemljo posedli.» Po teh besedah se obeta krotkim ljudem *zemlja*. Reči hoče, da bodo krotki že na zemlji srečni in blagoslovljeni, na onem svetu pa da bodo imeli zemljo kraljestva Božjega.¹⁾

V životopisu sv. Ubalda beremo o njegovi krotkosti to-le dogodbico: Ko so nekoč zidarji postavljali mestno zidovje, so hoteli pri tem odrezati kos njegovega venograda. Škof se ni nič jezil, ampak je

1) „Bodo zemljo posedli“ pomenja lahko tudi, da bodo obvladali ali obrzdali svoje telo, ki je vzeto iz zemlje.

šel k njim ter jim prav prijazno rekel, da mu delajo krivico. Zidarji so ga začeli zaničevati in njih voditelj celo suni škofa, da pade na tla. Krotki škof vstane, ne reče nič in gre lepo na svoj dom, ne da bi komu o tem kaj povedal. Ko je pa ljudstvo izvedelo, kaj se je zgodilo, je terjalo, da mora hudobni zidarski voditelj dobiti kazen. Terjali so, naj se mu vse premoženje proda in naj ga zapodijo iz dežele. Deželna oblast ga je hotela res obsoditi. Toda sv. Ubald se je nenadoma potegnil zanj. Rekel je, da gre v tej reči sodba le njemu. Hudobneža pa je to tako genilo, da je padel na kolena pred svetnika in ga prosil milosti. Sv. Ubald se je maščeval s tem, da ga je ljubeznivo poljubil in mu vse odpustil. Prosil je Boga, naj bi mu greh odpustil.

*

* *

21. Sv. Pavel zahteva od nas *zvestobo*. Pred vsem moramo biti zvesti Bogu brez pridržka in stanovitno do konca. Kristus je rekel: «Kdor bo stovitven do konca, se bo zveličal» in v pismu do Korinčanov pravi: «Čujte, vztrajajte v veri, moško se obnašajte in trdni bodite!»

Zvesti pa moramo biti tudi nasproti bližnjemu, zvesti v malih in velikih rečeh. Kar komu obljubiš, izpolni in bodi značajan. Bodi zvest zlasti v dolžnostih, ki si jih sprejel pred oltarjem. Čuvaj se laži in zvijače, če hočeš dočakati dobrih dni.

*

* *

22. Dalje se zahteva *zmernost in zdržnost* v jedi in pijači in sploh v uživanju posvetnega veselja in posvetnih dobrot. Sv. Pavel pravi: «Veliko jih živi — jokaje rečem — ki so sovražniki križa Kristusovega, ki jim je konec poguba, Bog trebuh... Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in v pijanosti... ampak oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne strezite mesu v poželjivosti.»

*

* *

23. Na koncu poudarja današnje sv. berilo sv. *čistost*. Bog je prepovedal nečistost, ko je dal deset Božjih zapovedi. Šesta se glasi: Ne prešuštvuj! V pismu do Korinčanov beremo: «Ne nesramneži, ne prešuštniki in ne nečistniki ne bodo posedli Božjega kraljestva.» Sv. Janez, evangelist, pravi: «Nečistniki bodo imeli svoj del v gorečem, ognjenem in žveplenem jezeru.» Nečistniki dobé navadno svojo kazen že na tem svetu. Navadna bolezen nečistnikov je ali sušica ali blaznost, so pa tudi druge.

Čuvajmo se nečistosti! Bodimo čisti v mislih, željah, besedah in v dejanjih! Naše telo bodi tempelj božji, ker v njem prebiva sam Jezus Kristus, posebno ko ga prejmemo pri sv. obhajilu. Kristus je rekel: «Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.» Čista duša uživa Boga že na tem svetu, od obličja do obličja pa ga bo uživala v nebesih in prepevala novo pesem Jezusu v čast.

*

* *

24. To so sv. čednosti, ki so potrebne za lepo krščansko življenje. Hkratu so te čednosti gotova

znamenja, ki kažejo, ali je kdo namenjen za večno zveličanje.

25. Kdor se hoče zveličati, mora napovedati vojsko najhujšemu sovražniku našega zveličanja, t. j. željam mesa, kakor pravi sv. Pavel v današnjem sv. berilu.

Brali smo, kako so se v zadnji vojski mej Rusijo in Japonsko Rusi ustavljali eno celo leto v Port-Arturu nasproti Japoncem. Kako je bilo to mogoče, saj je vendar bilo znano, da je Rusov bilo tam malo, a Japoncev ogromno število? To je bilo mogoče le, ker so Rusi napravili okrog mesta Port-Artura močne trdnjave, za katerimi so se skrivali in streljali na sovražnika. Kdor še ni znal skrivati za temi trdnjavami, njega so sovražniki prav gotovo ustrelili.

Tako je tudi z vojsko proti željam mesa. V tej vojski se je treba dobro *skrivati* za zidovi, drugače nas sovražnik prav gotovo premeta. Kdor se klati po cestah, kjer pase svoje oči, kdor hodi po veselicah, njega zasledi kmalu sovražnik in ga dušno ubije. To so vedeli svetniki in svetnice Božje, ki so se radi vedno le doma skrivali, ki so celo svoje življenje živeli za samostanskimi zidovi, da so se branili greha, da jih sovražnik ni videl in smrtno zadel s puščico mesene poželjivosti.

V Port Arturu so morali vojaki bedeti po noči in po dnevu, ker jih je sovražnik zalezoval tudi po noči. To se je lahko godilo, dokler je bilo še dovolj

vojakov, ki so se po noči vrstili, a ko se je število vojakov zmanjšalo, je bilo to težavno, ker so morali biti vsi na straži po noči in po dnevu. Dogajalo se je celo, da je vojakom od same zaspanosti in utrujenosti odpadalo orožje iz rok. Bili so trudni do smrti, a se niso vdali.

Kakor ti hrabri vojaki, biti moramo čujoči tudi mi po dnevu in po noči, kajti naš sovražnik je zvit. Napade nas lahko, ko se najmanj zanesemo.

O vojakih v Port Artur-u beremo, da so imeli najboljše orožje, najboljše topove in najboljše puške.

Če se hočemo mi uspešno bojevati zoper največjega svojega sovražnika — zoper svoje meso, moramo imeti dobro orožje. To orožje so: 1. Molitev in sv. zakramenti 2. Post. 3. Miloščina. Kdor hoče biti čist, mora goreče moliti in prejemati sv. zakramente, mora s postom in z radodarnostjo krotiti sebe in svoje meso. Ob raznih skušnjavah imejmo pripravljene kratke molitvice, vzdihne k Jezusu, k Mariji in k sv. Jožefu. Te kratke molitvice in vzdihni so streli na sovražnika.

Vedeti je treba, da je v vojski vse odvisno od blagoslova Božjega in od sreče, ki nam jo daje Gospod vojnih trum.

Tako je tudi v vojski proti najhujšemu sovražniku — našemu mesu. Brez blagoslova božjega in brez milosti božje ne opravimo nič. To je strašen sovražnik in redki so, ki ga premagajo. Dobe se junaki, ki gredo pogumno v boj proti volku, tigru in levu in jih tudi premagajo z dobrim orožjem, toda premagati ne morejo svojega mesa. Meso jih pre-maga ob vsaki skušnjavi.

Poželjivost mesa je premagala naše prve starše, ki so bili vsled izgubljene zmage zapojeni iz raja. Res je, da je Evo tudi satan skušal, toda satan ne bi bil nič opravil, ko bi je ne bila premagala poželjivost mesa.

Mogočen je bil kralj Salomon in velik v svoji slavi. Vsi sosednji narodi so se ga bali in se v strahu klanjali njegovi oblasti. Toda meso je tudi njega premagalo. Vdal se je mesenim željam in stregel nesramnicam.

Bodimo torej vedno čujoči. Svetu se lahko umaknemo, tako tudi hudobnemu duhu, toda svojemu mesu se ne moramo umakniti, ker je nosimo s seboj. Ta sovražnik nam je vedno za petami in nas zalezuje po noči in po dnevu.

*

* *

26. Sv. Pavel nas uči v današnjem berilu, da ne smemo dovoliti, da bi v nas gospodovalo meso. Gospodovati mora duh. Sadovi mesa so poguba, sadovi duha pa so dobra dela, svete čednosti in večno zveličanje.

Životopisi svetnikov nas uče, kako moramo skrbno gledati, da ne zagospoduje v nas meso. Sv. Alojzij je neprenehoma krotil svoje meso, da je ohranil celo življenje nedolžnost sv. krsta. Po noči si je stavil v posteljo trde predmete, da je na trdem spal, okoli pasu je nosil oster pas, da se je vedno spominjal svojega sovražnika — izprijenega mesa in da se je vedno bojeval proti njemu, kroteč mese-ne želje. Prav tako beremo tudi o sv. Tereziji, devici

in o drugih svetnikih. Bilj so vedno na straži, da jih sovražnik ni mogel premagati.

Bodimo hrabri bojevniki tudi mi! Nebeško kraljestvo trpi silo. Iščimo je in potegujmo se zanje hrabro, da je dosežemo in se zveličamo.

*
* *
* *
* * *

«Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse to vam bo narvrženo (Mat. 6, 33).»

27. Sv. Pismo in Božja beseda na sploh ne obeta človeku samo dušnih dobrot in srečne večnosti po smrti, ampak tudi časnih dobrot in časnega pozemeljskega blagostanja. Pogoj je, da izpolnjujemo Božje zapovedi, da Boga ljubimo ga molimo in prosimo. Tako-le beremo v prvem psalmu: «Blagor človeku... ki ljubi postavo Gospodovo... vse, kar koli počne, mu gre po sreči.» V peti Mojzesovi knjigi (28, 1) pa govori Gospod: «Ako boš poslušal glas Gospoda svojega, da boš opravljal in izpolnjeval vse njegove zapovedi... bodo prišli na té vsi ti blagoslovi... Blagoslovljen boš v mestu in blagoslovljen na polju... Blagoslovljen bo sad tvoje zemlje in sad tvoje živine, črede tvojih goved in črede tvojih ovac. Blagoslovljen boš, ko boš prihajal in ko boš odhajal. Gospod bo dal, da bodo popadali pred tvojimi očmi sovražniki, ki se zoper te vzdigujejo; po enem potu bodo prišli nad te in po sedmih potih bodo bežali pred tvojim oblič-

jem. Gospod bo poslal blagoslov v tvoje shrambe in nad vsa dela tvojih rok ter te blagoslovil v deželi, ki jo boš prejel.»

Na drugi strani pa preti Bog z velikimi šibami in kaznimi vsem, ki bi njegove zapovedi prelamljali: «Ako pa ne boš poslušal Gospodovega glasu... bodo nad te prišla vsa prekletstva in te zadela. Preklet boš v mestu, preklet na polju. Prekleta tvoja žitnica in preklete tvoje zaloge. Preklet sad tvojega telesa in sad tvoje zemlje, črede tvojih goved in črede tvojih ovac. Preklet boš, ko boš prihajal in preklet, ko boš odhajal. Gospod ti bo poslal lakoto in pomanjkanje in nesrečo nad vsa tvoja dela, ki jih boš opravljal, dokler te ne zatare in naglo ne pogubi zavoljo tvojih prehudih del, v katerih si me zapustil. Gospod ti bo poslal še kugo, dokler te ne pokonča znad zemlje... Gospod te bo udaril z uboštvom, z mrzlico in mrazom, z vročino in s sušo in z gorečo soparico in z riho ter te bo preganjal, dokler ne pogineš. Nebo, ki je nad teboj bo bronasto in zemlja, ki po nji hodiš, železna. Gospod bo dal namesto dežja tvoji deželi prahu in izpod neba bo pepel padel nate, dokler te ne pokonča (5. Moz. knjiga 28, 15)».

Kakor vidite, je od izpolnjevanja božjih zapovedi odvisno naše dušno zveličanje, pa tudi ves blagoslov za naša pozemeljska podjetja, za naše pozemeljsko premoženje in blagostanje. Res je sicer, da s pozemeljskim premoženjem ne bomo zveličali svoje duše, a res je tudi, da je pozemeljsko premoženje podlaga, ki brez nje ne moremo na tem svetu ne živeti ne delovati in tudi ne za dušo dobro skrbeti. Vsak mora na tem svetu skrbeti tudi za pozemeljsko premoženje, mora varčevati, skromno

živeti, da ne zapravi potrebnega premoženja. Sv. Pismo poudarja, da je zlasti od posvečevanja nedelj in praznikov odvisen blagoslov božji. Oskrunjevanje nedelj in praznikov dela sušo, točo, rijo in golazen, ki uničuje polja, travnike in vinograde. To govori Bog v sv. Pismu.

Sv. župnik Janez Vianney je ljudstvu tako-le govoril: «*Jaz ne poznam nobenega sredstva, s katerim bi se prej in bolj gotovo uničila družina, ko delo ob nedeljah in praznikih in pa neopravičeno prisvajanje tujega blaga.*

*

* * *

28. Vse to je Bog obljubil oziroma zapretil že v starem zakonu in velja za vse ljudi: Če hočeš imeti v pozemeljskih rečeh in podjetjih blagoslov božji in srečo, izpolnjuj zapovedi Božje, oziroma ljubi Boga, ker Kristus uči, da ljubi Boga, kdor ipolnjuje njegove zapovedi. Vse to se potrjuje tudi v novem zakonu in velja za vse ljudi.

Toda preljubeznivi Jezus nam je dalje še posebe obljubil: «*Njim, ki bodo častili moje srce, bom dal obilnega blagoslova za vsa njih podjetja.*» To je *peta* obljuba, dana sveti Margheriti Alacoque. Ta obljuba je posebno dragocena za naš čas, ko imamo mej nami toliko siromakov. Kristus nam obljublja, da nam bo dal vsega v obilnosti, da bo razlil na naša podjetja in na naše premožnje obilnih milosti, če bomo častili njegovo presveto srce.

Jezusovo preusmiljeno srce ne skrbi samo za naše dušno stanje, ampak tudi za naše telesno zdravje in pozemeljsko blagostanje, saj nas je on

učil moliti v Očenaš-u za vsakdanji kruh. Ko je učil v puščavi množico, ni skrbel samo za dušni kruh, t. j. za božjo besedo, ampak tudi za telesni kruh. Takrat je s petimi ječmenovimi kruhi in dvema ribicama nasitil pettisoč ljudi in je ostalo še dvanaajst košev samih mrvic. V Kani galilejski je na ženitnini premenil vodo v vino, ker ni hotel, da bi pri tej veseli priliki ne imeli vina, ki srce razveseljuje. V svetih evangelijih beremo, kako je Jezus skrbel, da niso apostoli ničesar pogrešali tudi za telo.

Vse to nam priča, kako dobro in usmiljeno je Jezusovo srce, kako skrbi, da tudi za telo ničesar ne pogrešamo. Poleg vsega tega pa je dal Jezus še slovesno obljubo, da bo dal njim, ki bodo njegovo srce častili poseben blagoslov za vsa naša pozemeljska podjetja in za časno blagostanje.

*

* *

29. Češčenje presv. srca Jezusovega je sicer v prvi vrsti postavljeno za naše večno zveličanje, toda v drugi vrsti tudi za časno srečo, za srečo vseh naših pozemeljskih podjetij.

Izkušnja uči, da pride kmalu tudi pozemeljsko blagostanje in časna sreča v družine, ki se posvetijo presvetemu Srcu Jezusovemu, bodi si, da nam Srce Jezusovo dobi delo ali dobro službo, bodisi, da nam podeli dobro ali bogato kupčijo, bodisi, da se hišni gospodar temeljito izpreobrne, da začne biti varčen in delaven, da ne hodi več po krčmah in s slabimi tovariši. Na ta način se premoženje utrdi in sreča in blagostanje se vrne v družino.

žirb

*
* *

30. Večkrat pa se zgodi, da prosimo in prosimo presv. Srce, da bi dobili to ali ono službo, to ali ono čast, ta ali oni dobiček, to ali ono olajšanje pozemeljskega trpljenja, pa ne dobimo. Za to pa ne bodimo žalostni, ker prav to bi bilo lahko nam v pogubo in Jezus, ki nas ljubi, nam ne da, ker ve, da bi nam bilo v pogubo. Bodimo zadovoljni, če nas Jezusovo Srce ne usliši, ker prihaja tudi to le iz njegovega usmiljenja in iz njegove ljubezni.

Sv. Avguštín pravi: «Ali bi dal oče svojemu sinu meč ali samokres, ko bi vedel, da se bo sin s tem orožjem ranil ali celo ustrelil?» in dostavlja: «Eden in isti usmiljeni Bog, ki danes usliši naše prošnje, bo že jutri morda na vse naše prošnje gluh.» Radi tega pa se ne smemo žalostiti, ker vse je božje usmiljenje in božja ljubezen. Bodimo, ko prosimo Srce Jezusovo, popolnoma vdani v voljo Božjo. Srce Jezusovo, nam bo prav gotovo dalo, česar nujno potrebujemo tudi v pozemeljskih rečeh, ker je Jezus to obljubil: «Njim, ki bodo častili moje Srce, bom dal blagoslov za vsa njih podjetja.»

*
* *
* * * * *

31. Svetniki in svetnice se niso prav nič menili za posvetno blago in časno blagostanje. Hrepeneli so le po največji sreči v nebesih, izpolnjujoč Kristusove besede: «Ne bodite v skrbeh govoreč: Kaj

bomo jedli in kaj bomo pili in s čim se bomo oblačili.»

Od nas se ne zahteva, da bi se prav nič ne menili za posvetne reči. Družinski oče bi celo grešil, ko bi se nič ne menil za gospodarstvo, kajti dobro gospodarstvo je potrebno za vzgojo otrok in sploh za vzdrževanje družine, vendar mora biti tudi nam in tudi družinskim očetom prva in najvišja skrb za večno zveličanje, a še le druga važna skrb za premoženje, kolikor je potrebno za lepo vzgojo družine in večno zveličanje.

Ko beremo življenje svetnikov, moramo to dobro razumeti, kajti navadni ljudje in zlasti družinski očetje in matere ne smejo vsega delati, kar so delali drugi, n. pr. puščavniki. Navadni ljudje in zlasti družinski očetje morajo skrbeti, da bodo kaj imeli za starost in zlasti za družino.

O sv. Hilarijonu beremo, da je bil od bogatih paganskih staršev. Šole je obiskoval v Aleksandriji v Egiptu. Ko je imel 15 let se je sam brez staršev izpreobrnil h krščanski veri. Njegovo največje veselje je bila cerkev. Ko je slišal o sv. puščavniku Antonu, ga je obiskal in ostal pri njem v puščavi več mesecev, da se je od njega priučil lepemu krščanskemu življenju. Ko se je vrnil od sv. Antona domov, je dal polovico tega, kar je podedoval po starših svojim bratom, drugo polovico pa siromakom. Nato je šel v puščavo in je tam po zgledu sv. Antona skromno živel od dela svojih rok in od divjih zelišč in korenin, ki jih je nabiral v puščavi. Živel je strogo. Še kot osemdesetletni starček je jedel samo enkrat na dan in sicer vselej le po sončnem zahodu. Nekoč pridejo k njemu roparji, ki so ga poznali in so mu rekli v šali: «Kaj bi naredil, VI.

ko bi prišli roparji k tebi?» Sv. Hilarijon odgovori: «Kdor je popolnoma gol, se roparjev ne boji!» Roparji rečejo: «Kaj pa, če bi te hoteli umoriti?» Sv. Hilarijon odgovori: «To je mogoče, pa jaz se smrti ne bojim, ker sem na smrt popolnoma pripravljen.» Roparji so se kar čudili njegovi neustrašenosti, so mu razodeli svoje hudobno življenje in obljubili, da se bodo poboljšali.

Vprašanje je, ali smemo vsi ljudje brez izjeme tako storiti s svojim premoženjem, kakor je storil sv. Hilarijon? Sv. Hilarijon je s svojim premoženjem lahko tako storil, ker ga ni vezala nobena dolžnost do drugih; toda družinski oče bi tega pod smrtnim grehom ne smel storiti, ker mora skrbeti za družino. Mogoče je tudi, da je sv. Hilarijon to storil po božji navdihbi, kajti če bi si bil ohranil svojo bogato doto, bi se bil morda pogubil, toda mi, navadni ljudje, ki nimamo takih navdihb, ne moremo in ne smemo drugače storiti kakor to, kar nam veva razum in pamet. Zato bi mi, ki nas vežejo razne dolžnosti in razne težave pozemeljskega življenja ne smeli tako storiti, kakor je storil sv. Hilarijon.

Ko je sv. Hilarijon umrl, je zapustil svojemu učencu Hezihiju le evangeljske bukve in obleko; drugega ni imel, ker je vse darove in dobičke odklanjal. To je smel storiti on in njegovi tovariši puščavniki, drugi ljudje pa in zlasti družinski očetje morajo gledati, da si kaj pridobijo in da kaj zapustijo svoji družini in zlasti svojim otrokom. Svojega srca pa ne smejo imeti navezanega na te posvetne dobičke in na posvetno premoženje. Če bomo imeli svoje srce navezano na voljo božjo in na Srce Jezusovo, nam bo vse drugo navrženo. Zato je Kristus rekel sv. Margariti: «Njim, ki bodo častili moje

Srce, bom dal obilnega blagoslova za vsa njih podjetja.»

*

* *

32. Srce Jezusovo je torej za trdno obljubilo tudi pozemeljskih dobrot, kolikor je potrebno. Pogoj pa je, da res častimo To Srce, da smo mu vdani da ga ne žalimo z grehi, da ne navezujemo svojega srca na pozemeljske reči, kdor n. pr. ob nedeljah in praznikih dela in oskrunja svete dneve, kdor si po krivici prisvaja tuje blago, kdor preklinja, kdor pohujšuje, naj si ne obeta dobrega od Srca Jezusovega, kajti častiti in ljubiti Srce Jezusovo se pravi, izpolnjevati Njegove zapovedi in želje.

Lep zgled v tem nam je dala sv. družina, ki se je trdno ohranila od Abrahama oziroma od Adama do Marije, ki je bila obljubljena Devica iz tega rodu. Njen praded Abraham je imel svoje srce trdno navezano na Boga in ne na stvari, čeprav je bil silno bogat. Bog mu je dal sina Izaka, ki ga je srčno ljubil. Toda prišla je nanj strašna preizkušnja, ali ljubi bolj Boga ko sina Izaka. Bog mu reče: «Abraham, vzemi svojega edinorojenega sina Izaka, ki ga ljubiš, pojdi ž njim na goro Morijo in daruj mi ga tam v žgalni dar.» Abraham se takoj odpravi, čeprav ga je srce bolelo, nakolje drv za žgalno daritev, obloži z njim osla; vzame s seboj dva hlapca, sina Izaka in odrine proti kraju, kamor mu je bil Bog ukazal, da bi sina daroval.

To je največji zgled vdanosti in ljubezni do Boga. Abraham je ljubil edinega sina Izaka, a še bolj je ljubil Boga. Iz tega zgleda se tudi jasno kaže,

da ljubiti Boga se pravi izpolnjevati njegove zapovedi in njegove želje.

Juda Iškarjot je bil apostol Kristusov. Kristus sam ga je poklical in izvolil. Ali je pa ljubil Kristusa? Ne! Sv. evangelij pravi, da je nosil denarnico in da je bil tat. Ker ni izpolnjeval zapovedi, ni imel nobene prave ljubezni do Jezusa. Zato je nesrečno končal.

*

*

*

33. Skrbimo torej pred vsem za pravo ljubezen do Boga in do Jezusa in bomo prejeli pozemeljskih darov v obilnosti. Iščimo najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo nam bo navrženo. To je splošno pravilo. Poleg tega pa imamo še posebno obljubo Jezusovega srca, ki se glasi: «Njim, ki bodo častili mojo srce, bom dal obilnega blagoslova za vsa njih podjetja.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

34. «Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, s čim se boste oblačili.» To so Kristusove besede, ki so tako jasne, da ne morejo biti bolj. In vendar jih ne izpolnjujemo. Skrb za jed in skrb za oblačilo ste mej ljudmi poglavitni. Te dve skrbi nas najbolj mučite in vznemirjate. Kristus pa pravi, naj te skrbi odložimo: Ne skrbite za jed in oblačilo! Kako naj si to razlagamo? Ko bi nam to

rekel ta ali oni človek, bi mu odgovorili: «To je nemo-goče! Ko bi ne skrbeli in pridno delali za jed in oblačilo, bi kmalu začeli trpeti lakot in mraz.» Kako hočemo pa Kristusu odgovoriti? Njegove besede so odločne: «Ne skrbite! Po vsem tem poprašujejo pagani!»

Kako naj te besede razumemo? Ali pomenjajo morda te besede, da nam ni treba več delati, polja obdelovati, vinogradov okopavati, da ni treba več živali ravnati in tudi ne skrbeti za spodobno obleko? Ne! Tega Kristus ne uči! Po nauku Kristusovem je treba pridno delati od zore do mraka, toda te skrbi ne smejo biti v našem srcu *prve*. Naša poglavitna in prva skrb našega srca mora biti za čast Božjo in za večno zveličanje — vse drugo nam bo bogato navrženo, ako le svoje dolžnosti storimo. Prav za prav ni treba imeti v srcu nobene skrbi za jed in obleko, ker nam bo to prav gotovo navrženo, če iščemo najprej božjega kraljestva in njegove pravice in če storimo svojo dolžnost. Za jed in obleko se nič ne vznemirjajmo, če imamo res prvo skrb za čast božjo in dušno zveličanje.

*

* *

35. V zadnjem času so se pojavile razne bolezni na trtah, na drevju itd. Bilo bi popolnoma pogršeno, ko bi kdo čakal le od Boga pomoči in bi sam nič ne storil, da bi si pomagal. Bog nas tepe in tisti je pravi Izraelec, ki nikdar ne obupa, ki tudi v nesrečah in nezgodah v Boga zaupa, njegove časti išče in pokoro dela s pridnim in požrtvovavnim delom in trudom. Kdor stori vsestranski svojo dol-

žnost, se bo na jesen veselil in Boga poveličeval in hvalil za vse prejete dobrote, ki so mu bile narvržene v večji meri, nego je zaslužil.

Po Kristusovih besedah moramo imeti eno samo poglavitno skrb v svojem srcu, namreč skrb za čast božjo in za dušno zveličanje. Druge skrbi ne smejo biti poglavitne, da, bolje je celo, da jih sploh nimamo, le dolžnosti svoje izpolnjujmo trdno upajoč, da nam bo Bog dal, kar nam je obljubil.

*

* *

36. Kristus je navedel v dokaz svojega nauka dva zgleda iz narave: Poglejte ptice pod nebom, ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice in Oče nebeški jih živi. Ali niste vi veliko več kot ptice pod nebom?

Hotel je reči: Ptice pod nebom delajo to, kar Bog od njih pričakuje: Letajo in prepevajo, kakor jim je Bog ustvaril naravo. Pri tem nimajo nobene skrbi za jed in obleko, kajti te skrbi po naravi niti imeti ne morejo, ker nimajo razuma, a Oče nebeški jih živi.

Tako naj človek dela po svoji naravi t. j. naj z razumom, prosto voljo in s telesnimi močmi izpolnjuje dolžnosti, ki mu jih je naložil Stvarnik, naj pred vsem išče Božjega kraljestva in njegove pravice, naj dela vse v čast Božjo in v dušno zveličanje — vse drugo mu bo božja previdnost navrgla.

«Ptice pod nebom ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice» — pravi Kristus. Bilo bi smešno in povsem krivo, ko bi si kdo razlagal te

besede takole: «Delajmo tudi mi tako: Ne sejmo, ne žanjimo in ne spravljajmo v žitnice, ampak hodimo samo v cerkev molit in častit Bogal!» Besede Kristusove imajo drug pomen. Kristus je hotel reči, da ptice pod nebom, ki delajo svoje delo po naravi, katero jim je Bog dal, nimajo nobene skrbi, kako se bodo preživljale, ker za to skrbi Bog. Tako naj tudi človek dela, kar mu je Bog zapovedal in naj ne bo v skrbeh, kako se bo preživljal, ker za to bo Bog skrbel. Človek naj vestno opravlja svoje dolžnosti, vse drugo mu bo Bog obilno navrgel.

Kristus pravi dalje: «In za obleko, kaj skrbite? Poglejte lilije na polju, kakò rastejo, ne delajo in ne predejo, pa povem vam, da še Salomon v vsej svoji časti ni bil tako oblečen, kakor njih edna. Če pa bog oblači tako travo na polju, ki danes stoji in se jutri vrže v peč, koliko bolj bo vas, maloverni!»

Lilija, ki raste na polju nima nobene skrbi, kako in s čim se bo oblekla in tudi ne more imeti nobene skrbi, pa kako lepo jo Bog oblači! Večkrat se dobi v gorah mej skalovjem lepa cvetica, ki ni imela sama nobene skrbi, kako bi se oblekla, pa kako lepo jo je Stvarnik oblekel. Človek, ki jo najde v samoti, kar poklekne k njej in hvali Boga, ki jo je ustvaril in tako lepo oblekel.

Tako naj tudi človek izpolnjuje dolžnosti, ki mu jih je Bog naložil in naj si nikar ne dela skrbi, kakó se bo oblačil, kajti za to skrbi že Stvarnik. V srcu imejmo samo eno glavno skrb, ki nam mora biti resna, namreč za čast Božjo in za zveličanje svoje duše.

«Ne delajo in ne predejo!» Teh besedi ne smemo razumeti, kakor da bi Kristus nam svetoval, naj ne delamo in naj ne predemo, ampak samo, da ne sme biti to naša glavna skrb in glavna misel, kako se bomo oblačili.

*
* *

37. Poglejmo današnji svet! Kakó je v tem oziru popolnoma narobe! Današnjemu svetu je poglavitna skrb za bogastvo, za denar, za dobre in bogate letine, za jed in pijačo, za veselice, za lepa oblačila itd. Če poslušamo ljudi, slišimo jih navadno le o teh rečeh govoreče. Skrb za čast božjo in za večno zveličanje je popolnoma pregnana iz njih srca. Ker pa je to narobe svet, nam tudi Bog nametuje narobe: slabe letine za dobre, bolezni za zdravje, vojske za mir, žalost za veselje, nesreče za srečo itd.

Izpreobrnimo se in rodimo sadove, ki jih Bog pričakuje od nas in ki jih sv. Pavel našteva v današnjem sv. berilu: Ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, milosrčnost, dobrotljivost, prizanesljivost, krotkost, zvestobo, zmernost, zdržnost in čistost in videli bomo, da nas Bog ni zapustil: Išcite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo, t. j. kar potrebujemo za živež in obleko nam bo navrženo.

*
* *

* *

* * *

38. Četrta prošnja¹⁾ v Očenašu se glasi: Daj nam danes naš vsakdanji kruh. V tej prošnji prosimo za kruh, ne za bogastvo in tudi ne za bogate pojedine, ampak le za kruh, s katerim si hranimo življenje in si utrjujemo zdravje in sicer prosimo, da bi imeli dovolj kruha, da bi nič ne bili v skrbeh za veselo in zadovoljno življenje.

*

* *

39. Vedimo pa, da je ta prošnja za vsakdanji kruh *četrta*, da torej ni najvažnejša, da so tri druge bolj važne prošnje pred njo, namreč: Posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo in zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Te tri prošnje, s katerimi prosimo za čast Božjo so večjega pomena, kakor je razvidno tudi iz *današnjega sv. evangelija*, kjer beremo: «Iščite najprej Božjega kraljestva in njgove pravice in vse drugo vam bo navrženo.» Vsakdanji kruh nam bo obilno navržen, ako bomo pred vsem skrbeli za čast božjo in za zveličanje svoje duše. Za vsakdanji kruh nam po Jezusovih besedah sploh ni treba skrbeti, ako predsvem skrbimo za čast božjo. Jezus pravi: «Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli; tudi ne za svoje telo, kaj boste oblačili... Poglejte ptice pod nebom: Ne sejejo, ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več ko one?... Poglejte lilije na polju, kako rastejo, ne delajo in ne predejo, pa povem vam, da še Salomon v vsej svoji časti ni bil tako oblečen

1) Opomba: Ponovimo z otroci vprašanja v Velikem katekizmu od št. 281 do 305 in oe 349 do 420.

ko ena izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polji, katera danes stoji in se jutri v peč vrže, koliko bolj bo vas, maloverni!»

*

* *

40. Ko je Bog dajal deset zapovedi na sinajski gori, je prav tako zapovedal, kakor je v Očenašu izraženo, torej najprej: Veruj v enega samega Boga, ne imenuj po nemarnem Božjega imena in posvečuj praznik; potem še-le so druge zapovedi. Na te tri zapovedi, je v posebni meri navezan blagoslov Božji in usmiljenje Božje ne le do četrtega rodu ampak do desetstotega rodu. Tem trem zapovedim je Bog dostavil: «Ako boste po mojih postavah živeli in moje zapovedi izpolnjevali in se po njih ravnali, vam bom dajal dežja ob svojem času in zemlja bo rodila svoj sad in drevje bo napolnjeno s sadjem. Mlatev bo segala do trgatve in trgatve bo segala do žetve in jedli boste do sitega svoj kruh (Moz. 3, 26).» K prvim trem Božjim zapovedim je treba šteti pravzaprav tudi četrto, kajti starši in predstojniki so namestniki božji in se po njih godi volja božja tu na zemlji, kakor pravimo v Očenašu: Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Zato je tudi za četrto Božjo zapovedjo dostavljen blagoslov Božji: Da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji!

*

* *

41. Ako hočemo imeti torej dovolj vsakdanjega kruha, izpolnjujmo božje zapovedi, zlasti tiste, ki imajo poseben blagoslov o dobrih letinah in o dolgem, zdravem in veselem življenju. To je, kar pravi Kristus v današnjem sv. evangeliju: «Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to vam bo navrženo.» Zato nas opominja tudi sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*, da se moramo čuvati greha t. j. prelamljanja Božje postave, da se moramo čuvati zlasti prešuštvovanja, nespodobnosti, nečistosti, nesramnosti, malikovanja, zavdajanja, sovraštva, kljubovanja, jeze, bojev, prepirov, razprtij, nevoščljivosti, ubijanja, pijančevanja, požrešnosti in kar je temu podobnega. Kdor te reči dela, je pod postavo, t. j. postava ga bo kaznovala, da bo nesrečen in ne bo dosegel božjega kraljestva. Sv. Pavel priporoča vernikom: Ljubezen veselje, mir, potrpežljivost, milosrčnost, dobrotljivost, prizanesljivost, krotkost, zvestobo, zmernost, zdržnost in čistost. To so reči, ki zoper nje ni postave, kakor pravi sv. Pavel. Kdor te reči vrši, je srečen, zadovoljen, miren in brez strahu. Za take je nebeško kraljestvo.

Ko nas Bog tepe, ko nam pošilja slabe letine, ko nas obiskuje z boleznijo in neugodami, je to opomin, da se moramo poboljšati. Nikar ne zvrčajmo krivde na druge, nase glejmo in odložimo hudobijo, odpovejmo se mamonu in mesenim željam, ki nasprotujejo duhu, da si zagotovimo zveličanje.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

42. Sv. Pavel pravi v pismu do Galačanov: «Meso poželeva zoper duha, duh pa zoper meso; ta dva sta si namreč eden drugemu sovražna» in sv. Peter nam kliče v svojem prvem listu (2, 11.): «Zdržujte se mesenih želj, ki se bojujejo zoper duha.» Kristus pa nas tako-le podučuje (Mat. 6): «Nihče ne more dvema gospodoma služiti; ali bo namreč enega sovražil in drugega ljubil, ali se bo enega držal in drugega zaničeval.»

Koga naj se držimo? Za kom naj hodimo? Ali na desno ali na levo? Dva gospoda sta, ki se potegujeta za naše srce: meso in duh, svet in Kristus. Za kom naj hodimo? Kristus nam je s križa priporočil, da se držimo Marije: Sin, glej tvoja mati! Če hočemo biti srečni, moramo posnemati presv. Devico in se skrbno čuvati vsega, kar poželeva naše meso in kar priporoča neumni svet. Hoditi moramo po Njenih stopinjah, Njena pot bodi naša pot, Njena ljubezen bodi naša ljubezen, Njene želje naj bodo naše želje, Njeno veselje bodi naše veselje.

*

* *

43. Pred vsem nam priporoča presv. Devica *molitev*: «Reci ljudstvo, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.» Tako je rekla Marija, ko se je prikazala na Sv. gori. Kakor je razvidno iz zgodovine o raznih prikaznih presv. Device, zlasti v Lurdu, nam Marija posebno priporoča *molitev sv. rožnega venca*.

Sv. Ignacij Lojolski pravi, da moramo mej to mol'tvijo tako zbrano preišljevati in preiskovati sv. skrivnosti, da se nam pokažejo solze v očeh. Mej

premišljevanjem sv. skrivnosti bi se moral človek topiti v sladkih solzah.

Znamenje, ali ima kdo v srcu ljubezen do Boga, je ljubezen do molitve. Sv. Karel Boromejski, ki je bil nadškof v Milanu, je vsako jutro in vsak večer zbral svoje ljudi in svoje služabnike v sobi, kjer je ž njimi molil jutranjo in večerno molitev. Ko je prišel v vas k birmovanju, je bila prva njegova skrb, da je obiskal cerkev in v njej dolgo molil. Pred vsakim opravilom, ki je bilo količkaj važno in ob vsaki nesreči ali nezgodi, ki se mu je dogodila, je dolgo molil. Včasih je molil celo noč in ko je prišel s tega ali onega potovanja domov, čeprav truden, je vendar pred vsem šel v domačo kapelico in goreče molil.

Obljubite danes svoji nebeški materi, da boste zbrano in goreče molili po družinah sv. rožni venec. Imeli boste mej molitvijo tudi skušnjave in raztresenosti, pa se je treba proti temu po možnosti bojevati. V vseh časih veljajo besede gospoda Jezusa Kristusa: «Čujte in molite, da vas skušnjava ne napade, kajti duh je sicer voljan, a meso je slabo.»

V molitvi iščimo solz, kakor pravi sv. Ignacij Lojolski. Naša molitev bodi srčna in vesela, kakor nas uči presv. Devica v slavospevu, ki ga je govorila pri obisku svoje tete Elizabete: «Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju... zakaj, glej, odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi, zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.»

44. Marija nam dalje priporoča *sv. ponižnost*: «Ozrl se je Gospod na ponižnost svoje dekle», tako je govorila v slavospevu. Dala nam je prelep zgled ponižne dekle.

Sv. ponižnost je steber družinskega miru in družinske sreče. Kjer je sveta ponižnost, ni nobenega najmanjšega prepira, ampak sv. mir in zadovoljnost.

Čitajmo zglede svetnikov, da se prepričamo, kako resnično je ponižnost vir vse sreče, dočim je ošabnost in prevzetnost vir nesreče, nesloge, prepira, sovraštva in propada v družinah in mej sosedí.

Sv. Katarina Bolonjska je bila tako ponižna, da se je zdelo, kakor da bi bila pozabila, da je bila rojena iz plemenite in bogate družine. Ko je stopila v samostan, je iz same globoke ponižnosti nosila le staro obrabljeno obleko in opravljala najnižja hišna opravila. Ko je bila izvoljena za opatico, je tako prosila, jokala in žalovala, da so mislili, da jim umrje. Vdala se je le na posebno božje razodetje.

Kakó malo je temu podoben današnji svet, ki poželeva le časti in odlikovanja in se hoče kazati le v ničemurnostih in lepih oblačilih!

Sv. Roza Limanska je nekoč slišala iz sosednje sobe v svojo sobo, kako so tam zbrane osebe hvalile njeno sveto življenje. To govorjenje jo je tako žalilo, da je naglo odprla vrata in z velikim jokom in vpitjem dajala na znanje, kakó se ji tako govorjenje stуди in gnusi.

45. Marija nam dalje priporoča *strah božji*, ko pravi v slavospevu: «Njegovo usmiljenje je od roda do roda njim, ki se ga bojé.»

Če hočeš torej, da bo Bog skazoval usmiljenost tebi in vsej družini, imej v svojem srcu strah Božji in skrbi, da bo strah Božji v srcih vseh, ki prebivajo v tvoji hiši. Strah Božji daje dolgo življenje, množi imetje, daje dobre letine in polne kašče.

*

* *

46. Marija nas dalje uči, da moramo imeti *zaupanje v Božjo previdnost in vsemogočnost*, ko pravi v slavospevu: «Bog napolnjuje lačne z dobrim in bogate odpušča prazne». Bog nas ne bo zapustil. Poskrbel bo tudi za siromake in za siromašne družine, da ne bodo trpeli ne lakote ne žeje. Pogoj pa je, da smo mu hvaležni in da ne zlorablamo božjih darov z nezmernim uživanjem jedi in zlasti pijače.

Ni je za družino hujše nadloge ko gospodar-pijanec. Tak je poguba v gospodarskem in verskem oziru. Sv. Krizostom pravi: «Kaj je bolj obžalovanja vredno ko pijančevanje? Pijanec je živ mrlič, je obsedenec po lastni volji, je bolnik po svoji lastni krivdi, je grešnik, ki ne zasluži nobenega usmiljenja, je sramota za ves človeški rod. Pijanec je neporaben v družabnem življenju, je nesposoben za domača in javna opravila... Največje zlo pa je, da pijančevanje zapira nebesa...» Sv. Pavel pravi (Kor. 6): «Ne motite se! Noben nečistnik in noben pijanec ne bo dosegel nebeškega kraljestva.»

Če je kdo mej nami, ki bi bil vdan pijančevanju, naj stopi pred oltar svoje matere Marije Device

in naj ji za trdno obljubi, da se nikoli več ne bo upijanil in da ne bo več zapravljajl svojega premoženja s pijančevanjem.

Bilo je na neki božji poti, da je pogled Marije Device pijanca tako presunil, da si je pred cerkvijo ukupil majhen vrček in da je prisegel, da ga ne bo izpil na dan več ko tisti vrček. Tako je sklenil in tako delal stanovitno do smrti.

Stori tudi ti tako in ne daj se več premagati po željah svojega mesa. Kmalu boš videl, kako bo srečna in vesela tvoja družina in kakó se ti bo tudi premoženje začelo množiti.

*
* *
*

47. Marija pravi v slavospevu dalje: «Bog se je spomnil svojega usmiljenja, kakor je obljubil našim očakom, Abrahamu in njegovemu zarodu vekomaj».

Marija se veseli, da se je Bog spomnil svojega usmiljenja, t. j. svojih obljub in da je poslal Zveličarja vseh narodov.

Veselimo se z Marijo tudi mi, *da smo zveličani*, da smo v katoliški cerkvi, ki nadomestuje Kristusa in nadaljuje delo zveličanja.

Imejmo vedno pred očmi, da je katoliško cerkev postavil Jezus, da so rimski papež, škofje in mašniki njegovi namestniki. Če bi kdaj morda ta ali oni kaj storil, kar bi nam ne bilo všeč, nikar ne preklinjajmo in ne obrekujmo, ampak raji zmolimo en Očenaš ali eno Zdravomarijo. Molitev ima moč, preklinjanje nima nobene moči.

Sv. Avguštín pravi: «Sv. katoliška cerkev je telo Jezusa Kristusa, Kristus je glava sv. Cerkve in nje Zveličar. Le telo Kristusovo, ki je sv. Cerkev, oživilja sv. Duh. Kdor je zunaj cerkve nima sv. Duha... Kdor se brani imeti cerkev za mater, ne more imeti Boga za Očeta.»

*

* *

48. Sin, glej tvoja mati, hči glej tvoja mati! Po volji samega Zveličarja, moramo Marijo ljubiti in častiti kot svojo mater. To velja še posebno nam, ker se je na Sv. gori po ustnem izročilu prikazala in nam naročila, naj jo tam milosti prosimo.

Sv. Alojzij je imel do Marije prav tako nežno in srčno ljubezen kot jo imamo do svoje matere. Poljuboval je vsaki dan njeno podobo. Ko je ležal na smrtni postelji, je večkrat prosil, naj mu dajo obleko, da je s težavo vstal, šel k podobi M. B. in jo poljubil.

Sv. Leonard, ki ga praznujemo dne 20. dec., je imel navado zmoliti Zdravamarijo vsakikrat, ko je slišal, da ura bije. Pri misijonih je povsod imel tudi govor o Mariji Devici in je rekel, da ni imel noben govor toliko milosti ko govor o Mariji. Poudarjal je, da se vsi pravi častivci Marije Device prav gotovo zveličajo; pravi častivci pa niso, če niso sovražniki smrtnega greha!

*

* *

49. Obljubimo danes pred podobo M. B., da se hočemo po besedah današnjega sv. berila skrbno čuvati, kar poželuje naše meso in kar priporoča neumni svet. Da se zveličamo, je nujno potrebno, da hodimo po Marijinih stopinjah, da Njo častimo in ljubimo. Po naukih svetnikov se zveliča le, kdor zna prav častiti Marijo in zlasti, kdor zna z ljubeznijo in solzami moliti sv. rožni venec, ki ga je sama uvedla mej kristjani v naše večno zveličanje.

Edeninšestdeseto Branje

ZA PETNAJSTO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

1. Mnogo je mater, ki se jočejo za svojimi sinovi, kakor se je jokala uboga vdova za svojim edinim sinom, kakor pripoveduje *današnji sv. evangelij*. Koliko vrlih sinov in mož je padlo v svetovni vojski. V tej veliki žalosti nas tolaži Kristus: «Ne jokajte!» Kristus je pokazal nad tistim mladeničem v mestu Najmu, da ima moč obujati v življenje. Upanje imamo po Jezusu, da bomo poslednji dan vstali in se spet videli. Vojaki, ki so umrli v severnem snegu, ki so padli ob Soči, bodo vstali in če so bili pravični, se bodo veselili z vsemi pravičnimi v nebesih.

*

* *

2. Da pa dosežemo častitljivo vstajenje, moramo dobro delati, kakor nas uči sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*: «Delajmo dobro in nikar se ne utrudimo, zakaj ob svojem času bomo želi, ako se ne utrudimo. Dokler imamo čas, delajmo dobro vsem, zlasti domačim po veri.» Kdo so domači po veri? To so zlasti katoličani, ki bi se morali mej seboj ljubiti in si drug drugemu pomagati kot bratje.

Dalje nas sv. Pavel opominja, da moramo v duhu živeti, v duhu hoditi. Kaj je to? V duhu, t. j. tako, kakor nam veleva duh ali kakor nam veleva vest. Ne torej tako, kakor nas vleče meso, zakaj — dostavlja sv. Pavel, — kar človek seje, bo tudi žet. Kdor seje v svojem mesu, bo žet tudi od mesa trohno, kdor pa seje v duhu, bo od duha žet večno življenje.

Sv. Pavel nas zlasti opominja, da ne smemo biti željni prazne časti, ker s tem delamo le zdražbe in da ne smemo biti drugemu nevoščljivi.

Če beremo životopise svetnikov, se prepričamo, da se niso svetniki in svetnice nobene reči bolj bali ko ljudske hvale in časti. Ko so spoznali, da jih kdo hvali, so se takoj umaknili in bežali proč. Tako moramo delati tudi mi, kajti željnost po časti in slavi je prav tako pogubna ko nečistost in nesramnost. Kakor moramo vsako nečisto misel ali željo takoj zatreti, prav tako moramo tudi slavohlepnost takoj zatreti. Ravnajmo se po teh-le pravilih: 1. Pred vsem ne govorimo in ne storimo nikoli nič z namenom, da bi si pri ljudeh pridobili čast in slavo. 2. Če zapaziš, da te hočejo drugi hvaliti ali častiti, umakni se ali obrni govor na drugo. 3. Ko se ti vzbudi veselje nad častjo in slavo, ki si jo dobil tu pa tam, odženi hitro take misli in tako veselje, kakor moramo hitro odgnati nečisto misel, ko se rodi v naši duči. 4. Kadar-koli pa moraš trpeti zaničevanje ali zasmehovanje, bodi miren in ponižen. Misli si: Ko bi ljudje poznali vse moje grehe, bi me še bolj zaničevali in bi se mi še bolj smejali. Zaničevanje, ki je vdano trpimo, je velik zaklad in dobiček, dočim je vsa posvetna slava in hvala slab denar.

Varovati se moramo zlasti nevoščljivosti, ki je najhujša strast v človeškem srcu. Hudobni duh je iz nevoščljivosti zapeljal naše prve starše in je takrat položil to hudo kačo v človeško srce. Že prvi sin Adama in Eve Kajn je iz nevoščljivosti umoril nedolžnega brata Abela; bratje Jožefovi so iz nevoščljivosti hoteli najprej Jožefa umoriti, potem pa so ga v sužnost prodali; kralj Savel je hotel iz nevoščljivosti umoriti Davida; Kristusa so Judje iz nevoščljivosti umorili itd. Nevoščljivost vede v umor. Čeprav bi pa ne končala vselej z umorom, je vendar vsaka nevoščljivost prav za prav že začetek umora. Nevoščljivec tudi ne mori vselej z roko in z nožem, včasih mori z jezikom. Nevoščljivec skuša vzeti bližnjemu čast z raznim opravljanjem, obrekovanjem in grajanjem. S tem hoče bližnjega ukončati. Včasih pa tiči nevoščljivost le v srcu in se nič ne kaže na zunaj, ne v dejanju ne v jeziku. Ne smemo pa misliti, da to ni pregrešno. Kakor je nečista misel in nečista želja po besedah Jezusa Kristusa že prešuštvo, prav tako je tudi nevoščljivost, ki tiči le v srcu, že začetek umora. Zato nam kliče sv. apostol Janez: «Vsak kdor svojega brata sovraži, je morivec!»

Nevoščljivost je ena najhujših strasti, ki jih je položil hudobni duh v človeško srce. To hudo nagrenost ima vsak človek. Nekateri so nevoščljivi bližnjemu zavoljo denarja in posvetnega premoženja, drugi zavoljo lepote, drugi zavoljo lepe obleke, drugi zavoljo znanosti, pripravnosti in pridnosti, drugi zavoljo službe in zavoljo časti, drugi zavoljo pobožnosti in dobrih del itd. Nevoščljivosti je toliko, kolikor je na tem svetu dobrot, kajti dobrote, ki jih vidimo na bližnjem, vzbujajo nevoščljivost.

Nihče ne more reči, da nima v srcu nevoščljivosti, kajti nevoščljivost je gad, ki je z izvirnim grehom položen v naša srca. Tisti, ki očita drugim nevoščljivost, je sam morda najbolj nevoščljiv. Ker smo torej vsi več ali manj nevoščljivi, je potrebno da pobijamo in zatiramo nevoščljivost vsak dan, vsako uro in vsako minuto. Gorje nam, ko bi se s tem gadom v srcu prikazali pred večnega sodnika. Zatirajmo mu strupeno glavo s tem, da molimo za take, katerim smo nevoščljivi in da jim dobrote izkazujemo. Nevoščljivost moramo prav tako zatirati kakor nečiste misli in želje. Sv. apostol Jakob pravi: «Ustavljajte se hudiču in bežal bo od vas.»

Dalje nas sv. Pavel uči, da treba takega, ki se je v tem ali onem grehu prenačil, podučiti v krotkosti, ne v jezi in maščevalnosti, ker moramo gledati, da ne bomo sami skušani. Prenašati moramo slabosti svojega bližnjega. To je volja Kristusova. Ako misli kdo, da je boljši ko njegov bližnji, ako misli, da je kaj, ko ni nič, se sam sebe slepi. Vsak naj premišluje sam sebe, naj prešteva svoje slabosti, ker vsak bo le za-se sojen in bo moral nositi svojo kazen, svoje breme.

*

* *

3. Da dosežemo častljivo vstajenje, moramo vstati iz pregreh in zmot v novo življenje svetosti in resnice. To je neobhodno potrebno.

Sv. Avguštin, ki je bil eden največjih veleumov vseh časov, je v svoji mladosti zabredel v velike pregrehe in v krivo vero. Vest ga je pekla, pa je z izpreobrnitvijo vendar le odlašal od dneva do dneva.

Nekega dne je bil pri svojem prijatelju Alipiju in takrat je prišel tja tudi pobožen kristjan, ki jima je začel pripovedovati zgodbe iz življenja sv. Antona, puščavnika. Med tem pripovedovanjem pa je sv. Avguščina milost Božja presunila. Obrne se proti prijatelju Alipiju in reče: «Kaj se godi? Kaj je to? Neučeni vstajajo in potegujejo nase nebeško kraljestvo, mi pa se s svojo brezsrdčno učenostjo valjamo v mesu in krvi!» Pri teh besedah zapusti sobo in steče na vrt in se pod figovim drevesom vrže na obraz in moli tako-le: «O Gospod, se boš li na vekomaj srdil? O ne spominjaj se mojih nekdanjih pregreh! Kako dolgo bom še govoril: Jutri, jutri! Zakaj ne sedaj? Zakaj ne bi že sedaj, to uro nehala moja nesramnost?» Ko je tako jokal, zasliši otroški glas, ki je bil glas iz nebes: «Vzemi in beri! Vzemi in beril» Sv. Avguštin se je spomnil, da je pustil v sobi na mizi liste sv. Pavla. Brž teče v sobo, odpre knjigo in pade z očmi na prvi pogled na te-le besede: «*Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in v nevoščljivosti, temveč oblecite Jezusa Kristusa in ne strezite mesu v poželjivosti* (Rimlj. 13, 13).» Te besede so bile dovolj. Kakor meč so se mu zadrle v srce. Spoznal je, da mu je Bog sam govoril. Milost Božja ga je popolnoma premagala in izpreobrnila. Tiho zapre bukve in mirno pove Alipiju, kaj se je ž njim dogodilo. Tudi Alipij sklene z Avguštinom nastopiti pot pokore in od sihmal Bogu zvesto služiti.

Posnemajmo te svete možel! Ne odlašajmo z izpreobrnitvijo. Storimo trden sklep, da hočemo pravično živeti in čuvati se vsega hudega. Kako dolgo bomo še govorili: Jutri, jutri! Zakaj ne hitro, zakaj ne sedaj? Nikar se sami sebe ne slepimo, kajti

z Bogom se ni šaliti. Začnimo sveto in pravično živeti, da si zagotovimo častitljivo vstajenje in večno življenje.

4. Da dosežemo častitljivo vstajenje, moramo dobro delati, kakor nas uči sv. Pavel v današnjem sv. berilu, kjer nam daje nekaj prav koristnih opominov: «Ne bodimo željni prazne časti, da bi eden drugega dražili, eden drugega zavidali! Tudi če kdo v naglici kaj greši, takega vi... podučite v duhu krotkosti in vsak glej sam nase da ne boš tudi ti izkuššan. Eden drugega bremena nosite... Če kdo misli, da je kaj, ko ni nič, se sam sebe vara,... Kdor dobiva pouk v krščanskih resnicah, naj vrača njemu, ki ga poučuje, z vsem dobrim... Kar kdo seje, bo tudi žel. Kdor seje v mesu, bo od mesa tudi žel pogubo. V dobrih delih pa nikar ne opešajmo... Delajmo torej, dokler imamo čas, dobro vsem, zlasti pa njim, ki so z nami ene vere.»

V teh sv. čednosti obstoji učenost svetnikov in svetnic božjih, dočim obstoji posvetna učenost v posvetnih minljivih rečeh, iznajdbah in pridobitvah tega sveta.

5. Prvo pravilo našega življenja je: «Ne bodimo željni prazne časti, da bi eden drugega dražili, eden drugega zavidali.»

Kar se tiče častilakomnosti, vedimo, da so se svetniki in svetnice božje prav tako ogibali časti tega sveta, kakor so se ogibali nečistim mislim, nečistim željam in nečistim dejanjem. Kdor se vda častilakomnosti bodisi v mislih, željah ali v dejanju, se prav lahko pogubi, kakor nečistnik. Tak človek dela v družini in v družbi le zdražbo in prepir in vzbuja nevoščljivost v sebi in v drugih. Kdor hoče biti pravi učenec Kristusov, se mora skrbno ogibati častilakomnosti in biti iz srca ponižen, kajti če misli, da je kaj, ko ni nič, se sam sebe vara.

Sv. Vulmar, ki ga praznujemo dne 20. julija je živel v samostanu. Ko je pa videl, da ga v samostanu vsi hvalijo in njegovo pobožnost občudujejo, se je začel bati, da bi ga ta hvala in slava ne zavedla v častilakomnost in da bi ne izgubil radi tega milosti in prijateljstva božjega. Zato je zbežal iz samostana in šel v temni gozd, kjer ni bilo nobenega človeka in kjer je živel tri dni in tri noči brez jedi. Dobrotljivi Bog pa ga ni pozabil. Nedaleč od tstege gozda je živel pobožen kristjan, kateremu je Bog rekel v sanjah: «Pojdi v gozd in nesi tja živil, kajti tam umira moj služabnik od lakote. Pobožni kristjan je te sanje povedal drugi dan svoji ženi in se ž njo posvetoval, kaj bi bilo storiti, ker ne ve, kje prav za prav prebiva ta puščavnik? Modra žena pa je brž napravila jedila, mož pa je osedlal konja in spustil konju vajeti, kakor je žena nasvetovala. Konj je stekel z gospodarjem naravnost proti mestu, kjer je bil puščavnik. Tako je prišel k drevesu, pod katerim je ponižni puščavnik goreče molil. Mož pove svetniku sanje in odloži živila, katera je bil prinesel. Nato sta se oba usedla, se Bogu zahvalila in užila prinesena živila. Po jedi reče pobožni kristjan

svetemu puščavniku: «Pojdi z menoj, ker jaz ti hočem dati svet, na katerem si boš lahko sezidal celico.» Svetnik se je dal preprositi, je šel ž njim in si je na podarjenem svetu sezidal celico, kjer je živel v veliki svetosti. Toda kmalu je ljudstvo izvedelo zanj in je začelo k njemu prihajati v množicah. Svetnik se je spet ognil hvali in časti in je na skritem zbežal v nek gozd blizu svoje rojstne hiše, kjer mu je živela še mati in bratje. Tam si je sezidal celico in v njej hvalil Boga z molitvijo, s postom in z velikimi pokorami.

Nekega dne je prišel v gozd njegov lastni brat. Našel je svetnika pred celico, ko je opravljal ročna dela, pa ga ni spoznal. Prašal ga je, kdo da je in kaj da dela v gozdu. Nato se mu svetnik razodene. Brat ga prosi, naj bi šel z njim domov, da bi potolažil mater, ki žaluje za njim že toliko časa. Svetnik reče: «Tega ne morem storiti, toda vidva, ti in mati, bi mi lahko doposlala kaj živeža v to puščavo. V zahvalo se vaju hočem spominjati v molitvah. Brat je nato odšel domov in povedal materi, kako in kje je našel skritega brata Vulmarja. Od tistega dne sta mu redno pošiljala živeža v gozd. Ko je pa nekega dne prišel brat z živežem pred celico, ni našel svetnika pri celici. Začel ga je na vse strani z imenom glasno klicati. Svetnik je naglo pritekkel z dela k celici, pa je prosil svojega brata, naj bi ga nikar več ne klical z imenom, da bi drugi imena ne slišali, ker je hotel biti popolnoma skrit in nepoznan pred tem svetom tudi po imenu. Zato je obesil na drevo desko, ki naj bi po nji s kladivom tolkel, ko bi mu spet prinesel živeža. Ko so kasneje tam sezidali samostan, so imeli mesto zvončka desko, ki so po njej tolkli s kladivom, ko so koga klicali. Sv. Vul-

mar je puščavnik tolažil z besedami Kristusovimi: «Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo navržen!» In res se je prav večkrat zgodilo, da je kdo prinesel živeža in začel nabivati s kladivom na desko, ko je sv. Vulmar izgovarjal te besede Kristusove.

V tem svetniku imamo vsi prelep zgled, ki nas uči, da ne smemo biti častilakomni. Ta svetnik je hotel celo, da naj bi njegovo ime bilo popolnoma skrito in nepoznano pred svetom. On je svet popolnoma preziral in se ni prav nič menil, kaj svet o njem govori in kako o njem sodi. On je bil kakor lepa cvetka, rastoča v samoti, skrita mej skalovjem, ki razveseli človeka, ki hodi po strmi poti mej skalovjem in trnjem proti nebesom. Bodimo tudi mi ponižni in ne menimo se za svet in njegovo čast in slavo ki je ničemurna in prazna. Tako bomo v miru in v ljubezni živeli po družinah in v društvih in ne bo mej nami nobene nevoščljivosti.

*
* *

6. Drugo pravilo modrega življenja je: «Če kdo v naglici kaj greši... podučite ga v duhu krotkosti in vsak glej sam nase, da ne boš tudi ti izkušán. Eden drugega bremena nosite...»

To je modro pravilo za vse ljudi, ki morajo opominjati, zlasti za predstojnike in starše. Kadar opominjaš, opominjaj, kolikor moreš, krotko. Iz tvojih besedi mora biti razvidno, da ti ni za drugo ko za čast božjo in za zveličanje tvojega bližnjega, ki ga opominjaš. Kaj naj rečemo njim, ki opominjajo

in podučujejo z veliko jezo in z velikim preklinjevanjem!

Sv. Avguštin je v mladosti zabredel v verske zmote in v slabo življenje. Kako ga je opominjala njegova mati sv. Monika? Opominjala ga je vedno z lepimi besedami in je veliko, veliko molila zanj. V Milanu ga je samo prosila, naj hodi poslušat lepih govorov sv. Ambroža, škofa in da naj gre včasih tudi k njemu. To je pomagalo. Sv. Ambrož ga je brž pridobil za sveto katoliško vero. Ko se je sv. Avguštin izpreobrnil, mu je mati rekla: «Sin moj, zagotavljam te, da nimam sedaj nič več, kar bi me moglo veseliti v tem življenju. Sama ne vem, kaj bi tukaj še delala in zakaj bi še živela, kajti edino, kar sem hotela še čakati pred smrtjo, je bilo to, da bi ti postal kristjan in katoličan. Bog mi je sedaj dal še več! Dal mi ni samo te milosti, ampak še drugo, da si ti postal njegov služabnik in da zaničuješ sedaj vse dobrote in dobičke tega sveta. Kaj naj jaz še delam na svetu?» Pet dni potem je res obolela za mrzlico in devet dni kasneje umrla.

Sv. Avguštin piše, da je po smrti vsako noč prihajala v sanjah k njemu, da bi ga tolažila, ko ga je tlačila ta li on žalost.

To je zgled najboljše matere, ki je svojega izgubljenega sina privedla z lepimi opomini in z molitvijo na pravo pot.

Mej svetimi škofi imamo tudi sv. Spiridiona, ki je bil kmet na ciprskem otoku in je v mladosti ovce pasel. Životopis pravi, da je bil tako dober in prijazen, da ni nikoli nobenega siromaka odgnal od hiše. Vsem je z veseljem postregel s tem, kar je imel, kakor da bi bil njih služabnik. Če je siromak šel mimo njegove hiše, je bil tako žalosten, kakor da bi bil

izgubil velik dobiček. S svojo ženo se je dogovoril, da bosta živela v bodoče le kot brat in sestra. Bil je tako pobožen, da je s svojo molitvijo delal čudeže. Ko je bil škofovski sedež v Tremitu prazen, je vse ljudstvo zahtevalo, naj ta pobožni kmet postane škof. Tako se je tudi zgodilo. Posvečen je bil najprej v mašnika, potem v škofa in je svojo službo, čeprav ni imel posebne izobrazbe, prav izvrstno opravljal. Njegova učenost je bila svetniška. Sam cesar Konstancij ga je visoko cenil.

Leta 325. po Kr. je bil v Niceji prvi cerkveni zbor proti krivovercu Ariju, ki je učil, da Kristus ni bil Bog. Leta 1925 smo praznovali tisočšeststoletnico tega zborovanja. Prišlo je takrat v Nicejo nad 300 škofov iz vseh delov sveta, mej njimi tudi sv. Miklavž, sv. Atanazij in tudi kmetski škof Spiridion. Prišlo pa je tudi mnogo nasprotnikov katoliške vere, ki so z veliko zgovornostjo pobijali katoliški nauk. Odlikoval se je zlasti eden, ki je strastno ugovarjal katoliškemu škofu. Temu je tudi ljudstvo ploskalo in pritrjevalo. Zastonj so vstajali učeniki katoliški škofje, da bi ga prepričali in ugnali. Bilo je hudo prerekanje. Navzočen je bil tudi cesar Konstantin Veliki. Nazadnje se oglasi k besedi tudi prijazni in ponižni škof Spiridion. Drugi katoliški škofje so mu dovolili besedo le nevoljno, ker so se bali, da pač ne bo mogel ugovarjati učenim nasprotnikom, ker ni imel potrebnih šol. Toda ponižni škof Spiridion je prav prijazno rekel nasprotnikom te-le besede: «Do sedaj je katoliška cerkev vedno učila, da je Kristus Bog in tudi danes uči vsa katoliška cerkev to resnico. Če bi to ne bilo res, bi se bila cerkev zmotila. To pa je nemogoče.» Ko je te besede izgovoril, so vsi nasprotniki umolkneli. Njih voditelj pa je izjavil, «da

je to pravi dokaz in da tej resnici ne ugovarja več». Svojim somišljenikom pa je rekel: «Dokler smo se le z ostrimi besedami prepirali, sem s svojo zgovornostjo ugovarjal, sedaj pa se nam je razodela resnica in moč božja, zato me ni sram povedati, da me je ta dokaz premagal. Svetujem, naj vsi sprejmejo nauk, ki ga je ta škof v vsej preprostosti povedal.»

Tako je ta preprosti škof s svojo prijaznostjo in preprostostjo vse nasprotnike takoj prepričal in pridobil.

Bodimo tudi mi, ko opominjamo, prijazni, potrpežljivi, goreči le za čast božjo in zveličanje duš, kajti od tega so odvisni dobri uspehi.

*
* *

7. Dalje opominja sv. Pavel: «Kdor dobiva pouk v krščanskih resnicah, naj vrača njemu, ki ga poučuje, z vsem dobrim.» S temi besedami nas sv. Pavel opominja k hvaležnosti do vseh, ki nam kaj dobrega storijo. Prva je hvaležnost do Boga, druga pa tej enaka je hvaležnost do bližnjega, kakor je prva ljubezen do Boga, druga pa ljubezen do bližnjega. Hvaležnost do vseh, ki so nam dobrote izkazali, je Bogu ljuba, nehvaležnost pa je Bogu zoprna in grešna. Bodimo hvaležni pred vsem njim, ki so se trudili in se trudijo za naše večno zveličanje, potem izkazujmo hvaležnost staršem, ki so nas z vsemi dobrotami oskrbeli in nam dali toliko lepih naukov, potem vsem, ki so nas v verskih resnicah podučili, ki so nam v življenju pomagali, da smo se mogli preživljati ali da smo dobili to ali

ono službo. Vse to nam je prav za prav ukazano v četrty božji zapovedi: «Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji.» Za hvaležnost nam je obljubljeno dolgo življenje in vse dobro na zemlji. Sam Bog plačuje njim, ki so hvaležni staršem, predstojnikom, dušnim pastirjem, učiteljem in sploh vsem dobrotnikom.

V životopisu sv. Botvida, ki ga praznujemo dne 28. julija in ki je bil s Švedskega, beremo to-le dogodbo: Svetnik je bil odkupil paganskega sužnja ter ga lepo podučil v krščanskih resnicah. Ko je bil dovolj poučen, ga je krstil in ga potem hotel odvesti z ladjo v domovino, t. j. na otok Gotland. Prijadrali so do večera do gozdnatega otoka, kjer so hoteli prenočiti. Svetnik je pokleknil pod neko drevo in je po navadi opravil svoje molitve. Potem je zaspal. Poleg čolna se je ulegel nek kmet, ki ga je bil svetnik vzel seboj. Toda oproščeni suženj, ki mu je bil svetnik naredil brezštevila dobrot in ga odkupil, se mu je slabo zahvalil. Ko sta onadva zaspala, je nehvaležnež vzel sekuro in razsekal svetniku glavo; kmeta pa je do smrti potolkel. Nato jima je odvzel denar, ki sta ga imela in ves živež, ki ga je bil vzel svetnik seboj ter je stopil v čoln in odjadral naglo drugam.

Tako je plačal ta divji suženj svetniku dobrote. To je bila črna nehvaležnost. Svetnik je dobil na onem svetu venec mučeništva.

Marsikdo bi si mislil, da je bolje, da ne izkazujemo nikomur nobenih dobrot, ker je svet poln nehvaležnosti, pa to je popolnoma napačno. Če ti izkažeš dobroto iz čiste ljubezni in dobiš v povračilo nehvaležnost, je to sicer grdo in grešno dejanje tega človeka, a zate je *čisti dobiček*, kajti Bog

sam ti bo zato hvaležen in ti bo obilo povrnil. Če pa dobiš v povračilo hvaležnost, se prav lahko zgodi, da ne boš od Boga prejel ničesar, ker ne boš mogel izkazati čistega dobička!

Kaj se je zgodilo s truplom svetnikovim? Naj vam povem lepo pravljico, kako so truplo našli. Njegovi starši, ki so takrat še živeli, so bili v velikih skrbeh, kam je njih sveti sin zašel, da ga ni toliko časa domov. Odpravili so se z ladjo za njim. Na ladji je bil tudi pobožen duhovnik. Ko so pluli po morju ne vedoč, kam bi krenili, se je usedel lep, bel ptiček na vrh ladje in je začel prav milo peti. Mornarji bi ga bili radi ulovili, toda duhovnik jih opomni, naj tega ne storijo, ker je ptiček morda od Boga poslan, da jim pokaže prostor, kjer leži svetnikovo truplo. Že so hoteli pluti mimo tistega gozdnatega otoka, kjer je bil svetnik umorjen, toda ptiček zleti z ladje naravnost na drevo, pod katerim je ležalo svetnikovo truplo. To je dalo povod, da so izstopili in pogledali, kam je ptiček zletel. Ko so prišli do drevesa, so ptička zagledali poleg svetnikovega trupla. Nato so sveto truplo pobrali in šli z njim domov. Doma so truplo pokopali in kasneje nad njegovim grobom sezidali cerkev.

Tako se glasi lepa pravljica o belem ptičku, ki je starše svetega mučenika Botvida privedel do njegovega trupla.

Životopis tega mučenika nas uči prvič, da bomo vsem za izkazane dobrote hvaležni, kajti nehvaležnost je grda pregreha in drugič, da delajmo dobro iz čiste ljubezni vsem neglede na hvaležnost ali nehvaležnost, kakor nas uči sv. apostol Pavel: *«V dobrih delih nikar ne opešajmo... Delajmo torej,*

dokler imamo čas, dobro vsem, zlasti pa njim, ki so z nami ene vere.»

*
* *

8. Važen je zlasti opomin sv. Pavla: «Kar kdo seje, bo tudi žet. Kdor seje v mesu, bo od mesa tudi žet pogubo.»

Iz teh besedi je razvidno, da nam dobra dela ne bodo nič koristila, ako ne bomo gledali, da se ohranimo v sveti čistosti. Kristus ni rekel samo, da morajo biti v naših rokah goreča svetila, t. j. luč dobrih del, ampak je rekel, da morajo biti naša ledja opasana, t. j. da moramo čisto živeti, ako se hočemo zveličati (Luk. 12, 35).

Svetniki in svetnice božje so bili zlasti glede te sv. čednosti zelo občutljivi. O sv. Tereziji, ki jo praznujemo dne 15. oktobra, pravi životopis, da je bila bolj angelu podobna ko osebi iz mesa in krvi. Tako zelo se je čuvala vsakega tudi najmanjšega nečistega madeža. Na njej so se izpolnjevale besede Kristusove: «Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.» Sv. Terezija je prav pogostoma pri sv. obhajilu in v molitvah gledala Boga, da se ji je od božje pričujočnosti obličje svetilo. Njeno truplo po smrti ni strohnelo. Od njega se je razširjal nebeški duh.

Radi te sv. čednosti imenujemo tudi sv. Alojzija, sv. Stanislava in sv. Janeza Berchmansa angelske mladeniče.

Sv. Stanislav Kostka je bil že kot deček tako sramežljiv, da ga je kar rudečica oblivala: ali je celo v omedlevico padal, kolikorkrat je slišal nespo-

dobno besedo. Ko je bil deček Stanislav v družbi z gosti, je moral oče večkrat zašepniti jim: «Tiho o tem, če ne, se bo Stanislav v nebesa zamaknil, da ga bo treba od tal vzdigniti». To sramežljivost je vseskoz ohranil in ni svoje krstne nedolžnosti z nobenim grehom omadežal.

Sv. Alojzij je naredil pred podobo M. B. obljubo večne čistosti, ko je bil star devet let. To obljubo je tako natanko izpolnjeval, da se ni vse žive dni pregrešil zoper čistost ne s pogledom ne z besedo ne z dejanjem. Čist je bil kakor angel.

*
* * *

9. To so le nekateri nauki in opomini, ki jih moramo izpolnjevati; če hočemo imeti mirno in srečno življenje po družinah in po naših družbah in če hočemo kdaj doseči častitljivo vstajenje. Če je samo eden v družbi, ki je prevzetan ali častilakomen, pa se vse razdere. Potrebno je, da s krotkostjo opominjamo ne-le po družinah, ampak tudi v javnosti, ko slišimo preklinjevanje ali nespodobno in pohujšljivo govorjenje. Lepa beseda lepo mesto najde. To velja za vse slučaje, tudi za slučaj, da nas za lepo besedo in lep opomin še zaničujejo. Pride že čas, da se bodo s hvaležnostjo spomnili naših opominov in naukov. Delajmo dobro vsem in nikar ne opešajmo radi nehvaležnosti. Bodimo pa tudi sami vedno hvaležni za dobrote, ki jih dobivamo od bližnjega, ker je hvaležnost Bogu prijetna. Čuvajmo se nečednosti in nečistosti, ker s tem razderemo mir in srečo po družinah in si sami sebi izkopljemo grob in večno pogubo. Da vse to izpolnimo, moramo pro-

siti Boga milosti po Mariji, ki nam je ukazala na Skalnici: «Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.» Molitev je steber, ki drži po koncu lepo krščansko življenje. Zato nam kliče apostol: «Bodite stanoviti v molitvi in čujte v njej z zahvaljevanjem (Kološ. IV, 2.)» Tako bomo dosegli po milosti Jezusa Kristusa častljivo vstajenje.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

10. Enajsti člen apostolske vere se glasi: *Verujem v vstajenje mesa*. Ta nauk, da bomo sodnji dan od smrti vstali, je poglobiten nauk naše sv. vere. Brezverci in krivoverci se v noben nauk bolj ne zaganjajo, ko v ta. Pravijo: «Kdo naj srtohla trupla spet oživi? Kdo naj zbere vse koščice, kdo naj ustvari spet meso, ki je v zemlji postalo prah? Kdaj bo ta sodnji dan? Ali je to verjetno? Ko denejo človeka v grob, je ž njim konec. Tam bo ležal na vse čase.»

Tako govore krivoverci in brezverci. Tem nasproti učimo katoličani in verujemo trdno, da bodo trupla iz grobov vstala. Kakor se semena sejejo v zemljo, da iz njih zrastejo rastline; tako sejemo trupla, da v zemlji strohniijo in iz njih zrastejo nova, lepa telesa za večno življenje.

Brezverci pravijo, da je to nemogoče. Poglejmo današnji sv. evangelijski Beremo da so v Najmu nesli k pogrebu mladeniča, edinega sina uboge matere vdove, ki je jokala za njim. Ž njo je bilo veliko ljudi iz mesta. Prigodilo se je pa, da se je prav

takrat bližal Jezus mestu. Ž njim so bili učenci in velika množica ljudi. Ko je Gospod videl pogreb in jokajočo vdovo, se mu je v srcu zasmilila. Zato je rekel: «Ne jokaj!» In je pristopil in se doteknil rakve. Ti, ki so nosili, so obstali. Nato je rekel mrliču: «Mladenič, rečem ti, vstani!» Mrlič se je takoj dvignil, sedel in začel govoriti. Vse pa je strah obšel in so hvalili Boga govoreč: «Velik prerok je vstal mej nami in Bog je obiskal svoje ljudstvo.» In to govorjenje se je razglasilo po vsi Judeji in po vseh krajih v okolici.

*
* * *

11. Premišljajmo ta dogodek! Kristus je obudil mrtvega mladeniča v življenje, ko so ga nesli že k pogrebu. Če je bilo mogoče Gospodu to storiti takrat, mu bo mogoče storiti tudi poslednji dan, kakor je sam za trdno obljubil: «Kdor je moje meso, in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.»

Verujmo vsemogočnim besedam Gospodovim. Kakor je Jezus Kristus resnično pravi Bog, prav tako je resnično, da bomo poslednji dan iz groba vstali.

*
* * *

12. Vstali pa bomo, kakor nas uči sv. vera, s prav temi telesi, ki jih imamo sedaj. Naša telesa pa bodo takrat imela vse drugačne lastnosti ko sedaj. Kakor se razločujejo semena, ki jih devamo

v zemljo, od rastlin, ki zrastejo iz semen, prav tako se bodo razločevala telesa, ki bodo od mrtvih vstala, od teles, ki jih zagrebamo v zemljo. Naša telesa so sedaj težka in okorna, takrat pa bodo lahka in gibčna, sedaj so neprodorna in vsaka reč jim je na poti, takrat pa bodo prodirna in nobena stvar jim ne bo na poti. Kakor je Kristus prišel v sobo skozi zaprta vrata, tako bodo tudi naša telesa prodirala vsa druga telesa in se bodo gibala, kakor se giblje duh. Sedaj so naša telesa podvržena boleznim in smrti, takrat pa ne bo več ne bolezni ne smrti, ampak večno življenje. Takrat se bodo svetila naša telesa ko sonce. Blagor človeku, ki bo sodnji dan stal na desnici. Sv. Pavel pravi v pismu do Rimljanov (8, 25, 54): «Ko bo naše umrljivo telo obleklo neumrljivost, takrat se bo izpolnila beseda, ki je zapisana: »Tvoja zmagaja, o smrt, je uničena, Kje je tvoja zmagaja, o smrt, kje je tvoje želo, o smrt...»

Sv. Pavel zatrjuje v pismu do Rimljanov: «Kakor morajo v Adamu vsi umreti, prav tako bodo v Kristusu vsi vstali.» V pismu do Tesaloničanov (1, 4, 15) pravi: «Gospod bo prišel iz nebes in mrtvi, ki so v Kristusu, bodo vstali» in v pismu do Korinčanov (1, 15, 52): «Kakor bi trenil, kakor bi z očesom mignil, ko bo trobenta zapela, bodo mrtvi vstali in se bodo izpremenili.» In o čak Job se je tolažil v bolezni s temi-le besedami: «Vem, da moj Zveličar živi in da bom poslednji dan vstal od smrti, da se bom oblekel spet v kožo in da bom v svojem mesu gledal Boga.»

Kako se bo to zgodilo, nam pojasnjuje drug zgled. Lazar je bil že štiri dni v grobu. Kristus je prišel v Betanijo štiri dni po pogrebu. Lazar je že smrdel. Kristus mu je zaklical: «Lazar, rečem ti,

vstani!» In brž je vstal in še tisti dan jedel z njimi pri mizi.

Prav tisti Gospod, ki je Lazarju rekel: «Lazar, vstani!» je tudi tebi obljubil: «Jaz te bom obudil poslednji dan.»

Vstajenje mesa je resnica, ki je Kristus ni samo učil, ampak jo tudi dokazal.

Največji dokaz našega vstajenja — je vstajenje Kristusovo. Kristus je umrl na križu, je bil v grob položen, a je tretji dan slavno vstal s častitljivim in premenjenim telesom.

Prav tisti Jezus, ki je z lastno močjo vstal od smrti, je dal nam vsem slovesno obljubo častitljivega vstajenja.

*

* *

13. Obudimo danes živo vero v vstajenje mesa! Ko bi kristjani imeli res živo vero v vstajenje mesa, bi drugače živeli in bi skrbno gledali, da bi se kdaj ne omadežali z grehom. Ob smrtni uri treba dati račun in tista ura bo za nas strašna, kajti odločila se bo srečna ali nesrečna večnost. Ob smrtni uri nas bodo plašili grehi, katere smo lahkomišljeno storili in ki jih nismo še popravili in tudi ne s pokoro izbrisali.

Uravnajmo svoje žvljenje po živi veri v vstajenje mesa. Živimo v strahu božjem kakor tujci na tej zemlji, ker čaka nas po smrti lepša zemlja, lepše sonce, lepše zvezde, lepši mesec, lepše žvljenje neskončne sreče.

*

* *

* * *

* * *

14. Velika žalost je, ko umrje mladenič v najlepši dobi svojega življenja. Za njim se jočejo starši, ki so upali, da jim bo sin trdna palica na stare dni; za njim se jočejo bratje in sestre pa tudi drugi ljudje, ki so ga poznali. Vsi govorijo: Škoda ga je bilo!

A še bolj žalostno in bolj usodepolno je, ko umrje mladenič na duši, ko izgubi milost božjo, ki jo je prijel pri sv. krstu, kajti ta smrt prinese lahko človeku *večno* smrt.

*
* *
*

15. Dušna smrt je vsak smrtni greh. Ko naredi človek smrtni greh, ga zapusti milost božja. V njegovi duši nastane tema in smrtna senca. Izgbljena je lepota otrok božjih, ki se jej nobena lepota tega sveta ne da primerjati. Te lepote se veseli sam Bog. Ko bi se duša s to lepoto preselila s tega sveta, bi šla v naročje Božje. A pride nesrečni dan in človek greši smrtno. Duša postane grda in ostudna, da je podobna hudobnim duhovom. Ko bi se človek v tem stanju preselil s tega sveta, bi prišel v kremplje hudobnih duhov... Čeprav je hudo, vendar ni največje hudo, če umrje kdo na telesu, da le ne umrje na duši. Največje hudo je, če umrjemo na duši, da se vsak čas lahko vekomaj pogubimo. To je res največje hudo. Kdor je v smrtnem grehu, je podoben človeku, ki visi na tenki nitki nad večnim prepodom. Ako se ta tenka nitka utrže, ali, ako jo Bog pretrže, sta duša in telo pogubljena na večne čase. Strašna nesreča je torej en sam smrtni greh!

*
* *
*

16. Brali smo v sv. evangeliju, da se je mati jokala za mrtvim sinom, ki so ga nesli k pogrebu.

Koliko mater pa joče vsak dan za svojimi otroci, ki niso sicer umrli na telesu, ampak na duši? Ko nastopi šestnajsto ali sedemnajsto leto, začnejo malopridni otroci kazati hrbet svojim staršem in hoditi po grešnih poteh. To je žalost za starše! Dokler so bili majhni, so bili ponižni, prijetni in ljubeznivi, sedaj pa so kar čez noč postal uporni, surovi, prevzetni, nepokorni; odgovarjajo kakor sam satan in se potepajo po skritih krajih, tudi pozno v noč. Starši se tolčejo po glavi in jočejo.

Sv. Avguštin je v svojih mladih letih zabredel v silne zmote in pregrehe. Umrli je na duši. Njegova mati sv. Monika je za njim jokala in goreče prosila Boga, naj bi izgubljenemu sinu dal milost, da bi se izpreobrnili in na duši spet oživel. Pri vseh svojih molitvah se je s solzami spominjala sina Avguština, dokler ni Bog njenih prošenj uslišal.

Tej dobri materi je podobno mnogo mater, ki solze pretakajo po mrtvih dušah svojih otrok. Toda mnogo je tudi neumnih staršev, ki se prav nič ne menijo za to. Če jim kdo kaj svetuje ali jih opozarja na malopridno obnašanje otrok, so nevoljni in se jezijo. Vidijo nesrečo svojih otrok, pa jih ne opominjajo in tudi ne molijo zanje, včasih jih še celo preklinjajo.

*

* *

17. Brali pa smo v sv. evangeliju, da za mrličem ni šla samo jokajoča mati, ampak velika mno-

žica, ki so se jokali in žalovali za dobrim mladeničem.

Tako bi morali jokati in žalovati vsi ljudje in ne samo starši, ko umrje na duši mlad človek, kajti za vse ljudi je žalost, ko zabrede mlad človek v zmote in pregrehe. Vsi smo dolžni skrbeti in tudi pomagati staršem, da se vrne grešnik na pravo pot, kajti za vso človeško družbo je nesreča, ko se izpridi človek, ki bi vsem ljudem lahko koristil z zgledom in delom. Kdorkoli vidi koga, zlasti mlada človeka, grešiti, je dolžan posvariti in podučiti.

Izgovarja se marsikdo: «Saj ni moj! Kó bi bil moj, bi ga že podučil.» Ne tako! Vsi smo dolžni pomagati, da se ohrani mladina nedolžna, brez greha, Bogu in ljudem prijetna.

*

* *

18. Sv. evangelij pravi, da so mladeniča nesli. Nesli so ga pogrebci. Ti pogrebci se navadno ne jočejo. Naj le drugi jočejo — pogrebci se nič ne menijo, ampak le čvrsto in moško stopajo.

Tudi mrtvi na duši imajo svoje pogrebce. Kdo so ti, ki pokopujejo in pogrebajo mladino? To so ti, ki zavajajo mladino v greh. To so slabi tovariši, slabi prijatelji in hudobneži, ki se mladini dobri-kajo in jo vabijo na slabe veselice in slabe priložnosti iz greha v greh. Ti se ne jočejo, ampak so navadno veseljaki, ki govore: «Kaj Bog, kaj cerkev, kaj duhovniki? To je za stare ljudi! Veselimo se, dokler smo mladi!» Ubogi mladenič umrje na duši v takem ozračju kmalu in sleparji in goljufi, ki mu

obetajo gradove, ga nosijo mrtvega sem ter tja vseleč se ž njim in pojoč.

Nesrečni mladenič ne more več oživetiti, dokler ga ne zapusti peklena družba, t. j. dokler ne odstopijo pogrebci. Zato pa morajo starši in predstojniki pred vsem skrbeti, da ne pridejo njih ljubljene otroci, sinovi in hčere, v roke nesrečnim in hudobnim pogrebcom. Ako se to zgodi, je smrt na duši gotova.

*

* *

19. Sv. evangelij pravi, da se je Jezus približal žalostnemu sprevodu. Ko je videl jokajočo mater, se mu je v srcu zasmilila. Bil je edini sin uboge vdove.

Tako se Jezusu smilijo starši, ki jočejo, žalujejo in prosijo za svoje otroke, ki so na duši umrli. Te solze in molitve niso nikoli zastonj. Kakor je bila uslišana sv. Monika, ki je jokala in prosila za sina Avgušтина, prav tako uslišuje Jezus prošnje in solze vseh, ki se k njemu obračajo za izgubljeno mladino.

*

* *

20. Sv. evangelij pravi: «Jezus je pristopil ter se doteknil nosilnice.»

Tako mora sam Jezus pristopiti tudi k mrtvim na duši. Tudi mrtvega na duši ne more nihče obuditi v življenje razen vsemogočnega Zveličarja Jezusa Kristusa.

*

* *

21. Ko so pogrebci mrliča pustili, mu je Kristus zaklical: «Mladenič, rečem ti, vstani!» In mladenič je takoj oživel, sedel in začel govoriti.

Tako govori Zveličar tudi mrtvim na duši, ko se pogrebci odstranijo in se grešniki resnično ske-sajo, odkritosrčno spovedo in sklenejo, da se bodo poboljšali in pokoro delali: «Jaz te odvežem tvojih grehov v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen!» Kdo je tisti jaz, ki daje odvezo? To je prav tisti, ki je rekel mrtvemu mladeniču: «Mladenič, rečem ti, vstani!» Besede izgovarja sicer mašnik, a po mašniku govori Kristus. Takrat oživi grešnik na duši in milost, ki je življenje naše duše, se razlije po njegovem srcu.

*

* *

22. Sv. evangelij dostavlja, da je Kristus izročil oživelega mladeniča materi.

Tako priporoča tudi spovednik v Jezusovem imenu grešniku, preden mu da sv. odvezo: Drži se staršev, zapusti slabe tovariše in bližnje priložnosti ter bodi rad doma! Kaj bi ne bil nikdar grešil, bi ne bil ubil svojega brata Abela, ko bi se bil držal staršev in ostal doma. Rekel je Abelu: «Pojdiva na polje!» Ko sta pa bila sama na polji, je brata ubil.

*

* *

23. To so lepi nauki, ki nam jih daje današnji sv. evangelij. Te nauke treba poudarjati staršem in

otrokom. Ko bi starši bili skrbni, da bi otroke imeli vedno pred seboj ali da bi vsaj vedeli, kje so otroci — pol greha bi bilo na svetu manj. Otroci delajo greh v slabih tovarišijah in po skritih krajih.

Povedal je nekdo očetu, da hodi njegova hči po slabih poteh. Oče je to hudo zameril in začel trditi: «To ne more biti res, Moja hči hodi pridno v cerkev in nikamor drugam.» Oni reče: «Pojdite ob tej in tej uri na ta in ta kraj in boste videli hčer na slabi poti.» Oče reče: «Vi se motite, moja hči je skoraj vedno doma.» Za par dni pa je že prišel oče in se je onemu srčno zahvalil, da ga je opozoril, kajti tega bi sam ne bil nikoli zvedel ali zvedel morda še-le, ko bi bilo morda že prepozno.

Ta dogodek priča, kako morajo biti starši pri vzgajanju svojih otrok skrbni in čujoči. Dela staršev ne more nihče nadomestiti. V rokah dobrih staršev je bodočnost njih otrok. Slavni škof Sailer piše v knjigi o vzgoji: «Hvala ti, mati moja! Že štirideset let počivaš v zemlji, pa jaz se še vedno spominjam vseh tvojih nauk, opominov, pogledov in dejanj. Ko se spomnim, se vsakikrat poživi v meni sv. vera.»

Tako bodo tudi o vas govorili vaši otroci, če jih boste dobro vzgojili. Seme, ki ga sejejo starši v srca svojih otrok, ne umrje. Spominjali se vas bodo s hvaležnostjo in za vas molili, ko boste že davno počivali v grobu. Spomin na vas jih bo vodil po poti dobrih del, sv. čednosti in večnega življenja.

*

* *

24. «Kar je kdo sejal, bo žel» — kliče sv. Pavel v današnjem sv. berilu. Če je kdo slabo seme sejal

ali če ni sploh nič sejal, ne more pričakovati, da mu bo njiva rodila lepo žito. To pravilo velja tudi v dušnem oziru. Če je kdo sejal dobro za čast Božjo, bo tudi žel dobro od Boga; če je pa sejal za hudobnega duha, bo žel tudi od hudobnega duha, t. j. večno pogubo.

Kar je kdo sejal, bo tudi žel. Če bomo sejali grešne misli, grešne želje in grešna dejanja, bomo tudi želi plačilo za grehe, t. j. večni ogenj, če pa bomo sejali dobra dela, bomo želi stoterno plačilo za dobra dela, t. j. nebesa.

Sv. Peter je rekel nekoč Kristusu: «Glej, mi smo vse zapustili in šli za Teboj, kaj tedaj nam bo?» Jezus pa mu je odgovoril: «Resnično, povem vam, da ob prerojenju, kadar bo Sin človekov sedel na sedežu svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajsternih sedežih in sodili dvanajstere Izraelove rodove. In sleherni, ki zapusti hišo ali brate ali sestre, ali mater ali ženo ali otroke ali njivo zavoljo mojega imena, bo prejel stotero plačilo in bo dosegel večno življenje. Veliko pa jih bo poslednjih, ki so prvi in prvih, ki so poslednji (Mat. 19, 27).»

*

* *

25. Mi smo na tem svetu sejavci, katere je Bog postavil, da sejmo dobro seme, t. j. lepe besede, dobra dela in lepe čednosti, ako hočemo kdaj videti v nebesih srečne in vesele dni.

Dobri kmetovalci imajo vsa dobra semena, ki jih treba v njivo sejati, zapisana v svojih zapisnikih, da jih ne zabijo.

Tako imejmo zapisana v svojem spominu tudi mi vsa dobra semena, t. j. lepe nauke, dobra dela in sv. čednosti, ki jih moramo sejati za večno življenje in premišljujemo jih večkrat, da jih ne zabimo (Glej o dobrih delih in sv. čednostih v Sejavcu na str. 40, 137, 731, 2032 itd.).

*

* *

26. Če bomo dobro delali in se ogibali grešnih razveseljevanj in grešnih dejanj, bomo na koncu želi stoterno.

Znana je lepa basen o pridni mravljici in nemarni kobilici. Pridna mravljica se je celo poletje trudila in pridno zbirala živeža za zimo, kobilica pa je celo poletje le prepevala in skakala. Ko je pritisnila zima in mraz, je prišla kobilica k mravljici ter rekla: «Ljuba mravlja, prosim lepo, daj mi hrane, ker nimam ničesar.» Mravljica pa jo popraša: «Kaj si pa delala celo poletje, da si nisi ničesar nabrala za zimo?» Kobilica jej reče: «Prepevala sem in skakala.» Mravljica jej odgovori: «Dobro, če si poleti pela in skakala, pa poj, pleši in skači še po zimi.»

Bodimo podobni pridni mravljici ali pridni čebelici! Te pridne živalce gíbljejo od ranega jutra do poznega mraka in znašajo neprestano živeža za čas, ko ne bo mogoče več zbirati in znašati. Tako delajmo tudi mi pridno in neprestano in nabirajmo si zasluge, da nas kdaj sprejmejo v večne prostore, kjer bomo uživali, kar smo si nabrali — večno zveličanje.

Pravijo, da sprejmejo čebelice v svoj panj tudi tuje čebelice, če prinesejo dosti medu, t. j. če prilete obložene z medom in strdjo. Če pa priletijo prazne, jih ne marajo in jih sovražno odženejo. Tako ne bodo hoteli sprejeti v večne prostore tudi nas, ako ne prinesemo medu dobrih del in sv. čednosti.

Bodimo torej pridni in marljivi v nabiranju dobrih del in sv. čednosti, da nas kdaj sprejmejo v večne prostore, kjer nam Gospod poreče: «Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, postaviti te hočem čez veliko. Pojdi v veselje svojega Gospoda.» Bog ne daj, da bi se nam zgodilo takrat, kakor lenemu hlapcu, ki je bil prejel talent, pa ga je bil zakopal in rekel Gospodu: «Gospod, vem, da si trd človek, *da žanješ, kjer nisi sejal* in pobiraš, kjer nisi raztresal; in sem se bal ter sem šel in skrili tvoj talent v zemljo, glej, tukaj imaš, kar je tvojega.» Njegov Gospod pa je odgovoril in mu rekel: «Hudobni in leni hlapec, vedel si, *da žanjem kjer nisem sejal* in pobiram, kjer nisem razsipal; *torej* bi bil moral moje denarje dati menjavcem in kadar bi bil jaz prišel, bi bil prejel svoje *z obrestmi*. Vzemite mu torej talent in dajte ga njemu, ki ima deset talentov. Zakaj vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo obilno imel; kdor pa nima, mu bo odvzeto še to, kar se zdi, da ima. In nepridnega hlapca vrzite v vnanjo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.»

«Kadar pa pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli ž njim, takrat bo sedel na sedežu svojega veličastva. Zbrali se bodo pred njim vsi narodi in jih bo narazen ločil, kakor loči pastir ovce od kozlov. Postavil bo ovce na svojo desnico,

kozle pa na levico. Takrat poreče kralj njim, ki bodo na njegovi desnici: «Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, posedite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta. Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; ptujec sem bil in ste me vzeli pod streho; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali; v ječi sem bil in ste prišli k meni. Tedaj mu bodo pravični odgovorili: Gospod, kdaj smo te videli lačnega in smo te nasitili ali žejnega in smo te napojili? Kdaj smo te pa videli ptujega in smo te vzeli pod streho ali nagega in smo te oblekli? Ali kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi. In kralj bo odgovoril in jim rekel: Resnično, povem vam, kar ste storili komu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili. Potem poreče tudi njim, ki bodo na levisi: Poberite se izpred mene, prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom. Zakaj lačen sem bil in mi niste dali jesti; žejen sem bil in mi niste dali piti, ptuj sem bil in me niste vzeli pod streho, nag sem bil in me niste oblekli; bolan in v ječi sem bil in me niste obiskali. Tedaj mu bodo tudi ti odgovorili: Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali ptujega ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli? Takrat jim bo odgovoril: Resnično, povem vam, česar niste storili komu izmed najmanjših, tudi meni niste storili.

In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje (Mat. 25).»

*

*

*

27. Da se izognemo večnemu ognju, začnimo kar hitro novo življenje v dobrih delih in sv. čednostih. Nikar ne odlašajmo, ker ne vemo ne ure ne dneva, kedaj nas Bog odpokliče.

Kristus je povedal to-le priliko: Nekdo je imel figovo drevo, zasajeno v svojem vinogradu in je prišel sadu iskat na njem, pa ga ni našel. Rekel pa je gorniku: «Glej, tri leta je, kar hodim iskat sadu na tem figovem drevesu in ga ne najdem, posekaj je tedaj. Čemu jemlje prostor? Oskrbnik pa je odgovoril in mu rekel: «Gospod, pusti je še to leto, da je okopljem in mu pognojim, da morda sad obrodi, če pa ne, je boš potem posekal.»

To figovo drevo si ti, o človek. Še eno leto te bo morda Gospod pustil in te počakal, da obrodiš sad. Ako za eno leto ne obrodiš sadu, te bo posekal in v ogenj zvrigel. Še enkrat te bo morda Gospod s svojo milostjo obdelal, da se spokoriš in obrodiš dober sad. Ako še to leto zamudiš, te bo pokončal.

Sv. Pavel nam kliče: «V dobrih delih nikar ne opešajmo, zakaj ob svojem času bomo želi, če ne omagamo!»

Vzdramimo se torej in začnimo skrbeti za dobra dela in sv. čednosti, da se rešimo in zveličamo.

*

* *

*

*

* *

* *

28. «V dobrih delih nikar ne opešajmo; zakaj ob svojem času bomo želi, če ne omagamo» — tako nas sv. Pavel opominja h gorečnosti in vztrajnosti v svetem in pravičnem življenju (Gal. 6.) Ta opomin IX.

je za naš čas zelo potreben, kajti v našem času ni toliko brezvercev in očitnih sovražnikov sv. vere in krščanske cerkve, kolikor je ljudi, ki so mlačni, leni in zanikarni liberalci. To je prav za prav bolezen našega časa in ta bolezen ni nič manj nevarna za sv. cerkev.

O mlačnem človeku pravi Bog, kakor beremo v Razodetju sv. apostola in evangelista Janeza (3, 15): «Poznam tvoja dela, da nisi ne mrzel ne gorek. O da bi bil mrzel ali gorek! Ker si pa mlačen in ne mrzel ne gorek, te bom izpljunil iz svojih ust.»

*
* *

29. Mlačnost ima štiri stopinje:

Prva stopinja je le bolezen na duši. Tak človek je podoben Lazarju, bratu Marije in Marte, ki je je bil na telesu bolan in so prišli k Jezusu poslanci, ki so rekli: «Gospod, Lazar, ki ga ljubiš, je bolan.» Tako je tudi mlačni človek bolan in sicer na duši. Ta dušna bolezen ali lenoba in zanikarnost je prva stopinja mlačnosti. Kdor je na prvi stopinji, opravlja še vedno svoje krščanske dolžnosti, pa le lenobno in zanikarno. Besede Božje ne posluša več, ker se mu zdi, da ne potrebuje. Svete zakramente sprejema morda še za Veliko noč. Sv. rožnega venca ne moli rad. Večerno in jutranjo molitev zanemarja. Včasih pa se ta nemarnež vendar le potrka na prsi in reče: «Tudi jaz sem kristjan in katoličan!»

Bog nas čuvaj takih nemarnih, lenobnih in zanikarnih katoličanov, ki zanemarjajo božje in cerkvene zapovedi za vsak malenkostni vzrok!

Ko so Kristusu naznanili, da je Lazar bolan, je kmalu potem Jezus rekel apostolom: «Pojdimo spet v JudejoLazar, naš prijatelj *spi*; pa grem, da ga iz spanja zbudim.»

Tako je tudi v dušni bolezni, ki se imenuje mlačnost, *druga stopinja dušno spanje*. Prej je bil mlačni nemarnež, kakor Lazar, samo bolan, polagoma pa popolnoma zaspi. V stanju dušnega spanja ne vidi nič, ne sliši nič in ne čuti nič, kar je verskega in božjega. Tak je popolnoma gluha za vse lepe besede in opomine, ki bi ga utegnile dvigniti iz mlačnosti h krščanski gorečnosti; je popolnoma slep za vse lepe zglede, ki jih kažejo dobri in vneti kristjani za čast Božjo in večno zveličanje.

Ne moremo še reči, da je mrtev, ker še diha milost Božjo, katero je prejel v mladosti pri sv. zakramentih in katero mu Bog deli do zadnjega zdiha, a verskega življenja ne kaže v tem stanju prav nobenega.

Kmalu potem pa je Kristus povedal apostolom in učencem žalostno novico: «Lazar je umrl., pa pojdimo k njemu.»

Tretja stopinja mlačnega človeka je *dušna smrt*. Zanemarjal je svoje verske dolžnosti in spal v svoji nemarnosti. Nazadnje se je vdal grešnemu življenju, je izgubil sv. vero in izdihnil dušo svoje duše, t. j. milost in ljubezen Božjo.

Ko pa je prišel Jezus z apostoli in učenci v Betanijo, je bil Lazar že štiri dni v grobu. Jezus reče: «Odvalite kamen!» Marta, sestra Lazarjeva odgovori: «Gospod! že *smrdi*, zakaj štiri dni že leži (Janez 11).»

To je *četrta stopinja* mlačnega človeka. Ni dovolj, da je sam mrtev na duši, tak človek *razširja mrliški smrad* po vsej okolici s slabimi zgledi in pogubnimi nauki. To je zadnja stopinja mlačnosti.

Kdo naj takega človeka spet obudi v življenje milosti in ljubezni božje? Začel je z mlačnim opravljanjem verskih dolžnosti, a končal je z dušno smrtjo. Kdo naj mu pomaga? Takim kliče Srce Jezusovo po sv. Margariti Alacoque: «*Mlačni bodo spet goreči postali, ko bodo začeli častiti moje Srce!*» Le srce Jezusovo zamore take dušne mrliče priklicati iz groba. To je *sedma obljuba Srca Jezusovega*.

*

* *

30. Ko je prišel Jezus v Betanijo, mu je Marta tekla naproti in mu rekla: «Gospod! ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl. Pa tudi sedaj vem, da ti bo Bog dal, karkoli ga boš prosil.» Jezus jej reče: «Tvoj brat bo vstal!» Marta mu reče: «Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.» Jezus pa jej reče: «Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v mene veruje, bo živel, čeprav umre. In kdor koli živi in v mene veruje, ne bo umrl vekomaj. Veruješ to?» Marta mu reče: «Kaj pa da verujem, Gospod, da si ti Kristus, Sin živega Boga, ki si na ta svet prišel.» In ko je to izgovorila, je poklicala še sestro Marijo Magdaleno. Ko je ta prišla k Jezusu, mu je padla k nogam in rekla: «Gospod! ko bi bil ti tukaj, ne bi bil moj brat umrl!»

Ko je Jezus videl Marijo Magdaleno jokajočo in jokajoče Jude, ki so prišli ž njo, je bil ganjen in užaljen v duhu. Tedaj jim reče: «Kam ste položili

Lazarja?» Odgovorijo mu: «Pridi in poglej!» In Jezus se je zjokal. Judje so tedaj rekli: «Glejte, kako ga je ljubil.» Jezus je bil spet preužaljen v duhu. Ko je prišel do groba, je rekel «Odvalite kamen!» Tedaj so kamen odvalili. Jezus pa je dvignil oči kvišku in rekel: «Oče, zahvalim Te, da si me uslišal. Jaz sem vedel, da me vselej uslišiš; toda zavoljo ljudstva, ki okolu stoji, sem rekel, da verujejo, da si me ti poslal.» Ko je to izrekel, je zavpil z velikim glasom: «Lazar, pridi vun!» In zdajci je prišel vun. Jezus reče: «Razvežite ga!» Bil je namreč povezan na rokah in nogah in njegov obraz je bil povit v prt.

Tako se godi tudi z dušnimi mrličmi, ki so s svojim mlačnim življenjem Boga žalili, polagoma umirali in na zadnje umrli. Jezus se nad njimi joče in žalosti. Njegovo Srce ljubi vse ljudi in želi, da bi se vsi zveličali. Takole je rekel Margariti Alacoque: «Poglej to srce, ki je tako ljubilo ljudi, da si ni nič prizaneslo, da se je v dokaz svoje ljubezni popolnoma žrtvovalo in ukončalo. V zameno dobiva od večine ljudi samo nehvaležnost.»

Tako joče in se zgraža Jezus nad nami, ki ležimo v grobu svoje mlačnosti in svojega grešnega življenja. Srce Jezusovo nam kliče z velikim glasom: «Grešnik, pridi vun! Ogenj mojega Srca naj te ogreje. Naj pade samo ena iskrica iz ognja, ki gori v mojem srcu, v tvoje srce in takoj boš oživel in boš vstal iz groba svoje mlačnosti in grešnosti v novo življenje krščanske gorečnosti in božje ljubezni!»

Ogenj ima moč, da se mu ne more nobena reč ustavljati. Tako ima tudi ogenj, ki gori v Srcu Jezusovem moč, ki se jej nobena zapreka ne more

ustavljati. Tako ima tudi ogenj, ki gori v Srcu začne to Srce častiti, se kmalu prebudi iz smrtnege spanja in postane spet živ in goreč član katoliške cerkve.

Če denemo mrzlo železo v ogenj, postane goreče in žareče, prav tako postane duša, ko se približa ognju Božjega Srca goreča in žareča. Začnimo tedaj goreče častiti presv. Srce Jezusovo, da se mu na ta način približamo in občutili bomo takoj njegovo moč. Vstali bomo iz groba mlačnosti in dušne smrti.

*
* *

31. Koliko je dandanes mladeničev in mož, deklet in ženâ, ki so začeli z mlačnostjo in zanikarnostjo, a so končali v grobu dušne smrti. Kdo naj jih spet dvigne, kdo naj jih ogreje, kdo naj jim da življenje? To more storiti le Jezus, ki je s svojo mogočno besedo zaklical mrtvemu Lazarju: «Lazar, pridi vun!» in takoj je oživel in prišel iz groba. Jezus je rekel mrtvemu mladeniču v Najmu: «Mladenič, rečem ti, vstani!» In mrlič je sedel in začel govoriti. In ga je dal njegovi materi (Luk. 7).

Prav tako zamore mlačnega in na duši mrtvega človeka obuditi spet v življenje le glas Jezusov: «Mladenič, rečem ti, vstani!» Jezus se mu mora približati, se ga mora dotekniti in ga mora ogreti z ognjem svojega presvetega Srca.

Zato priporočamo vsem češčenje presv. Srca Jezusovega. Kdor začne častiti in ljubiti Srce Jezusovo, se mu že približa in dobi že gorkoto od

ognja, ki plapopla v Njem. Zato ni mogoče, da bi ostal mrzel in trd. Tak se polagoma popolnoma ogreje, da postane goreč in izvrsten kristjan, ki skuša potem tudi druge pridobiti in vneti za dobro stvar in za lepo krščansko življenje.

Prigodilo se je, ko je bil Jezus na oni strani genezareškega jezera, da je prišel k njemu eden izmed višjih v shodnici, ki se je imenoval Jair. Ko je le-ta Jezusa ugledal, je padel k njegovim nogam in ga silno prosil, naj bi prišel v njegovo hišo in položil roko na hčer, da bi ozdravela in oživel, ker je pravkar začela umirati. Jezus se je takoj odpravil. Za njim pa je šla velika množica, da so se potiskali. Mej potjo pa pridejo poslanci in rečejo Jairu: «Tvoja hči je umrla, ne nadleguj dalje učenika!» Ko je pa Jezus slišal to govorjenje, je rekel Jairu: «Ne boj se, le veruj!» In ni vzel nikogar s seboj ko Petra, Jakoba in Janeza, brata Jakobovega. Ko pridejo k Jairovi hiši, slišijo hrup in jokajoče in hudo vpijoče. In Jezus je šel vanjo in je rekel: «Kaj delate hrup in jočete? Deklica ni mrtva, ampak spi.» In so se mu posmehovali. On pa izžene vse. Seboj vzame le očeta in mater mrtve deklice in te, ki so bili ž njim in gre noter, kjer je deklica ležala. In prime deklico za roko in ji reče: «Talita kumi! kar pomenja: Deklica, vstani!» In zdajci je deklica vstala in shodila. Bila je stara dvanajst let. Vsi pa, ki so to videli so se grozno zavzeli (Mark, 5).

Prav tako zamore tudi na duši mrtvo deklico in dekle obuditi spet v lepo krščansko življenje le vsemogočni glas Jezusov: «Deklica, rečem ti, vstani!» Le Jezus jo more spet ogreti z ognjem svojega presvetega Srca, kakor je bilo razodeto sv. devici Margariti Alacoque: «Mlačne duše bodo postale go-

reče, če bodo častile Jezusovo Srce.» Pri Srcu Jezusovem se vsakdo ogreje, da postane goreč in vnet za lepo krščansko življenje in da začne tudi druge pridobivati in navduševati za sveto in čednostno življenje.

*
* *
*

32. Jezusovo Srce je kakor razbeljena peč, v kateri gori ogenj ljubezni do nas. Ta ogenj ogreje takoj vsakega, ki se mu približa. V tem Srcu ni nobenega zarločka mej ubogim in bogatim, mej preprostim in gospodom. To Srce hoče, naj se vsi ljudje poboljšajo, naj bodo vsi srečni in naj se zveličajo v Njegovi Krvi.

Marsikdo misli, da mora biti mlačen, češ, če bi se poboljšal, bi ne imel na tem svetu nobenega veselja več. Treba bi bilo vedno v cerkev hoditi, sv. spovedi opravljati, k sv. obhajilu hoditi itd., z eno besedo: Treba bi bilo vedno le križ nositi za Kristusom. V tem oziru je zanimiva ta-le pripovedka: Neki človek je imel veliko križev, ki so mu tlačili rame. Nekateri so bili prav težki. Pa se je potožil Gospodu: O Gospod, v katekizmu sem se učil, da si ti dober in usmiljen, da je tvoje breme lahko in tvoj jarem sladek, pa sedaj vidim, da si me ustvaril le za to, da nosim križe. Dal si mi toliko in tako težkih križev, da jih komaj nosim.

Gospod mu reče: Deni na tla vse križe, da jih nekoliko pregledam...

Ko dene človek vse križe na tla, vzame Gospod v roke križ, ki je bil najbolj težek in reče: «Ta križ

je najbolj težek, pa poglej, kaj je zapisano na njem...?»

Človek pogleda napis in bere: *Nečistost*.

«Vidiš», reče Gospod, «tega križa ti nisem jaz naložil, ampak si ga ti sam nase vzel, ker si hotel le uživati svet in se veseliti. Zato je prišla nate bolezen, uboštvo in nemirna vest.»

Človek reče: «Res, Gospod, ta križ sem si sam naložil, zato je tudi pravično, da ga nosim.» In vzel je križ in si ga spet naložil na rame.

Gospod reče: «Poglej sedaj drugi križ! Tu je zapisano: *Častilakomnost*. Tudi tega križa ti nisem jaz naložil, ampak si ga ti sam nase vzel, ker si hrepenel po časteh, po prvih sedežih, ker si hotel biti več ko drugi in to ti je prineslo polno sovraštva, preganjanja in nevšečnosti.»

Človek reče: «Res je, Gospod! Tudi ta križ sem si sam napravil. Zato je prav, da ga sedaj nosim.» In vzel je tudi ta križ in ga spet naložil na rame.

Gospod mu sedaj pokaže še druge križe in mu reče: «Le beril! Tu je zapisano *nevoščljivost*, tam *jeza*, tam *lenoba* itd.»

Človek je rekel: «Razumem, razumem! Vse je res, kar praviš!» In pobral je vse križe in si jih spet naložil na rame. Na tleh je ostal samo še en majhen križec. Vzel ga je v roke hoteč ga dati na rame, pa je zaklical: «O kako majhen je ta križec in kako lahek jel!» Pogledal je bolj natanko in našel napis: *Križ Kristusov*.

S solznimi očmi je pogledal Gospoda in vzkliknil: «O kako dober si, Gospod!» Nato je poljubil njegov križec z veliko ljubeznijo.

Gospod pa mu reče: «Vidiš, dragi moj sinko, le ta majhni križec sem ti jaz dal, pa dal sem ti ga z ljubeznijo, ker sem hotel, da si ž njim zaslužiš nebesa. Res je sicer, da sem jaz rekel: «Kdor hoče iti za menoj, naj vzame nase vsak dan svoj križ in naj hodi za menoj», a rekel sem tudi: «Moj jarem je sladek in moje breme je lahko!»

Ko je človek to slišal, je tiho odšel po svoji poti in začel drugačno življenje v Kristusu. Z lepim krščanskim življenjem je polagoma odvrigel vse druge težke križe, da mu je ostal samo presladki križec Gospodov. Temu križcu je ostal zvest do smrti. Ko je prišel na konec svojega potovanja, je s tem križcem odprl vrata v raj...

Ta pripovedka nas uči, kako neopravičeno se pritožujejo posvetnjaki, ki mislijo, da bi jim gorečnost v sv. veri in ljubezen do Jezusa prinesla le križe, ki bi jih morali nositi za Jezusom. Gospod je dober in preusmiljen. Le bližajmo se z zaupanjem njegovemu pregorkemu Srcu, da nas ogreje in osreči. On nam ne nalaga nič težkega, ker je rekel: «Moj jarem je sladek in moje breme je lahko.»

V neki cerkvi na Španskem častijo staro razpelo. Desna roka na tem Božjem razpelu ni pribita, ampak povešena. O tem Božjem razpelu pripovedujejo: Pred tem Božjim razpelom je nekoč opravljal sv. spoved velik grešnik, ki je kazal, da je resnično skesan. Ker so bili pa njegovi grehi tako veliki in številni, se je spovednik obotavljal, ali bi mu dal sv. odvezo. Grešnik ga je prosil, naj bi mu vendar dal sv. odvezo. Mašnik mu reče: «Odvezati te hočem, toda glej, da spet ne padeš v greh!» Grešnik obljubi za trdno in odide. Svoji obljubi je bil zvest precej časa, a nazadnje je spet padel, ker

je bil slab. Šel je spet k spovedniku in pokleknil pred tisto Božje razpelo. Spovednik mu reče: «Sedaj pa nič več odveze!» Grešnik pa reče: «Prosim, usmilite se! Ko sem zadnjič obljubil, sem prav resno mislil, pa sem spet padel, kar srčno obžalujem. Odpustite, odpustite, ker sem bolan.» In spovednik je odpustil, pa je pripomnil: «Naj bo, toda zadnji-krat!» Toda navada je železna srajca, pravi pregovor. Grešnik je spet padel. Ker mu ni dala vest miru, je šel spet k sv. spovedi in pokleknil pred tisto Božje razpelo. Mašnik pa mu reče: «Sedaj je konec, dragi moj! Ker padaš vedno v isti greh, je to znamenje, da nimaš pravega kesanja. Takemu ne smem dati sv. odveze.» Grešnik odgovori: «Res je, res; padam, ker sem slaboten, pa verujte mi, da se resnično kesam. Pri sv. spovedi iščem moči, ki je nimam. Prosim, usmilite se me!» Mašnik reče: «Ne smem! Zato ni odpusta!» Mašnik vstane, da bi odšel. Tedaj pa se je na Božjem razpelu nekaj ganilo. Kristusove prsi so sople, kakor ob njegovem smrt-nem boju na Golgoti. Desnica se je odtrgala od križa in Jezus jo je dvignil nad grešnikovo glavo in napravil znamenje sv. odveze in rekel besede: «Jaz pa ti odpustim, ker si me toliko stal!» Tako je desnica ostala odtrgana od križa.¹⁾

Ali je ta dogodbica le pobožna pravljica ali je resnična, ne moremo vedeti. Važen pa je nauk, ki nam ga daje. Jezus je preusmiljen. Mašnik se je bal dati odvezo takemu grešniku, Jezus pa, ki je kot Bog poznal pravo razpoloženje spokornikovo, jo je dal in je vse odpustil. Jezus je iztrgal svojo roko od križa, da je grešnika pritisnil na svoje srce. Tako

1) O. Herman Vodenik: Mesec presv. Srca. Str. 32.

hoče Jezus vse grešnike in vse ljudi pritisniti na svoje srce ter jih večno zveličati.

33. Jezus je preusmiljen. Njegovo usmiljenje z nami pa se kaže najbolj v sv. zakramentih²⁾, katere je ustanovil in ki nam v njih deli milost božjo in odpust grehov.

Mej sedmimi zakramenti imenujemo nekatere — zakramente za žive, t. j. za žive na duši, druge zakramente za mrtve, t. j. za mrtve na duši. Kdo se imenuje živ, kdo mrtev na duši? Živ na duši je, kdor ima v sebi nadnaravno življenje milosti Božje, mrtev na duši pa je, kdor nima posvečujoče milosti Božje. Otrok, ki ga nesejo k sv. krstu, nima še milosti Božje in jo zadobi še-le pri sv. krstu. Zato se sv. krst imenuje zakrament za mrtve, t. j. za mrtve na duši. Človek, ki po sv. krstu smrtno greši, izgubi milost Božjo in mora sprejeti zakrament sv. pokore ali sv. spovedi. Zato se tudi zakrament sv. pokore ali sv. spovedi imenuje zakrament za mrtve, t. j. za mrtve na duši. Pri sv. krstu in pri sv. pokori se torej budijo v življenje milosti Božje vsi, ki so mrtvi na duši. Pri sv. krstu in pri sv. pokori se godi, kakor ste slišali v *današnjem sv. evangeliju* o mrtvem mladeniču v Najmu. Kristus mu je zaklical: «Mladenič, rečem ti, vstani!» Tako govori mašnik, namestnik Kristusov, pri sv. krstu in pri sv. pokori:

2) Ponovimo z otroci vprašanja v Velikem katekizmu od št. 531 do 535.

«Človek vstani!» In človek vstane iz smrtne sence v nadnaravno življenje milosti božje. Vsi drugi zakramenti se imenujejo zakramenti za žive, t. j. za žive na duši. Kdor prejme zakrament svete birme, mora že biti v milosti božji bodisi od sv. krsta ali pa od zakramenta sv. pokore. Istotako mora sprejeti zakrament sv. pokore, kdor je v smrtnem grehu in hoče sprejeti zakrament sv. Rešnjega telesa ali sv. poslednjega olja ali sv. mašniškega posvečenja ali sv. zakona.

*
* *

34. Toda vedeti moramo, da postane lahko tudi zakrament, ki je postavljen za žive, t. j. za žive na duši, včasih zakrament za mrtve. Naj pojasnim z zgledom: Človek, ki ga zadene mrtvoud in izgubi zavest, se ne more spovedati, pač pa sprejme sv. poslednje olje in če se je prej kesal ali če se sedaj morda pred smrtjo kesal, mu sv. olje izbriše vse smrtne grehe, čeprav je sv. poslednje olje zakrament za žive. Tako učijo vsi sv. učeniki. Zato pa moramo v takem slučaju brž klicati duhovnika za sv. olje in ne smemo čakati, da bi se bolnik spet zavedel. Če bi se pa zavedel, je dolžan, da se spove.

Drug zgled! Sv. obhajilo je zakrament za žive, t. j. kdor sprejme zakrament sv. Rešnjega telesa, mora že imeti milost Božjo in nihče, ki se zaveda, da ima smrten greh, naj se ne predrzne, da bi pristopil k mizi Gospodovi. Toda zgodi se lahko večkrat, da pristopi kdo k mizi Gospodovi, ki je sicer v smrtnem grehu, pa misli da nima nobenega greha na sebi. V tem slučaju mu sv. obhajilo podeli odpust

vseh smrtnih grehov, ako se kesa. Tako učijo na sploh cerkveni učenci ne-le o obhajilu, ampak tudi o drugih zakramentih za žive, čeprav ne s tako gotovostjo kakor o poslednjem olju. Glede sv. poslednjega olja je to prav gotovo, ker beremo v pismu sv. Jakoba apostola: «Ako je kdo bolan med vami, naj pošlje po mašnike in naj molijo nad njim in naj ga pomazilijo z oljem v imenu Gospodovem in verna molitev bo otela bolnika in Gospod mu bo polajšal in ako je v grehih, se mu odpuste (5, 14).»

*

*

*

35. V sv. zakramentih ima torej človek vse potrebne pripomočke za večno zveličanje. Pri sv. krstu dobi milost Božjo znova in če jo s smrtnim grehom izgubi, jo pri sv. spovedi spet pridobi. Kdor bi se ne mogel spovedati, zadobi milost Božjo s sv. poslednjim oljem. Pri vseh drugih zakramentih pa se nam milost Božja pomnožuje in utrjuje. Zgrabimo tedaj za orožje, katero nam je Bog dal, da se zveličamo. Nikar ne živimo v grehih in ne odlašajmo z izpreobrnitvijo. Sv. Pavel nam kliče v *današnjem sv. berilu*: «Bratje! Ne motite se, z Bogom se ni šaliti, zakaj kar človek seje, bo žel.» Ne bodimo torej nespametni, da bi živeli v grehih po svojem mesu, ampak izpreobrnimo se, sprejemajmo pogostoma sv. zakramente, delajmo dobro in nikar se ne utrudimo, zakaj o svojem času bomo želi. Delajmo dobro, dokler imamo čas. Ko bi kdo prinesel dušam v vicah ali pogubljenim dušam v peklju veselo novico, da lahko še sprejmejo zakrament sv. pokore, o kako bi se razveselile, kako bi hitele v cerkev k sv. spo-

vedi, kako bi se srčno kesale in odkritosrčno izpovedale! Toda to je njim nemogoče. Tega ne morejo več popraviti. Le mi, ki še živimo, imamo čas! Poslušajmo torej lepe besede sv. Pavla v današnjem sv. berilu: Delajmo dobro, dokler imamo čas!

Sveti Janez Bosco, ustanovnik salezijanskega reda, je bil klican nekega dne v Torinu, k bolnemu dečku, ki je obiskoval salezijanski zavod. Ker pa Don Bosca ni bilo doma in se je vrnil še-le po dveh dneh, je šel k bolnemu dečku še-le tretji dan. Toda ko pride do vrat, najde že črna pregrinjala in napisano ime umrlega mladeniča. Vstopil je v hišo, da bi potolažil starše, ki so žalovali. Prosil je, naj mu dovolijo, da bi šel v sobo, kjer je ležal mrtvi deček, da bi ga še enkrat videl. Ko pristopi k postelji in vidi mladeniča na postelji, se mu je zdelo, da ni mrtev, ampak da le trdno spi. Zato mu zakliče: «Karell» Mladenič se prebudi, odpre oči in reče: «O Don Bosco, Vi ste me prebudili iz strašnih sanj!» Domači, ki so to videli in slišali so zbežali vpijoč od strahu. Don Bosco pa je mirno odgrnil rjuho, ki je bil deček ž njo pogrnen. In deček mu je začel pripovedovati, kako da je slabo opravil sv. spoved drugemu duhovniku, ki je prišel k njemu, ker njega ni bilo doma. V sanjah pa se mu je zdelo, da stoji že pred sodnjim stolom z množico drugih ljudi. Pravkar je imel priti na vrsto, da bi bil sojen. Tresel se je, ker je slabo opravil sv. spoved. Kaj bo sedaj? V tem trenutku pa ga je Don Bosco poklical in ga prebudil. Deček se je sedaj skesano spovedal in bridko objokoval svoje pregrehe, zlasti tisti zamolčani greh, je dobil sv. odvezo in je potem mirno v Bogu zaspal. (Bollettino Salesiano, 1922 str. 229.).

Temu mladeniču smo podobni, ko smrtno grešimo, ali slabo opravimo sv. spoved. Gorje nam, ko bi v takem stanju prišli pred sodnji stol. Zato nam kliče Kristus in njegova sv. cerkev: Vstanite iz smrtnege spanja v nadnaravno življenje — milosti Božje, sprejemajte po vrednem sv. zakramente, da dosežete večno zveličanje.

Dvainšestdeseto Branje

ZA ŠESTNAJSTO NEDELJO PO BINKOŠTIIH.

1. Sv. Pavel pravi v *današnjem sv. berilu*, da prosi Boga za Efežane, naj bi dobili po sv. Duhu moč *na notranjem* človeku. Kaj je notranji človek? Notranji človek je naš um in naše srce. Moč na notranjem človeku je razsvitljenost una v verskih rešnicah in ljubezen ter ponižnost srca. Močen na umu je, kdor spoznava širokost, dolgost, visokost in globokost t. j. neskončnost Božjo; kdor spoznava Kristusa Zveličarja, Njegov nauk in Njegovo ljubezen do nas. Močen na srcu pa je, kdor je poln ljubezni Božje in poln sv. ponižnosti. V takem umu in v takem srcu prebiva duh Kristusov, v katerem vse premoremo.

*

* *

2. Zgled, kako nespameten je človek, ako nima sv. Duha, nam podaja današnji *sv. evangelij*. Farizeji so bili učeni in so se bahali, da razumejo sv. Pismo, a ker niso imeli sv. Duha, niso spoznali tega, kar bi vedel vsak otrok. Pred Kristusa je namreč prišel vodeničen človek. Jezus je rekel: Ali se sme v soboto ozdravljati? Farizeji pa so molčali, ker

so krivo učili, da se tega sobotni dan ne sme. Jezus pa je prijel bolnika, ga ozdravil in podučil potem farizeje z zgledom o oslu, ki pade sobotni dan v kapnico: «Komu izmed vas bi osel ali vol padel v kapnico in bi ga ne izvlekel precej sobotni dan?» In mu niso mogli na to odgovoriti.

Kakor pa niso imeli pravega razuma niso imeli tudi prave ljubezni in ponižnosti v svojem srcu. Hoteli so imeti povsod prve sedeže in prve časti. Zato jim je Kristus dejal, kakor beremo v današnjem sv. evangeliju: Kadar si povabljen na gostijo, ne sedaj na prvo mesto, da ne pride, kdor je povabil tebe in drugega, ki je bolj častitljiv in poreče: Ugani se temu in bi se moral ti takrat osramočen na zadnje mesto presedati. Temveč, ko si povabljen, pojdi in usedi se na poslednje mesto, da ti poreče, ko pride, kdor te je povabil: Prijatelj, pomakni se gori! Takrat ti bo čast vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi. Zakaj vsak, ki se povišuje, bo ponižan in kdor se ponižuje, bo povišan.

*
* *

3. Farizeji niso imeli sv. Duha, zato niso imeli prave razsvitljenosti, pa tudi ne prave ponižnosti in prave ljubezni v srcu. Teh ne smemo pošnemati! Bog je dal vsemu človeštvu velik zgled prave razsvitljenosti, ljubezni in ponižnosti v Mariji, prečisti Devici. O njej pravi sv. evangelij, da je prišel sv. Duh vanjo in da jo je moč Najvišjega obsenčila. Zato je bila med vsemi zemljani najbolj razsvitljena, da jo zovemo v litanijah sedež modrosti božje in je bila mej vsemi najbolj ponižna, kakor je sama

rekla o sebi: Bog se je ozrl na nizkost svoje dekle. Sv. Bernard pravi, da ni bil nihče tako ponižen ko Marija. Zato so bili vsi svetniki goreči častivci Marijini in so po nji dobivali milost od Boga, zlasti milost pravega razuma, goreče ljubezni in resnične ponižnosti. Sv. Klement Marija Hofbauer je imel navado svoje bolnike priporočiti Mariji Devici. Ko je bil klican k umirajočim, je vselej po poti molil rožni venec. Ko je prišel k bolnikom, jih je potem našel navadno že pripravljene in skesane.

*

* *

4. Sv. Vincencij Pavelski je bil sin ubogih kmet-skih staršev. Čeprav ubogi, so starši vendar zelo skrbeli za dobro vzgojo svojih otrok in zlasti za Vincencija, ki je kazal lepo nadarjenost. Starši so vse zanj žrtvovali, ko so v. deli, kako lepo napreduje v sv. čednostih in v učenju. Oče je celo volil prodal, da je mogel Vincencij nauke dokončati. V svoji otroški dobi pa je moral Vincencij čredo pasti po dolinah in planinah rojstnega kraja. Posebno rad pa je vodil čredo v neko globoko drago, kjer so bili pobožni ljudje napravili pod košatimi drevesi kapelico M. B. Cvetice, ki jih je našel po tratah, je prinašal na njen oltarček. In glejte, prav to njegovo češčenje Marije D., ki je bila polna sv. Duha in polna sv. ljubezni in ponižnosti, je postalo kasneje podlaga za vse Vincencijevo življenje in za vse njegovo preslavno delovanje. Pri Mariji je dobil moč in sv. ponižnost, v kateri se je pozneje odlikoval. Postal je velik svetnik, sezidal je veliko samostanov, ustanovil je red oo. lazaristov ali misijonarjev, red

usmiljenih sester, ki strežejo bolnikom in še druge redove in naprave, ki vse še danes obstajajo. Oče je zanj prodal en par volov, a sin bi mu jih bil lahko vrnil tisoč parov. Sv. Vincencij Pavelski se prišteva k najslavnejšim možem vseh časov in vseh narodov. Podlaga njegovemu sv. življenju in delovanju pa je bilo češčenje M. D., od katere se je učil ljubezni in ponižnosti. On ni bil kakor farizeji, ki so bili polni sovraštva, prevzetnosti in slavohlepnosti, ampak je bil poln sv. Duha, ki je duh ljubezni in ponižnosti.

Take može posnemajmo! Ne bodimo farizeji, ki so ljubili le čast, denar in blago tega sveta! Vsak dan kličimo sv. Duha na pomoč in vsak dan se priporočajmo Mariji, da bi nam od sv. Duha izprosila daru goreče ljubezni in resnične ponižnosti, da bi se v nas čedalje bolj utrjeval notranji človek, da bi čedalje bolj krotili živalske nagne in rastli v dobrih delih in sv. čednostih.

*

* * *

*

*

* * *

* * *

5. Sv. Pavel opominja prve kristjane, naj skušajo utrditi v sebi po sv. Duhu notranjega človeka t. j. naj skušajo zatreti v sebi po milosti Jezusa Kr. gnusno žival paganskih nagonov in nesramnosti in naj se napolnijo z ljubeznijo Kristusovo in z vso polnostjo Božjo.

Prerok Danijel govori o strašni in gnusni živali, ki bo z nogami teptala najsvetejše reči. To žival bo

umoril Zveličar, katerega kraljestvo ne bo imelo konca.

Tista gnusna žival pomenja človeštvo, ki je ob Kristusovem času postalo gnusna žival. To žival je Kristus umoril, ko je ustanovil svojo sv. cerkev, ki se je štiri sto let bojevala zoper žival, dokler ni bila popolnoma mrtva in so začeli narodje živeti po krščanski veri.

Tudi sv. Janez govori v Razdetju o silni živali, katero bo umoril Kristus oziroma njegova sv. cerkev. Ta žival je človeštvo z živalskimi nagoni, ki se dvigajo zoper Kristusov nauk in zoper njegovo sv. cerkev.

V najstarejši cerkvi naše nadškofije, t. j. v mestu Aquileia je na tleh podoba, ki predstavlja petelina, kateri oznanjuje dan in se zaganja v želvo. Tista želva pomenja živinske pagane in paganke, ki so napol nage hodile okrog in uganjale živalske strahote. Po tleh in po zidovih starih krščanskih cerkva nahajamo pogostoma podobe petelinov, ki naznanjajo dan, kakor kliče sv. Pavel: Noč je prešla, dan pa se je približal; kakor po dnevu pošteno hodite, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti, ne v pijanosti in požrešnosti, ampak oblecite Gospoda Jezusa Kr.

Vsak človek naj kroti v sebi tisto žival ali živinsko naravo, o kateri govori sv. Pismo; kajti vsak človek jo ima v sebi.

*

* * *

6. Danes je začela tista žival spet močno dvigati glavo. To se kaže zlasti v nespodobnih nošah. To so paganske nesramne noše, katerih se mora vsak

krščanski mladenič in vsako krščansko dekle sramovati. S tem kažejo, da nimajo vere, da nimajo strahu božjega, da so brez sramežljivosti, da so hudobnega in malopridnega srca, za vse slabo sposobne in da sploh niso za nobeno rabo. Slabo spričevalo si dajejo taki mladeniči in taka dekleta, ki nosijo nespodobne obleke.

Res je, da obleka ne naredi človeka, a res pa je tudi, da obleka kaže človeka. Po strgani in zamazani obleki spoznamo berača, po čedni obleki spoznamo gospoda, po nespodobni in nesramni obleki spoznamo nesramneža in nesramnico.

Zato moramo biti pazljivi tudi na obleko, kajti že marsikdo in marsikatere dekle se je v poznejših letih bridko kesala. Najboljše je, da poslušamo sv. mater katoliško cerkev, ki nas opominja, da bodimo sicer čedno oblečeni pa vedno spodobno in sramežljivo. Sramežljivost je največja lepota vsakega človeka. To mora vsakdo priznati. Ni ga dragega kamena, ni ga bisera, ni je cvetke, ki bi bila tako lepa kakor ponižnost, pohlevnost in sramežljivost. Nasprotno pa ni nobenega smradu tako gnusnega, nobenega blata tako umazanega, nobene reči tako zoprne ko človek, ki je nesramen, ko ženska, ki je vlačuga. Kdor je pameten, bo temu pritrdil.

Kaj bi rekli sv. apostoli, ko bi danes videli najnovejšo ostudno nošo! Kako bi rotili in prosili! Zahtevali bi, da v taki obleki ne smejo prestopiti cerkvenega praga, da ne smejo tako oblečeni prejemati sv. zakramentov.

Prav to zahtevajo dandanes tudi škofje po cellem svetu. Obleka mora segati čez kolena in čez laket do vratu.

7. Zgled ponižne in spodobne noše nam je dala sv. Hedvika, ki je bila vojvodinja, torej visokega stanu. Nje god praznujemo dne 17. okt. Le-ta se je že kot deklica zelo sramežljivo in preprosto oblačila, pa se je zgodaj poročila. Tudi v zakonu se je prosto in sramežljivo nosila. Bila je sicer čedno oblečena, kakor je zahtevala visoka družina in njen visoki soprog, a preprosto in sramežljivo. Ko je pa kasneje naredila obljubo večne zdržnosti, se je še bolj preprosto nosila in oblačila. Ko je stopila v samostan, je rada nosila le ponošeno obleko. Ko je bila nekega dne v zelo ponošeni obleki, jej je rekla neka sestra: «Gospa, koliko časa pa boste nosili to obleko? Jaz vam jo bom vzela in dala ubogim!» Sv. Hedvika pa je odgovorila: «Če vas to jezi, jo hočem takoj premeniti!»

Na drugi strani pa se moramo tudi čuvati, da ne hodimo okrog z umazano in raztrgano obleko, kajti star pregovor pravi o ljudeh, ki bi radi kazali svojo ponižnost z raztrgano obleko, da gleda skozi luknje raztrgane obleke prevzetnost.

Posnemajmo sv. Hedviko, ki je bila po stanu vojvodinja, pa je bila vedno lepo čedno in preprosto oblečena. Tako tudi mi, vsak po svojem stanu! Zunanja obleka naj kaže, da smo ponižni, sramežljivi, da imamo strah božji, ljubezen božjo in ljubezen do bližnjega.

8. Farizeji niso imeli nobene ponižnosti in nobene ljubezni, zato pa so zabredli v razne zmote in razne nespameti, da niso umeli tega, kar bi lahko umel vsak otrok.

Kristus jih je v mnogih rečeh podučil, kakor je razvidno iz današnjega sv. evangelija. Glede počitka sobotni dan jim je rekel: «Komu izmed vas bi padel osel ali vol v kapnico in bi ga ne izvlekel precej sobotni dan?» In niso mu mogli na to odgovoriti.

*

* *

9. Mesto sobote in sobotnega počitka imamo v novem zakonu nedeljo in nedeljski počitek. Tako so že apostoli uredili, da bi se kristjani razločevali od Judov in da bi se ob nedeljah spominjali vstajenja Gospodovega, kajti Gospod je vstal od mrtvih na nedeljo.

Vpraša se, zakaj je bil že od začetka ukazano počitek sedmi dan in zakaj je bilo ukazano posvečevanje sedmega dne? Glavni namen tega posvečevanja in počivanja je, da bi se ljudje spominjali ta dan, da je Bog nad nami, ki je vse ustvaril, da je Bog ustvaril človeka po svoji podobi, da moramo Bogu zvesto služiti, ga častiti in moliti, da se z njim popolnoma združimo v nebesih.

Prav ta namen ima tudi nedeljski počitek in nedeljsko posvečevanje. Nedelja je sedmi dan novega zakona. Ta dan moramo počivati in v svetem počitku premišljevati, da je Vsemogočni nad nami, ki nas je ustvaril po svoji podobi, da mu sveto služimo, ga častimo in molimo in se po Gospodu Kristusu, Sinu njegovem, zveličamo.

Ta namen ima sedmi dan že od začetka sveta. Že Adam in Eva sta praznovala sedmi dan s tem namenom. Izkušnja nas uči, da pozabijo ti, ki ne počivajo sedmi dan in ga ne posvečujejo, polagoma te resnice in se poživinijo, da nič več ne mislijo na zveličanje svoje duše.

*
* *

10. Sv. Pismo uči na prvi strani, da je Bog v šestih dneh ustvaril nebo, zemljo in morje in vse, kar je v njih in na njih, sedmi dan pa da je počival ter ga blagoslovil in posvetil.

Sedmi dan je torej blagoslovljen in posvečen dan. Sam Bog ga je blagoslovil in posvetil. Tega dne ne smemo torej rabiati za posvetna opravila in za svoje dobičke, ker je Gospodov dan, t. j. Gospodu posvečen dan, ki ga moramo celega porabiti v čast Božjo, v zveličanje svoje duše in za odpočitek telesnih moči.

*
* *

11. Kaj je določala Mozesova postava sobotni dan? Mozesova postava prepoveduje vsa hlapčevska dela. Ob sobotah se izrečno prepoveduje: orati in žeti, pobirati mano in torej sploh sadje in pripravljati vsakdanji živež, kuhati jedi, drobiti in mleti jih, netiti ogenj, nabirati drva, nositi in prenašati drva in bremena, tlačiti tlačivnice, nakladati bremena, kupovati in trgovati sploh.

Prepovedano je bilo torej vse hlapčevsko delo. Po mnenju Judov ob Kristusovem času niso smeli niti potovati nad dvatisoč korakov. Prepovedan je bil lov in ribarstvo. Niti netiti ognja, niti kuhati jedi ni bilo dovoljeno ob sobotah, kar je bilo dovoljeno ob praznikih, n. pr. za velikonočne praznike. Postava glede praznovanja je bila bolj stroga ob sobotah ko o drugih praznikih.

Za vsak prestopek je bila določena *smrtna kazen*. Tako je bilo rečeno Judom: «Praznujte mojo soboto... Kdor jo oskruni, naj ga umorijo.»

Če je kdo torej le drva nabiral sobotni dan, ogenj netil in kuhal, je moral umreti. Vse so morali v petek zvečer pripraviti in ob sobotah mrzle jedi jesti. Tako stroga je bila ta postava pred Kristusom.

Vpraša se, zakaj je bila ta postava tako stroga? Pravi razlog je, ker je počitek in praznovanje sedmega dne velike družabne važnosti. Kdor sedmega dne ne posvečuje, se kmalu odtuji veri, pozabi Boga in se poživini. To je bilo strogo za Jude, ki so bili nagneni k malikovavstvu in h krivim veram. Drugi razlog je, ker je prav gotovo, da bi si človek pokvaril telesno zdravje, če bi se sedmi dan ne odpočil. Tretji razlog je, ker je s to postavo tako, da je brž vse izgubljeno, ako naredimo vanjo le eno samo majhno vrzel ali izjemo. Če dovolimo sobotni dan le majhno delo, si ljudje začnejo kmalu dovoljevati tudi druga dela izgovarjajoč se, da je to le majhno delo.

*

* *

12. Kako je s to postavo mej kristjani? Kristus in apostoli niso glede sedmega dne, ki je za nas

nedelja, nič premenili. Božja zapoved, ki jo je Bog dal v začetku sveta, je obvezna za vse ljudi in za vse čase. To velja tudi o drugih postavah, ki jih je Bog dal po Mozesu na sinajski gori. Sedmi dan so torej tudi v novem zakonu prepovedana hlapčevska dela, le smrtna kazen se ni v kat. cerkvi za prestopke nikdar zahtevala, torej ni Kristus te kazni obnovil. Če kdo prelomi nedeljski počitek, ga cerkev ne obsodi v smrt, a obsodi ga v smrt prav večkrat sam Bog, kakor nas izkušnja uči. Ti ki prelamljajo to zapoved, nimajo navadno nobenega blagoslova ne v družini ne na premoženju in prav večkrat jih zadene tudi nagla smrt.

Pa tudi nekatere druge reči je krščanstvo olajšalo. Dovoljeno je netiti ogenj in kuhati, potovati, kupovati in prodajati v malem obsegu.

Kristus in apostoli so olajšali to postavo, ker ljudstvo novega zakona ni tako nagneno k malikovavstvu, kakor v starem zakonu. Kljub temu pa moramo izpolnjevati to postavo z največjo natančnostjo in vestnostjo, ker se nobena postava ne poudarja v sv. Pismu tako ostro, ko postava o počitku sedmega dne in o posvečevanju tega dne. Sv. Pismo navezuje na izpolnjevanje te postave ves blagoslov božji, ki ga potrebujemo za lepo in srečno življenje in večno zveličanje.

*

* *

13. V tem oziru grešijo ljudje zlasti po nekaterih mestih hudo. Dopoldne se nedelja skoraj ne razločuje od delavnika. Radi prodajanja in kupovanja zanemarjajo ljudje tudi službo božjo in besedo

božjo. To je veliko zlo, ki jemlje blagoslov, ne le njim, ki prelamljajo to zapoved, ampak, tudi njim, ki so tega krivi.

Nedelja naj bo torej počitek, da lahko opravimo ta dan vse svoje pobožnosti in da se utrdimo po sv. Duhu na notranjem človeku, t. j. da dobimo pravo razsvitljenost, zlasti pa ljubezen in ponižnost, da bo svet spoznal iz tega, da smo Jezusovi učenci.

14. Človek se mora utrditi v Jezusovem Duhu, se ukoreniniti v sv. ljubezni in se napolniti z vso polnostjo božjo, ker ga sicer omaje lako vsak vetrček majhne skušnjave. Človek nima sam moči, da bi se vzdržal na višini krščanske pravičnosti v svetosti. Moč našega duha, našega telesa in naše krvi je preslaba. Le božja moč ga more rešiti in zveličati.

15. Kristus je to vedel, zato je ostal z nami do konca sveta, je postavil najsv. zakrament, v katerem prejemljemo vso polnost božjo, njegovo neskončno moč, njegovo presv. kri in presv. Telo, da postanemo močni v boju proti satanu, proti naši izprijeni naravi in proti hudobnemu svetu.

Kristus je to napovedal, ko je rekel: «Resnično, resnično, povem vam: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli živ-

ljenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan... Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.»

Iz teh besedi je jasno, da si ne moremo ohraniti življenja, ki smo ga prejeli pri sv. krstu, ako ne uživamo Kristusovega telesa in njegove presvete krvi. Ko doseže človek navadno šesto leto, je vsak dan v nevarnosti da pade v smrtni greh in izgubi milost Božjo. Zato je cerkev ukazala, da morajo duhovniki pripraviti za prvo sveto obhajilo že male, šestletne otroke, ki so že pri pameti. Starši ne smejo modrovati po svoji glavi, češ, saj šestletni otrok ne razume nič, saj tudi ni potrebno, da bi razumel vse, dovolj je, da ve, da prejme Jezusa, da gre k Jezusu, Zvečarju, ki kliče otroke k sebi. Ko so hoteli apostoli braniti otrokom, da bi ne šli k Jezusu, je bil Jezus nevoljen in je rekel: «Pustite otročiče k meni priti in nikar jim ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo.» In Jezus je poklical otroke k sebi, jih je objemal v ljubezni, je roke pokladal nanj in jih blagoslavljal.

*

* *

16. Človek dobi pri sv. obhajilu moč od samega Jezusa Kristusa, dobi njegovo nadnaravno milost, nadnaravno ljubezen in strah božji, ki ga čuva greha in mu daje sposobnost za nadnaravna in zaslužna dela. To velja tudi za otroke, ki morajo rasti v milosti božji pred Bogom in pred ljudmi.

To je vzrok, zakaj sv. cerkev, ki jo je postavil Jezus Kr., nobene reči bolj ne priporoča ko

sv. obhajilo in sicer vsem brez izjeme: moškim in ženskam, dečkom in deklicam, mladeničem in dekletom, možem in ženam. Vsem veljajo besede Jezusa Kristusa: «Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.» Verujmo Jezusovim besedam! Ti, ki skoraj nikoli ali le enkrat na leto sprejemajo sv. obhajilo, nimajo življenja v sebi. Taki se navadno nalezejo smrtnih. grehov kakor berači uši.

*

* *

17. Prvi kristjani, ki so jih apostoli izpreobrili, so vsak dan pristopali k mizi Gospodovi. Sv. Luka pravi o prvih kristjanih: «Bili so stanoviti v nauku apostolov in združeni v lomljenju kruha», t. j. v uživanju posvečenega kruha, to je Jezusovega telesa in njegove presvete krvi... «Lomili so po hišah kruh», t. j. sprva so se v eni hiši zbirali in jedli Jezusovo telo in pili Jezusovo kri, pozneje pa, ko se je število kristjanov namnožilo, so po hišah jedli Jezusovo telo in pili njegovo kri, ker ni bilo več mogoče zbirati se vsem v eni hiši. Tako je vsak oddelek jeruzalemskega mesta imel hišo, kjer so se kristjani zbirali vsak dan in zlasti ob nedeljah, kakor imamo več župnij in več župnijskih cerkva, kjer se verniki zbirajo, da prejemajo sv. obhajilo. Pri sv. obhajilu so prvi kristjani prejemali moč, da so mogli prenašati vsa preganjanja in vsa mučeništva, ki so jih morali trpeti zavoljo Jezusovega imena.

Ko premišljujemo gorečnost prvih kristjanov in jo primerjamo z mlačnostjo današnjih vernikov, ki po večini hodijo le malokdaj v letu k sv. obhajilu,

se moramo res jokati. In vendar je sv. obhajilo nujno potrebno, če hočemo imeti pravo življenje v sebi, kakor je rekel Jezus: «Ako ne boste jedli mesa S'nu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.»

*
* *

18. Svetniki in svetnice božje so pri sv. obhajilu dobivali potrebnih milosti, s katerimi so se zveličali; kajti pri sv. obhajilu je kri in telo Jezusovo in je vsa polnost božanstva, ki nam daje moč nadnaravnega življenja.

Beremo o blaženi Julijani, ki je živela v trinajstem stoletju in ki se je spominjamo dne 5. aprila, da je srčno ljubila Jezusa v najsv. zakramentu in neizmerno koprnela po Njem. Ko je sprejela sv. obhajilo, so nebeške milosti kar preplavile njeno dušo. Njeno srce se je kar topilo kakor vosek na vročem soncu. Po prejetem sv. obhajilu je hotela biti sama in jej je bilo zelo nevšečno, če jo je prišel takrat kdo motiti z obiskom.

Ker je tako srčno ljubila Jezusa v presv. zakramentu, je Jezus njo izbral, da je po njenem prizadevanju postavil praznik presv. Rešnjega Tessa. Ko je bila še mlada, je imela mej molitvijo vsakikrat prečudno prikazen. Videla je v visočini polno luno, kateri pa je v okrogu manjkal del, da se je zdelo, kakor da bi bil odkrhan. Pomnožila je svoje molitve in prosila Kristusa, naj bi jo razsvetlil in jej pojasnil, kaj pomenja prikazen? Jezus jej je razodel: Luna pomenja stanje katoliške cerkve, odkrhani del pa pomenja, da manjka še en praznik,

ki naj bi se vsako leto slovesno praznoval, t. j. praznik presv. Rešnjega Telesa. Veliki četrtek praznujemo sicer spomin, da je Jezus postavil najsv. zakrament, a glavna misel Velikega tedna je le trpljenje Kristusovo. Treba pa je postaviti praznik, ko naj se človeštvo na slovesen in izključen način spominja postavitve presv. Rešnjega Telesa. Devico Julijano pa je Vsemogočni izbral, da doseže postavitev tega praznika.

Devica Julijana se je sicer tega dela ustrašila, toda Bog, ki jo je izvolil, jej je dal moč, da je po velikem trudu pa tudi trpljenju in zasramovanju vse dosegla, kar jej je bil Zveličar naročil. Ta praznik se je začel praznovati v raznih škofijah, ko je Julijana še živela. Šest let po njeni smrti, t. j. l. 1264, je papež Urban IV. ukazal, naj se praznik presv. Rešnjega Telesa začne praznovati po celem svetu.

*

* *

19. Po vsej pravici čsati človeški rod zakrament presv. Rešnjega Telesa, kajti ta zakrament daje pravo življenje vsem ljudem. Kdor ne je mesa Sinu človekova in ne pije njegove krvi nima pravega in trdnega življenja v sebi. To je prav lahko dokazati. Bog je namreč življenje in le On resnično živi, kdor je z Bogom sklenen. Kako pa naj se z Bogom sklenemo? Z Bogom se sklenemo pri sv. obhajilu. Kdor sprejme po vrednem sv. obhajilu, se zedini s Kristusom in po njem z Očetom in sv. Duhom. Tudi pri drugih sv. zakramentih dobivamo milost božjo in se družimo z Bogom, ki je naše življenje, a ne tako, kakor pri sv. obhajilu. Le o sv. obhajilu je rečeno:

«Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan... Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem... Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim zavoljo Očeta, tako bo tudi on, ki mene je, živel zavoljo mene.»

Iz teh besedi je jasno, da si ne more nihče obetati večnega življenja, kdor zanemarja sv. obhajilo. Sv. obhajilo nam daje moč, da si ohranimo milost božjo in da vztrajamo do konca.

*
* *
*

20. Zgodilo se je večkrat, da so svetniki in svetnice božje dobivali od svetega obhajila ne le nadnaravno življenje, ampak tudi telesno življenje.

Zveličani Nikolaj Flijan, ki se ga spominjamo dne 22. marca, se je umaknil ljudem in njih hvali ter šel v samoto, kjer si je izvolil bivališče pod košatim drevesom sredi gostega grmičja. Tam ga najdejo lovci, ki naznanijo to njegovemu bratu Petru. Ta gre takoj k njemu in ga skuša preprositi, naj bi šel z njim domov, da bi v goščavi ne umrl od lakote in od hudega mraza. Blaženi Nikolaj pa mu veselo odgovori: «Dragi brat! Ne boj se, od lakote ne bom umrl. Že enajst dni ne čutim prav nobene lakote in žeje in prav nikakršnega mraza. Bog me čuva in zato ni povoda, da bi se umaknil od tu.» Brat je žalostno odšel.

Ker so pa začeli ljudje zahajati k njemu v vedno večjem številu, se je umaknil še globlje v gore. Tam si je napravil šotor, kjer je noč in dan molil in premišljeval nebeške reči. Minulo je leto

dni, a sveti mož ni ne jedel ne pil. Sedaj počí glas, da mu sorodniki nosijo skrivaj jedi in pijače. Ljudje se hočejo o tem prepričati, pa ostro zastražijo šotor, da ne more nihče k njemu. Tako se prepričajo, da sveti mož živi v resnici brez jedi in pijače že leto dni. Ves čas je užival le presv. Rešnje Telo in le to gá je ohranilo celo leto zdravega in močnega, da so se vsi čudili. O tem je izvedel tudi škof v Konstanciji, ki pošlje svojega namestnika k njemu, da bi se o tem natanko prepričal. Le-ta vpraša blaženega puščavnika Nikolaja: «Katera čednost je največja?» Svetnik odgovori: «Pokorščina.» Tedaj položi škofov odposlanec predenj kruha in vina ter mu zapove jesti in piti. Svetnik stori to iz pokorščine, a začuti kmalu v želodcu tako bolečino, da so mislili, da bo umrl. Sedaj je bil svet prepričan, da more Bog tudi brez hrane ohraniti človeško telo zdravo in čvrsto. Pripovedka pravi, da je dvajset let živel brez hrane ob samem sv. obhajilu.

Tudi o drugih svetnikih beremo, da so živeli le ob sv. obhajilu. Bog jim je dal in jim daje še danes posebno milost, da ne potrebujejo hrane, ampak da živijo, kakor angeli v nebesih, ki uživajo le Boga gledajoč Ga od obličja do obličja.

21. Ker je v tem zakramentu vsa polnost božanstva, so svetniki in svetnice radi prejemali sv. obhajilo, pa so tudi Jezusa v presv. zakramentu radi obiskovali. Sv. Klara je učila, da ni noben obisk tako dober in koristen ko obisk najsv. zakramenta. Učila je, da je neskončna razlika mej posvet-

nimi obiski in mej obiski najsv. zakramenta. Pri posvetnih obiskih si gledamo drug drugemu v obraz, ne da bi se resnično ljubili in se prav poznali, tu pa obiskujemo Boga, ki nas je ustvaril in ki nas iskreno ljubi; pri posvetnih obiskih, moramo imeti ozire, se smejemo večkrat, ne da bi imeli v srcu veselje, hlinimo večkrat kaj, a mislimo drugo, in odhajamo navadno s slabo voljo, tu pa stojimo pred Bogom v najsvetejšem zakramentu in nismo nikdar v zadregi, saj vemo, da imamo opraviti z najboljšim prijateljem, in s preljubeznivim Očetom, kar nas tolaži. Tu mu odkrivamo srce brez ozirov, mu razodevamo stiske in zadrege in ne odhajamo od njega nikdar prazni, ampak vselej z veliko tolažbo, močjo in polni veselja.

V jutru dne 12. avgusta l. 1253. je prejela sv. Klara sv. popotnico in ž njo nebeško veselje. Še tisti dan jo je obiskal na smrtni postelji papež Inocencij Četrty z nekaterimi kardinali. Ko jo je zagledal umirajočo na postelji, je rekel svojim spremljevalcem: «O, kako srečen bi bil jaz, ko bi moja duša bila tako čista pred Bogom, kakor je duša te svete hčerke!»

To je bilo za umirajočo gotovo velika čast in veliko veselje. Papež sam jej je podelil splošno odvezo. Sv. Klara se je sicer veselila tudi tega, ampak to ni bilo njeno največje veselje. Njena angelska duša se je najbolj veselila, ker je zjutraj sprejela Jezusa v najsv. zakramentu. Ko je papež odšel od nje, je rekla svojim tovarišicam redovnicam, ne da bi bila niti omenila papeževega obiska: «O kako velik in slaven je zame ta dan! Sestre moje, kako je Bog dober in usmiljen! Danes zjutraj sem prejela v svoje srce Kralja vseh kraljev. On, ki je v nebesih, se je združil z menoj, ki sem le njegova stvarča.

Čeprav sem siromašna oseba in prah, sem prejela Njega, ki ga ne morejo objeti nebesa in zemlja!»

Nato so jej prebrali še trpljenje Kristusovo. Na koncu je dala redovnicam svoj materinski blagoslov in izdahnila svojo angelsko dušo.

*
* *
*

22. Tako umirajo svetniki in svetnice, ki so goreče častili najsv. zakrament in ga pobožno prejeli vsak dan.

Zamislimo se v tisti osodepolni dan ali osodepolno noč, ko bomo umirali mi! Ali bomo tako mirni in zadovoljni, kakor je bila ta svetnica. Ali bo naša duša vsaj takrat utrjena v ljubezni in polna božanstva? Ali bomo takrat prejeli Jezusa v najsv. zakramentu za sveto popotnico? O naj bi vsaj takrat bili utrjeni v svetem Duhu in naj bi vsaj takrat po vrednem sprejeli sv. obhajilo za pot v srečno večnost!

*
* *
* * * *
* * * *

23. Ko je Kristus obljubljal sv. Duha,¹⁾ je tako le govoril: «Kadar pride Tolažnik, katerega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kateri od Očeta izhaja, on bo pričeval o meni (Jan. 15, 26)... On vas bo vse učil in vas vsega spomnil, kar-koli sem vam

1) Opomba. Ponovimo z otroci vprašanja v Velikem katekizmu od št. 177 do 192.

govoril (Jan. 14).» Iz teh Kristusovih besedi je razvidno, da nam sv. Duh deli zlasti dva darova, v katerih so pa vsi drugi darovi, namreč dar razsvitljenosti in dar tolažbe ali moči. Sv. Duh razsvitljuje naš razum in našo pamet in daje našemu srcu tolažbo in moč. Navadno naštevamo sedem darov. sv. Duha: 1. dar modrosti; 2. dar umnosti; 3. dar svéta; 4. dar moči; 5. dar učenosti; 6. dar pobožnosti in 7. dar strahu božjega, toda vsi ti darovi se tičejo ali našega razuma in pameti ali pa našega srca in zato se dajo skrčiti na dva darova namreč razsvitljenosti uma in moči srca.

*

* *

24. Človek potrebuje nujno luči in moči sv. Duha. Naš razum je takoj v temi in naše srce takoj brez moči in brez poguma, ako nas sv. Duh zapusti. Zgled, kako nespameten je človek, ako nima sv. Duha, nam podaja *današnji sv. evangelij*. Farizeji, o katerih govori sv. evangelij, so se bahali, da znajo razlagati sv. Pismo, a ker niso imeli radi prevzetnosti sv. Duha, niso poznali tega, kar bi vedel vsak otrok. Ko jih je Kristus vprašal: Ali se sme sedmi dan ozdravljati, so molčali, ker niso znali. Zato jih je Kristus podučil, da je to dovoljeno. Podučil jih je z zgledom o oslu ali volu, ki padeta v kapnico sedmi dan. Rekel jim je: «Komu izmed vas bo osel ali vol padel v kapnico in bi ga ne izlekel sobotni dan?»

Brez sv. Duha pa omaga tudi naše srce takoj. Močno srce je le tisto, ki je polno ljubezni in sv. ponižnosti. Te čednosti pa nam deli sv. Duh. Zato

pravi sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*, da prosi Boga za kristjane v Efezu, naj bi jim podelil po sv. Duhu moč na notranjem človeku, t. j. zlasti moč srca. Ta moč obstoji pred vsem v ljubezni Božji in v sv. ponižnosti. Zgled ljudi, ki niso imeli ljubezni Božje in nobene ponižnosti, nam podaja *današnji sv. evangelij*. Farizeji niso imeli sv. Duha, zato pa tudi niso imeli ne ljubezni ne ponižnosti. Povsod so iskali le svoje časti. Ko so bili kam povabljeni na gostijo, so si vedno izbirali prve sedeže.

*

* *

25. Po nauku sv. katoliške cerkve, po nauku sv. Pisma in cerkvenih učnikov je sv. Duh tretja Božja oseba, ki izhaja iz Očeta in Sina od vekomaj. V tej točki se katoliški nauk razločuje od nauka grških in ruskih razkolnikov, ki pravijo, da izhaja sv. Duh le od Boga Očeta. To je v očitnem nasprotju s sv. evangelijem, kjer beremo, da je sv. Duh Jezusov duh ali duh Sinu Božjega in duh Boga Očeta. Sv. Duh je duh Jezusov, duh, ki ga je Jezus obljubil apostoloma, katerega je Jezus poslal od Očeta, ki je imel Jezusa poveličevati, ker je od Jezusovega vzel in apostolom oznanjeval. (Jan. 16, 14). Vse te besede iz evangelija dokazujejo, da sv. Duh izhaja iz Boga Očeta in iz Boga Sina od vekomaj, kar je sveta katoliška cerkev vedno trdno učila. Kristus je naravnost rekel: «Vse, kar ima Oče, je moje. Zato sem vam rekel, da bo sv. Duh od mojega vzel in vam oznanjeval.» Ker je torej vse, kar ima

*

* *

Oče, hkratu last Sinu Božjega, zato izhaja sv. Duh tudi od Sina Božjega, ker izhaja od Očeta.

26. Ko je prišel sv. Duh na prvo binkoštno nedeljo nad apostole v podobi gorečih jezikov, jih je posvetil, razsvetlil in potrdil, da so pogumno in nezmotljivo oznanjevali sv. vero. Učil jih je vso resnico, kakor je bil Krisstus obljubil. Apostoli so bili v oznanjevanju sv. vere nezmotljivi. Ta nezmotljivost v verskih resnicah je po obljubi Jezusovi prešla po smrti apostolov na sv. cerkev, t. j. na naslednike apostolov, ki so rimski papež in škofje, ko skupno učijo to ali ono versko resnico, ali tudi ko se vjemajo v tej ali oni verski resnici, čeprav niso zbrani skupaj k zborovanju. Rimski papež in škofje so učeča cerkev, kateri je Kristus obljubil sv. Duha, ki jo bo učil vso resnico.

Po obljubi Jezusa Kristusa je tudi naslednik sv. Petra sam zase v verskih resnicah s pomočjo sv. Duha nezmotljiv, kadar določuje in ukazuje vernikom, kaj morajo verovati in storiti, ako se hočejo zveličati, ker je Jezus Kristus rekel sv. Petru in njegovim naslednikom: «Ti si Peter — Skala in na to skalo bom zidal svojo cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala.» (Mat. 16, 18).

*

* *

27. Vse to dela v sv. cerkvi sv. Duh, ki jo vodi po potu pravice in resnice, da je nepremagljiva in nezmotljiva. Po sv. cerkvi pa deli sv. Duh zlasti pri sv. zakramentih tudi nam vse potrebne milosti, nas posvečuje, razsvetljuje, naganja k dobremu, k sv. ponižnosti, pravičnosti in nas obsiplje s svojimi da-

dovi. Poseben dar sv. Duha, ki je bil podeljen apostolom in svetnikom, je dar različnih jezikov in čudežev, n. pr. mrtve obujati, kakor beremo to tudi o sv. Frančišku Ksaverskem in o drugih svetnikih.

Ker nam torej prihaja od sv. Duha vse dobro in sveto in ker brez pomoči sv. Duha nič nismo, ne zabimo noben dan klicati na pomoč sv. Duha; zlasti zjutraj in pred vsakim važnim delom. Mi moramo biti tempelj, v katerem naj prebiva sv. Duh. Če bo sv. Duh v nas prebival, bomo sveto in pravično živeli in hodili vedno po pravi poti večnega zveličanja.

*

* *

28. Naj vam navedem iz starega zakona moža, ki je bil poln sv. Duha. To je bil prerok Elija. Sv. Pismo pravi, da je bil kakor ogenj in njegova beseda da je bila goreča kakor bakla. On se ni ustrašil malopridnih kraljev, ampak jih je kar odstavljaj in druge mazilil in nastavljal. Zato je bil s telesom vzet v nebo na vozu z ognjenimi konji. Staro sporočilo pravi, da se bo Elija s telesom spet vrnil na zemljo poslednje dni in da se bo bojeval z najhujšim sovražnikom Kristusovim, z Antikristom.

V novem zakonu imamo polno svetnikov, ki so bili goreči in polni sv. Duha kakor Elija. Tako se je sv. Ambrož, nadškof v Milanu, z močjo sv. Duha ustavil enemu najbolj mogočnih cesarjev, namreč Teodoziju Velikemu. Le-ta je bil silno nagle jeze in maščevalen človek. V Solunu je namreč nastal upor in je bilo mej tem uporom ubitih s kamenjem nekaj cesarskih služabnikov. Sv. Ambrož je vedel, da je

cesar nagle jeze, zato se je odpravil k njemu in ga prosil, naj se nikar ne maščuje Soluncem. Cesar je to obljubil, pa ni izpolnil. Dal je brez vsake zaslišbe in preiskave pomoriti 7000 Soluncev. Cesar se je sicer potem skesal, pa prepozno. Ko je prišel v Milan, je hotel iti v cerkev, toda nadškof Ambrož mu je šel naproti do vrat in mu zabranil vhod, ker da se ne spodobi, da bi v cerkvi dvigal k molitvi roke, ki so še mokre od krvi umorjenih Soluncev. Zaklical mu je: «Cesar, pojdi proč in ne predrzni se nakladati hudobije vrhu hudobije, podvrzi se cerkvenim kaznim.» Cesar je začel prositi opravičujoč se: «Saj je tudi kralj David grešil.» Sv. Ambrož pa mu odgovori: «Ako si posnemal Davida v grehu, posnemaj ga še v pokori.» In veliki cesar Teodozij je moral delati javno pokoro, ker bi bil sicer ostal izobčen iz cerkve do smrti in noben duhovnik bi mu ne bil mogel dati sv. odveze.

Poglejte, tako pogumni in neustrašni so bili svetniki, ker so bili utrjeni v sv. Duhu. Prosimo sv. Duha, naj da moč, da bi mogli biti tudi mi pogumni in neustrašni v boju zoper vse hudobije, pa tudi v boju zoper vse skušnjave, da po milosti sv. Duha zveličamo svojo dušo.

29. Sv. Pavel nas opominja, da se moramo krepko utrditi v Kristusovem sv. Duhu, ki je Duh Njegovega presv. Srca. Ta sv. Duh nam je potreben, ker je človeško življenje napolnjeno z nadlogami,

s skrbmi in žalostmi. Človek se mora v viharjih pozemeljskega življenja zatekati v pristanišče presv. Srca, da dobi od sv. Duha tolažbo in moč.

Psalm stošesti opisuje vihar na morju. Gorje takrat mornarjem! Morje jih dviga visoko do neba, pa jih spet spušča v globočino. Mornarji se opotekajo kakor pijani in kličejo Gospoda na pomoč. Ko pa srečno dospejo v pristaniško zavetje, se veselé in hvalijo Boga, da so se rešili smrti v strašnih valovih razburkanega morja.

Tako nastajajo tudi v naši duši razni viharji in boji, ki človeka lahko potopijo, ako ni utrjen v sv. Duhu in ako se naglo ne zateče v dobro zavetje. Viharji v naši duši in v našem srcu so različni: Vihar maščevalnosti, vihar obupa, vihar hudih želj, vihar žalosti, vihar častihlepnosti, vihar jeze itd. V teh burnih trenutkih moramo si naglo poiskati gotovo zavetje, da se obranimo potopa. To zavetje v življenju in v smrti je presv. Srce Jezusovo. Tako-le je obljubil Jezus sv. Margariti Alacoque: *Njim, ki bodo častili moje Srce, bom jaz gotovo zavetje v življenju, posebno pa v smrti.* To je četrta obljuba presv. Srca Jezusovega.

To zavetje moramo imeti vsi pripravljeno za slučaj, da nas vihar zajame nenadoma. To zavetje bodi v vsaki hiši in v vsaki družini. Presv. Srce Jezusovo bodi postavljeno na primeren prostor, da se vsak čas lahko zatečemo k Njemu. Kadar vstane vihar jeze in preklinjevanja in preti, da ti razbije ladjo tvojega življenja, priveži jo naglo na Srce Jezusovo; kadar vstane vihar nesramnosti in nečistosti, zateci se brž v prečisti in presveti tempelj Srca Jezusovega; kadar se ti bo ladja življenja ob smrtni uri potapljala, primi se tesno za deščico večnega

življenja, ki je presv. Srce Jezusovo. Takrat bo nastal velik šum, ko boš zaslišal klic: Ženin gre, ženin gre! Zate ne bo takrat več nobenega drugega gotovega zavetja in rešitve ko Srce Jezusovo, kakor je sam Jezus rekel sv. Margariti Alacoque: «Njim, ki bodo častili moje Srce, bom jaz gotovo zavetje v življenju, posebno pa v smrti.» Če boš častil presv. Srce Jezusovo, boš v smrtni uri popolnoma miren v Njegovem Duhu, čeprav bodo drugi okrog tebe nemirni.

*
* *

30. Sv. Alojzij je celo svoje življenje prisrčno ljubil Jezusa Križanega in Jezusa v presv. evharistiji. Bog ga je prav s tem tolažil na smrtni postelji. Ko je bil umirajoč je neprenehoma upiral oči v Božje razpelo in je Jezusa z velikim spoštovanjem in z veliko ljubeznijo poljuboval. Želel je umreti ali v osmini sv. Rešnjega Telesa ali pa na petek po osmini. Umrl je na petek po končani osmini sv. Rešnjega Telesa, t. j. na praznik presv. Srca Jezusovega. Sv. Robert Bellarmin je bil njegov spovednik in ta je po smrti sv. Alojzija izjavil, da ni ta mladenič nikdar storil smrtnega greha.

Sv. Magdalena Pac. je v zamaknjenosti videla dušo sv. Alojzija v nebesih in je vzkliknila: «Nisem vedela, da je v nebesih toliko veličastvo!»

Ta mladenič je bil trden v Kristusu ali kakor pravi sv. Pavel v pismu do Efežanov (3): «utrjen po sv. Duhu.» Ta sv. Duh je ljubezen Jezusova ali Srce Jezusovo. Sv. Alojzij ni bil, kakršni so mnogi mladeniči, ki jih vsak vetrček omaje, da padajo iz greha

v greh. Srce Jezusovo ali ljubezen do Jezusa mu je dajala stanovitnost in značajnost, da se je ohranil vedno v milosti božji. Takih značajnih in stanovitnih mladeničev potrebujemo, taki značajni in stanovitni možje so steber sv. cerkve in katoliške vere.

Pred kratkim je umrl jezuit P. Milizia iz goriškega jezuitskega samostana. Ker je bolezen zahtevala veliko operacijo, so ga prepeljali v tržaško bolnico. Operacija ni imela uspeha. Dan pred njegovo smrtjo ga je obiskal pater goriškega jezuitskega samostana. Takrat mu je bolnik rekel zaupno te-le besede: «Upam, da nisem storil celo življenje nobenega smrtnega greha.» To je bila na smrtni postelji tolažbe polna beseda: «Upam, da nisem storil celo življenje nobenega smrtnega greha.»

Te besede dokazujejo, da so še svetniki v katoliški cerkvi in da *sveta* cerkev še živi. In tudi med verniki jih je mnogo, ne samo nedolžnih otrok, ampak tudi odraslih, ki lahko rečejo ob smrtni uri, kakor ta Pater: «Upam da nisem storil celo življenje nobenega smrtnega greha!» Take čaka takoj po smrti nebeška slava, ki presega vso srečo in vse veselje tega sveta.

Kdor hoče doseči tako stanovitnost in značajnost do smrti, se mora utrditi po sv. Duhu ali v Srcu Jezusovem. Le v Srcu Jezusovem je gotovo zavetje v skušnjavah in viharjih tega sveta.

Blažena Uršulina, ki jo praznujemo dne 7. aprila, je bila že od rosne mladosti vsa goreča v ljubezni do Jezusa. Druge tovarišice so govorile njeni materi: «Vaša hči Uršulina je zelo prevzetna in ošabna, da ne pride v našo družbo?» Mati je to hčerki povedala, a Uršulina je rekla: «Ni vredno, da bi zapustila družbo z Jezusom in s svetniki zavoljo družbe

teh tovariščic.» Ker je Jezusa ljubila iz celega srca, je bila tudi razsvitljena, da si je znala pomagati v vsaki zadregi. Duh srca Jezusovega jej je bil zmeraj gotovo zavetje. Neka oseba jo je zaničljivo skušala in jej rekla: «Ker imaš tako razsvitljenost, razloži, kaj je prav za prav sv. Trojica.» Bl. Uršulina pa je tej osebi takoj odgovorila: «Ako bi ti bilo dano gledati presv. Trojico, ali misliš, da bi jo mogel kdaj popolnoma doumeti in potem z besedami izraziti?» Ta oseba odgovori: «Nikoli!» Deklica reče: «Prav tako je tudi tvoje vprašanje meni nekoristno.» Dalje jo je vprašala porogljivo: «Če res občuješ z Bogom, veš gotovo, kateri ljudje se bodo zveličali, kateri pa ne?» Modra deklica pa je odgovorila: «Ko vidiš drevo v cvetju, ali znaš povedati, kateri cveti bodo sad obrodili, kateri pa ne?» Oseba odgovori: «To je nemogoče!» Deklica pa reče: «Tako tudi jaz ne morem odgovoriti na tvoje vprašanje. To je samo Bogu znano in komur hoče Bog razodeti.»

Kakor pa je bil Jezus njeno najboljše zavetje v življenju, jej je bil največje zavetje zlasti o smrti ni uri. Prejela je z največjo ljubeznijo in pobožnostjo sv. zakramente. Po prejemu sv. zakramentov pa se je obrnila k božjemu razpelu, h Kristusu Križanemu. Tako se je ločila s tega sveta. Kristusova ljubezen in pomoč jo je spremljala celo življenje, da je bila stanovitna v dobrem in da se je ohranila stanovitna do zadnjega zdihljaja.

Zelo podučna je njena oporoka. Rekla je njim, ki so stali okolu njene postelje: «Opominjam vas in vam to zapuščam kot *posebno* oporoko: «Ne obsodite nikoli nikogar s svojimi sodbami, kajti obsodjanje je sleparksko in je najbolj pogubonosni dušni strup.»

31. Vsi svetniki, ki so bili utrjeni v sv. Duhu, ki je Duh Jezusovega presv. Srca in so ljubili Jezusovo presv. Srce, so se odlikovali v pobožnosti do presv. evharistije in v premišljevanju Jezusovega bridkega trpljenja. Jezus pa jim je to obilo poplačal v življenju in zlasti ob smrti uri, kajti ljubiti presv. evharistijo in premišljevati bridko trpljenje Jezusovo, je prav isto, kar ljubiti Njegovo presveto Srce, ki nas je tako ljubilo, da se je za nas žrtvovalo na križu in se za nas žrtvuje na oltarjih. Zato pa velja, kar je Kristus obljubil častivcem presv. Srca, istotako vsem, ki ga častijo v presveti evharistiji in ki radi premišlujejo njegovo trpljenje, namreč: Kdor bo častil presveto Srce, njemu bo dal Jezus gotovo zavetje v življenju, posebno pa v smrti.

Beremo o sv. Francišku Solanu, ki je bil Španec in ki ga praznujemo dne 24. julija, da je s tako pobožnostjo opravljal daritev sv. maše in zaužival najsv. zakrament, da so ljudje od vseh strani hodili k njegovi maši, ker so večkrat videli na njem prečudne reči, n. pr. presvitlo luč nad njegovo glavo. Imenitni gospodje iz mesta so prihajali in prosili, naj bi mu smeli streči pri sv. maši.

Včasih je šel po mestu, pa je videl, kako so ljudje vsi zamišljeni v posvetne reči, kako preklinjajo, kako zaničujejo in zasmehujejo najsvetejše reči, pa je vstal, dvignil svoje Božje razpelo in je začel z velikim glasom tako ljubeznivo govoriti, da so se ljudje jokali. Klical jim je: «Ljubite Boga in ne žalite ga, ker je za nas umrl na križu; molite ga, ker je najvišja Dobrota in nikar ga znova ne kri-

žajte z novimi grehí.» Včasih se je nenadoma prikazal celo na plesišču in v gledališču, je dvignil Božje razpelo in pozval ljudi, naj se ozrejo na žalogro sv. križa in naj nehajo žaliti Boga z nedostojnim razveseljevanjem.

V svojem življenju je bil večkrat v hudih stiskah in v smrtnih težavah in bojih, a Jezus mu je bil vselej gotovo zavetje in rešitev. Nikdar ga niso slišali, da bi se kaj tožil. V trpljenju je bil vedno vdan v voljo Božjo in vesel, ker je bil utrjen po sv. Duhu in ukoreninjen v ljubezni Božji (Efež. 3). Pripravljen je bil vsak čas pretrpeti za Boga mučeniško smrt.

Kakor v življenju, mu je Jezus bil gotovo zavetje tudi ob smrtni uri. Ko se mu je bližala smrtna ura, so mu položili Božje razpelo k postelji, da se je lahko oziral vedno nanje. Ko je napočil zadnji trenutek, je vzel Božje razpelo v roke, je poljubil in zdihnil: *Bog bodi češčen!*» S temi besedami je stopila njegova duša pred Božji prestol.

Pripoveduje se, da je ob smrti tega svetnika začel zvonček sam zvoniti, ki so ž njim zvonili ob povzdigovanju. Životopis pravi tudi, da je obraz mrtveca bil vesel in lepši ko v življenju, da so ustnice bile rudeče ko korali in da je truplo oddajalo od sebe nepopisno prijeten duh. Svetnik ni bil še pokopan, in že so se začeli dogajati veliki čudeži.

Njegov životopis je poln lepih pripovedk, ki pričajo kako je bil stanoviten in značajan ali kakor pravi sv. Pavel (Efež. 3.): «utrjen po sv. Duhu in ukoreninjen v Božji ljubezni.» Životopis tega svetnika, kakor tudi sv. Alojzija in drugih je najboljša razlaga navedenih besedi sv. Pavla. Ti mladeniči

oziroma možje so pokazali, kaj je katoliška stano-
vitnost in značajnost.

32. Hodimo, kolikor je mogoče v naših razme-
rah, za temi lepimi zgledil Ljubimo Boga, ljubimo
Jezusa, ki je za nas na križu umrl, ljubimo Njegovo
presv. Srce in bomo imeli v življenju in ob smrti
uni v Njem najbolše in najbolj gotovo zavetje, ka-
kor je rekel sv. Margariti Alacoque: «Njim, ki bodo
častili moje Srce, bom jaz gotovo zavetje v življe-
nju in ob smrti uri.»

33. Sv. Pavel pravi (Efež. 3), da le v ljubezni
ukoreninjeni zamorejo prav umeti neizmerno ljube-
zen Jezusovo in spoznati vso vednost presegajočo
ljubezen do nas.

Kakor je iz teh besedi razvidno, je v ljubezni
do Boga, do Jezusa in do Njegovega presv. Srca,
naša popolnost. Vsakdo naj se potrudi, da doseže
to popolnost.

Vedeti pa treba, da je več stopenj krščanske
popolnosti. Čitamo v životopisu sv. Bernardike Lurd-
ske, da je imela tri glavne sv. čednosti. Prva sv.
čednost je bila njena nedolžnost ali sv. čistost, druga
je bila sv. ponižnost, tretja pa je bila ljubezen. Z
nedolžnostjo ali sv. čistostjo je vlekla Boga in Ma-
rijo k sebi, z drugo, t. j. s sv. ponižnostjo je razve-
seljevala Boga, Jezusa in Marijo; s tretjo, t. j. s sv.
ljubeznijo pa se je njeno Srce družilo in spajalo s

z Božjim Srcem in z Jezusovim Srcem. To so tri stopnje krščanske popolnosti.

*
* *
*

34. Kdor hoče priti kdaj do najvišje stopnje krščanske popolnosti, naj se začne skrbno ogibati greha, zlasti nečistega greha, naj si čuva svojo nedolžnost, ker s tem začne k sebi vleči Boga, Jezusovo in Marijino Srce. Dokler se grehu ne odpoveš, je zastoj govoriti o začetku ljubezni do Boga in do Srca Jezusovega oziroma o začetku krščanske popolnosti.

Zato je odgovoril Jezus mladeniču, ki ga je vprašal: «Kaj naj storim dobrega, da zadobim večno življenje?» pred vsem to-le: «Ako hočeš iti v življenje, izpolnjuj zapovedi.» Mladenič odgovori: «Katero zapovedi?» Jezus reče: «Ne ubijaj, ne prešuštvuj, ne kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta svojega in mater svojo in ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebi!»

Kristus ni povedal mladeniču, kaj je najbolj popolno, ampak kar se nujno zahteva, če hoče kdo iti v življenje. Zahteva se, da se ohranimo brez greha, da se ohranimo nedolžni, kakor je bila nedolžna in brez smrtnega greha celo življenje sv. Bernardika iz Lurda. Kar mu je Kristus povedal, je prva stopnja, ki se nujno zahteva za zveličanje.

Ko je ta mladenič odgovoril, da vse to izpolnjuje že od mladosti, mu je Kristus povedal, kaj je najbolj popolno, namreč popolna ljubezen do Boga in do Jezusa. Rekel mu je: «Ako hočeš popoln biti, idi, prodaj, t. j. iznebi se vsega, kar imaš in daj si-

romakom in boš zaklad imel v nebesih ter pridi in hodi za menoj.»

Mladenič pa ni mogel narediti še te najvišje stopinje, zato je šel žalostno proč, ko je to slišal. Imel je namreč veliko premoženja, katero je ljubil (Mat. 19) in na katero je bil navezan. Da je proč šel, je pokazal, da ni še dosegel prve stopnje. Lahko bi bil ostal pri Jezusu, čeprav bi bil le na prvi stopnji, saj mu je Kristus izrečno rekel, da pojde lahko v nebeško kraljestvo, če bo izpolnjeval zapovedi: «Ne ubijaj, ne prešuštuj itd.» Kristus ni zahteval od njega najvišje popolnosti, ampak mu je le povedal, kaj je najvišja popolnost. Tudi popolnost ima svoje stopnje in ni za zveličanje potrebno, da dosežemo najvišjo stopnjo, ki so jo le redki svetniki dosegli. Tisti mladenič bi bil lahko ostal pri svojem premoženju, katero bi bil rabil za zveličanje svoje duše in v čast Božjo, pa bi bil vendar-le dosegel potrebno popolnost, pa je proč šel in je s tem dokazal ne-le, da nima najvišje popolnosti, ampak da ni brez greha, kar se zahteva za začetek krščanske popolnosti.

35. Druga stopnja krščanske popolnosti je sv. ponižnost, s katero razveseljujemo Boga, Jezusa in Marijo. Sv. Bernardika je bila že iz rojstne hiše ponižna in sestre, ki so jo sprejele v samostan, so skrbno čvale ta njen biser, kajti na ponižnost se Bog milostno ozira, kakor govori Marija v svojem slavospevu: «Ozrl se je Gospod na nizkost ali ponižnost svoje dekle.»

Ko je neki duhovnik pripovedoval sv. Bernardiki, kako je bilo v Lurdu na dan kronanja Matere Božje in koliko ljudstva je bilo tam, je sv. Bernardika vzdihnila: «Oh, kaj bi bila jaz delala mej tako množico ljudstva? Oh, kako bolje je bilo zame, da sem ostala v svoji bolniški sobici!»

Ko jo je neka prednica vprašala, ali je nikoli ne navdaja skušnjava prevzetnosti in samoljubja, ko pomisli, da jo je Marija na poseben način izvolila, je sv. Bernardika odgovorila: «Kaj mislite o meni, č, mati? Mari ne vem, da me je presv. Devica izvolila, ker sem mej vsemi najbolj nevedna. Ko bi bila Marija našla drugo bolj nevedno kot sem jaz, bi jo bila gotovo izvolila.»

Hotela je reči, da Bog in Marija ne potrebujeta nobenih odličnih oseb, ampak se najraje poslužujeta nizkih.

Govornik, ki je govoril ob njenem pogrebu, je zlasti poudarjal njeno veliko ponižnost. Rastla je v samostanu ko *skrita* cvetka. Sv. Bernard poudarja po pravici, da je ponižnost tako redka reč, da ne more naša zemlja pognati nobene druge bolj plemenite rastline.

Sv. Filipu Neriju je delal cerkvenik razne nevsječnosti. Zapiral mu je vrata, da ni mogel tako zgodaj v spovednico; dajal mu je raztrgano mašno obleko, branil mu je nalašč, da ne sme iti na ta ali oni oltar, češ, da je že drug duhovnik namenjen tja. Sv. Filip je vse ponižno in potrpežljivo prenašal, čeprav bi bil lahko šel v drugo cerkev. Tega pa ni hotel storiti, da bi se uril v potrpežljivosti in ponižnosti. Njegov izrek je bil: «Zaničujmo svet, a ne zaničujmo nobene osebe! Zaničujmo sebe in zaničujmo zaničevanje (ne zmenimo se za zaničevanje)!»

Ko ga je papež Gregorij hotel imenovati za kardinala in mu je poslal po posebnem odposlancu dekret, se je sv. Filip srčno zahvalil, a je dejal, da bo že sporočil sv. Očetu, ko bo prišla ura, da bo lahko sprejel to čast.

V svoji sobici je imel sv. Filip le posteljo in nekaj knjig; drugega nič. Tako je bil ponižen in tako so bili ponižni vsi svetniki in svetnice božje. Bog ima veselje nad ponižnimi in se milostno ozira nanje, kakor je rekla v slavospěvu Marija: «Ozrl se je Gospod na nizkost svoje deklee.»

*

* *

36. Tretja stopnja je popolna ljubezen božja, ki obsega vse sv. čednosti.

Sv. Bernardika, čeprav preprosta in neučena, nam je vendar zapustila prav lepe zapiske. V teh njenih zapiskih beremo n. pr. te-le lepe in podučne izreke:

«O Marija, daruj me Jezusu!

«O Mati! Vzemi moje srce in zakleni je v Jezusovo Srce.

«O Mati! naj bi bilo moje srce utopljeno v Tvojem Srcu in naj bi ne imelo nobene druge ljubezni ko ljubezen do volje mojega Učenika.

«O Mati! pridi mi na pomoč! Dodeli mi milost, da umrjem sama sebi in da ne živim več sama sebi, ampak sladkemu Jezusu, mojemu Jezusu!»

Če dobro premislimo te besede, spoznamo, da je v njih izražena popolna ljubezen do Boga. V popolni ljubezni do Boga pa je najvišja stopnja krščanske popolnosti in je izražen popolen mir.

Sv. Avguštin pripoveduje o sebi, da je mnogo blodil po svetu in iskal sreče, miru in zadovoljnosti svojemu srcu, nazadnje pa je vse to našel v Bogu. Zato pravi: «Človek je iz Boga, zato je človeško srce toliko časa nemirno, dokler se ne vrne k Bogu in ne najde v Njem miru.»

Le v Bogu, t. j. v ljubezni do Boga je stalna in večna sreča. Kdor doseže popolno ljubezen do Boga, njega ne more ločiti več od Boga nobena stvar. Zato pravi sv. Pavel: «Kdo naj bi nas ločil od ljubezni Kristusove? Ali nadloga ali stiska ali lakota ali nagota ali nevarnost ali preganjanje ali meč?... Svest sem si namreč, da nas ne more ločiti od ljubezni Božje, katera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem, ne smrt, ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanost, ne prihodnost, ne moč, ne visokost, ne globočina in ne druga stvar (Rim. 8, 35)».

Sv. Janez sv. Križa pravi o ljubezni: «Jezik, ki ga Bog najraje posluša, je molčeči jezik ljubezni» in dalje: «Eno samo dobro delo ali eno samo dejanje naše volje, ki je opravimo v ljubezni, je Bogu bolj prijetno, ko vse prikazni in razodetja, ki bi jih kdo utegnil dobiti od zgoraj» in dalje: «Kaj čakaš, kaj še odlašaj, ko začneš lahko že v tem trenutku ljubiti Boga v svojem srcu?»

Vsi ti izreki dokazujejo, da je le v popolni ljubezni do Boga in do Jezusa najvišja stopnja krščanske popolnosti.

*

* *

37. Češčenje presv. Srca Jezusovega ima prava namen, da ljudi vzgaja za krščansko popolnost

ali za ljubezen do Boga in do Zveličarja. To češčenje nas uči pred vsem, da se čuvajmo smrtnega greha, kar je prva stopnja krščanske popolnosti; nas uči, da bodimo po zgledu Jezusovem ponižni in pohlevni, kar je druga stopnja in nas uči, da ljubimo Boga in Jezusa iz celega svojega srca, iz vse svoje misli in iz vseh svojih moči, kar je najvišja stopnja krščanske popolnosti.

Kristus zahteva od vsakega kristjana ljubezni. Trikrat je vprašal Jezus Petra: «Peter ali me ljubiš.» Tako naj se vsakdo večkrat popraša: «Ali ljubiš Boga, ali sovrašiš greh, ali si ponižen in vdan v voljo Božjo, ali si pripravljen vse raji pretrpeti ko storiti kaj, kar bi bilo v nečast in v žalitev Bogu in Zveličarju.

Kristus je rekel (Mat. 18, 8): «Ako te tvoja roka ali tvoja noga pogujšuje, odsekaj jo in vrzi jo od sebe; bolje ti je, da greš hrom ali kruljav v življenje, kakor pa da imaš dve roki in dve nogi in da te vržejo v večni ogenj. In ako te tvoje oko pohujšuje, izderi je in vrzi je od sebe; bolje ti je, da greš z enim očesom v življenje, kakor pa da imaš obe očesi in da te vržejo v peklenški ogenj.»

Kristus je hotel reči: Ko bi ti bila ta ali ona stvar tako ljuba, kakor tvoje oko, pa bi te zavajala v greh, pusti jo, čeprav bi ti bilo to tako težko in bi te tako bolelo, kakor bi te bolelo oko, ki bi je z razbeljenim železom žgali in ko bi bil na to ali ono priložnost tako navezan, kakor si navezan na svojo roko ali nogo, pa bi te ta priložnost pohujševala, da bi lahko ž njo žalil Boga in Zveličarja, pusti jo, čeprav bi te to tako bolelo, kakor bi te bolelo, če bi ti nogo ali roko odsekali.

S temi besedami je izražena popolna ljubezen do Boga, ki so jo imeli sv. mučenci in mučenke, ki so trpeli raji najstrašnejše muke, kakor da bi bili zatajili Boga in Zveličarja.

V misijonskih poročilih iz leta 1930. sem bral to-le zanimivo dogodbico: Mohamedanski deček Ali, ki je imel še-le deset let, je bil sprejet v misijonsko zavetišče. Tam je slišal razlaganje lepega krščanskega nauka, da se je polagoma v njem vnela tako goreča ljubezen do Jezusa in do Marije, da je sklenil postati kristjan.

Ko je prišel spet domov, reče nekega dne materi: «Mama, jaz hočem postati kristjan!»

«Molči», reče mati, «kajti oče te ubije.»

«Kaj za to? Jaz hočem biti kristjan!» reče deček.

Mati je jokala, a deček je začel od tistega dne vedno bolj hirati. Nekega večera ga pokliče oče k sebi, da bi ga vprašal, kaj mu je?

Deček reče: «Žalosten sem!»

«Kaj pa te boli» — reče oče.

«Ne morem povedati, ker bi te to jezilo» — odgovori deček.

«Jaz pa hočem vedeti» — zavpije oče.

«Dobro», reče Ali, «dovoli mi torej, da postanem kristjan!»

Na te besede je začel oče takoj razsajati in ga pretepati! Rekel je: «Ako se to zgodi, nas sorodniki ubijejo. Le dobro premisli to stvar!»

«Sem že vse premislil», reče Ali.

Oče se tako razjezi, da zagradi nož in bi ga bil gotovo ubil, da se ni mati postavila vmes. Nato ga je privezal na steber za več dni. Mati mu je iz usmiljenja skrivaj prinašala jedi.

Ko je oče videl, da ne opravi nič, ga pelje pred sodni dvor tistega rodu. Tam so ga skušali prepričati najprej z lepa, potem pa z grda in s pretepanjem. Oče ga je tako udaril, da se je deček kar zgrudil. Deček se je ves čas priporočal Jezusu.

Zvečer je oče začel še bolj razsajati. Rekel je: «Te sramote ne more trpeti naša družina! Ako ne odstopiš od svojega sklepa, te nocoj z nožem zadrem.» Že je zagrabil za nož, a deček zbeži naglo iz kočice in se zateče v temni gozd, da bi ga oče ne dotekel. Ves upehan in skoraj brez moči se ustavi. Ušel je sicer očetu, toda pred seboj zagleda na skali stoječo divjo hijeno, ki je tulila. Bil je gotov, da ga bo požrla. Z velikim strahom poklekne, se skrije za palme, zapre oči, da bi hijene ne videl in moli: «Jezus pomagaj mi! Jezus, obrani me!»

Ko odpre oči, ni bilo več hijene. Še je sicer tulila, pa v drugo smer in daleč od njega. Pogumno je sedaj hitel v temni noči skozi goščavo in prišel srečno ob zori do misijonske postaje. Ko je zjutraj misijonar odprl kapelico, je zagledal pri vratih tega dečka, ki je bil ves krvav in ki se je tresel od mraza in strahu.

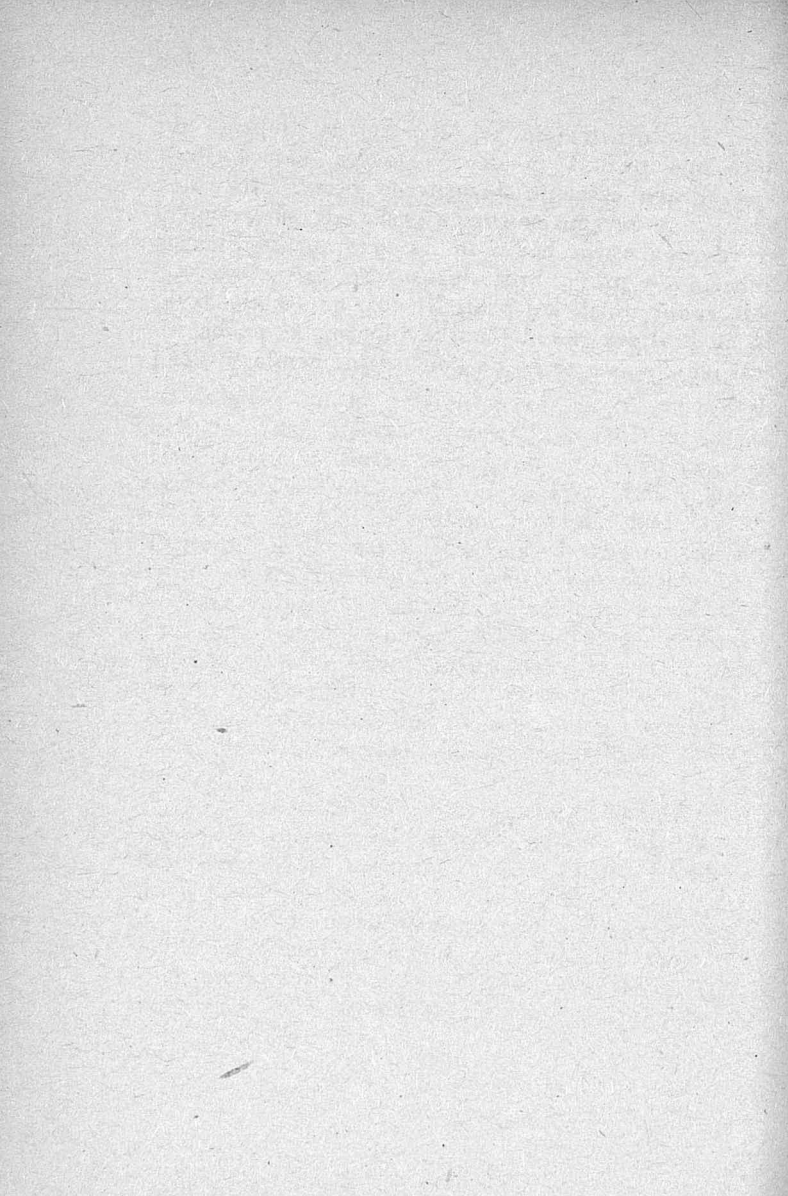
Siromašni deček je začel sedaj pripovedovati vse svoje trpljenje in vse svoje muke v hiši očetovi, katero je moral zapustiti z avoljo Jezusa. Misijonar ga je krstil še isti dan.

Tu imamo zgled malega dečka, ki se je moral ločiti od očetovega doma, od očeta, od matere in vseh sorodnikov, da je dosegel zveličanje: «Če te pohušuje roka ali noga, odsekaj jo; če te pohušuje oko, izderi jel»

*

* *

38. Posnemajmo te lepe zglede ljubezni do Boga, do Jezusa in do Njegovega najsvetejšega Srca. Pravo češčenje Jezusovega presv. Srca je v tem, da se čuvamo smrtnega greha, da smo ponižni in vdani v voljo božjo in da smo pripravljene iz ljubezni do presv. Srca Jezusovega raji vse pretrpeti, kakor storiti kaj proti Njegovi najsvetejši volji. To je kraljeva pot krščanske ljubezni, ki ne bo nikoli jenjala, ker se bo na koncu izpremenila v večno slavo.

II.

Triinšestdeseto Branje

ZA PRAZNIK ROJSTVA M. D.

1. Posebna previdnost Božja je ohranila človeštvu imena Marijinih in Jožefovih staršev in prednikov ne le do Abrahama, ki je živel nad dvatisoč let pred njima, ampak do samega prvega človeka Adama, kajti sv. Luka našteva (pogl. 3) vse njihju prednike do samega Adama. Vsa imena slavnih mož, ki so zapisana v sv. Pismu, so bila zapisana le z namenom, da so se ohranila imena rodu Marije D., iz katere je Zveličar. Ko je Bog Adama ustvarjal, je mislil na Marijo, ker je Adamu obljubil, da bo žena iz njegovega rodu strla kači glavo; ko je rešil Noeta splošnega potopa, je mislil na Marijo, ker je njemu obljubil, da bo po njegovem sinu Semu prišel blagoslov za ves svet; ko je Abrahama izvolil izmed vsega ljudstva, je mislil na Marijo, ker je njemu obljubil, da bodo po njem blagoslovljeni vsi narodje celega sveta. Tako je Bog v vseh stoletjih pred Kristusom obljubljal Marijinim slavnim prednikom, da bo iz njih pognala mladika — Marija, ki bo rodila sad v zveličanje vsem ljudem. Na ta način je posebna previdnost

1) Praznik rojstva Marijinega ni zapovadan praznik. Kljub temu objavljamo ta premišljevanja, ker so koristna za naše družine in ker so primerna za Marijine praznike.

Božja ohranila imela vseh prednikov Marijinih do Abrahama in celo do Adama — prvega človeka. Kateri rod bi se mogel meriti z Marijinim rodom? Mi znamo morda še povedati, kako se je klical naš stari oče, toda kako se je klical prastari oče, že več ne vemo. Če gremo tudi gledat v krstne knjige, najdemo morda svoje prednike za par sto let, toda dalje ne moremo, ker nimamo knjig. Taka je usoda naših družin. Sv. cerkev nam stavi na veseli god Marijinega rojstva pred oči njeno sveto družino od Abrahama oziroma od Adama naprej, da bi se naše družine po njej zgledovale. Kako lepo je, če se otroci spominjajo svojih staršev, če zanje molijo, če znajo o njih kaj povedati, če znajo povedati, kako so zanje skrbeli, kako so hišo zidali, kako so si premoženje pridobili, kako so bili pridni in bogaboječi; kako lepo je, če otroci na vernih duš dan zaljšajo grobove svojih staršev, prastaršev in svojih davnih prednikov in če na njih grobovih molijo! Tako se ohrani spomin na dobre starše. Njih kosti se v grobu veselé, ko klečijo na njem njih otroci, vnuki in pravnuki. To je lepo in genljivo, a se godi le v takih hišah, kjer se otroci vzgajajo v strahu božjem in v ljubezni do Boga.

*

* *

2. Sv. cerkev nam stavi torej na rojstni dan Marije D. pred oči, kako je Božja previdnost skrbela za sv. družino, ki se je iz nje imel roditi Zveličar, nam kaže, kako je Bog mislil na Marijo, Božjo mater, že od davnih časov očaka Abrahama oziroma že od Adama. Toda današnje sv. berilo nam doka-

zuje, da je Bog mislil na Marijo še preden je kaj ustvaril: «Od vekomaj sem postavljena» — govori Marija — «še ni bilo breznov in jaz sem bila že spočeta, studenci še niso izvirali, gore še niso bile... preden so bili griči, sem jaz bila rojena. Še ni bil ustvaril zemlje, ne potokov, ne tečajev zemlje. Kadar je narejal nebesa, sem pri njem bila... kadar je postavljaj morju bregove in dajal postavo vodam... kadar je utrjeval dno zemlje, sem pri njem bila in vse ž njim ravnala.»

*
* *
*

3. Tako je Bog mislil posebe na Marijo že od vekomaj. Mislil je nanjo in jo ozaljšal z vsemi nadnaravnimi lepotami in čednostmi. Postavil jo je v visok zgled vsem ljudem. Zato nas vabi Marija z besedami, ki se berejo v današnjem sv. berilu: «Zdaj tedaj, otroci, poslušajte me: Blagor njim, ki ohranijo moja pota, t. j. ki hodijo za menoj posnemajoč moje sv. čednosti. Poslušajte nauk in bodite modri in ne zametajte ga nikar. Blagor človeku, ki mene posluša in ki čuje pri mojih vratih vsak dan in streže pri podbojih mojih durí. Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.» Marija bodi zgled vsem posameznikom, njena družina pa, ki je bila nad vse srečna, bodi zgled vsem družinam. Blagor vsem, blagor družinam, ki posnemajo Marijo in njen rod. Kdor hodi za Marijo, kdor izvršuje dobra dela in sv. čednosti, ki jih je gojila Marija, ki so bile v čisljih v tej družini, zlasti strah božji, najde življenje in prejme zveličanje.

*
* *
*

4. Sv. Frančišek Regis, ki ga praznujemo dne 31. dec., je bil posebno goreč častivec Marije Device. V vseh pridigah je z vso gorečnostjo priporočal Njeno češčenje. Priporočal je vsem ljudem, naj posnemajo njeno čistost, ponižnost, potrpežljivost in zvestobo v izpolnjevanju Božje volje. Kako pa mu je Marija poplačala? Ko je bil umirajoč, so se pred njegovim obličjem odprla nebesa in prikazala sta se mu Jezus in Marija, ki sta ga povabila, naj gre ž njima. Ves vesel je zaklical tovarišu, ki mu je stregel ob smrtni postelji: «O moj ljubi brat, kako zadovoljno umrjem, ker vidim Jezusa in Marijo, ki mi milostno prihajata naproti, da me spremita v prebivališče svetnikov.» Ko je te besede zaklical, je izdihnil svojo dušo.

Zgodovina nas uči, da postanejo le tiste družine srečne in da so le v tistih družinah otroci kaj prida, v katerih je strah božji po zgledu sv. družine. Naj navedem samo par zgledov! Družina, ki se je iz nje rodil sv. Ambrož, je bila zelo krščanska družina. Starši sv. Ambroža so bili bogaboječi in bogoljubni, čeprav so bili visokega stanu in premožni. Oče sv. Ambroža je bil cesarski namestnik na Francoskem. Ker so pa vzgajali svoje otroke Ambroža, Satira in Marcelino v strahu božjem, so vsi postali svetniki. Ambrož je postal škof v Milanu in ga častimo za svetnika. Marcelina se istotako časti na oltarju kot sv. Marcelina in tudi brat Satir je umrl v duhu svetosti.

Prav tak zgled imamo v družini sv. Bernarda. Starši so bili zelo pobožni in so v strahu božjem vzgajali otroke. To se je tudi pokazalo na otrocih. Čeprav so bili graščaki in so imeli velikanska posestva, se je Bernard vendar-le odločil, da se hoče

vsemu svetu odpovedati in stopiti v samostan. Pregovoril je tudi svojega strica in brata, da sta se svetu odpovedala. Starejši brat je bil oženjen, pa sta se mož in žena odpovedala svetu in šla v samostan. Zelo genljivo je bilo, ko so Bernard in bratje jemali slovo od očeta. Oče je jokal, tudi sestra Himbelina je jokala. Prosila sta, naj ostanejo, že radi velikega premoženja, ki ga ne bo imel kdo upravljati, pa se niso dali več pregovoriti. Imeli so še enega brata, ki je bil mlajši od njih in ki se je prav takrat igral na dvorišču. Vzeli so tudi od nje slovo in so mu ob slovesu rekli: «Srečen boš, ker čaka te veliko premoženje, kateremu smo se mi odpovedali.» Toda bratec jim odgovori: «Lepo reč ste mi pustili! Sebi ste izvolili nebesa, meni pa dali zemljo.» Ko je to rekel, se je tudi on odpravil z njimi v samostan. Ostal je sam oče in sestra Himbelina. Nazadnje pa je šel tudi oče za njimi v samostan in je bil pokoren svojemu sinu Bernardu, ki je bil opat. Sedaj je bila edina sestra Himbelina, ki je živela mej svetom na posestvu. Nekega dne pride Himbelina vsa nališpana pred samostan, da bi obiskala brate. Ko jo Bernard zagleda v takem lišpu in blesku, jej noče odpreti in noče z njo govoriti. Ona pa začne na ves glas vpiti: «Vem, da sem grešnica, vendar ali ni Jezus umrl za vse, ki so meni enake. Ako moj brat zaničuje moje telo, naj ne zabi moje duše. Naj pride, naj pove kaj hoče, naj ukaže in jaz hočem storiti, kar mi poreče.» Nato je Bernard odprl in jo radi oblačila ostro posvaril. To je nanjo tako vplivalo, da je tudi ona zapustila svet in šla v samostan.

Tako je vsa družina postala svetniška. Naštel bi vam lahko na tisoče družin, v katerih so starši vzgajali otroke v strahu božjem, da so le-ti postali

sveti, srečni in slavni. Sv. Ambrož, sv. Marcelina in sv. Bernard se po celem svetu častijo na oltarjih.

Posnemajmo jih! Posnemajte zlasti vi, starši te svete ljudi, da si vzgojite dobre otroke, ki vam bodo delali čast in veselje. Blagor družinam, ki posnemajo sveto družino v pravičnosti in svetosti! Njih rod bo trdno stal v dobrih in svetih otrocih, ki bodo v čast in veselje družini, sorodnikom in vsem ljudem na veke.

5. Rojstvo Marije Device je oznanilo veselje vsemu svetu.

Ko je naša prva mati Eva grešila, je človeškemu rodu zašlo sonce sreče in veselja. Zavladala je temna noč, ki je trajala štiri tisoč dolgih let. Zdihovali so preroki in očaki, ki so željno čakali, kdaj se bo prikazala lepa Danica — Devica, ki bo oznanila vzhod Sonca — obljubljenega Zveličarja, toda njih želja se ni mogla takoj izpolniti. To se je moglo zgoditi še le po štirih tisoč letih.

Današnji dan praznujemo, da se je prikazala Danica, ki je oznanila vsem, da vzide kmalu svitlo Sonce. Presveto Devico Marijo imenujemo Zgodnjo Danico, ker je svitlo in brezmadežno jutro njenega spočetja in rojstva oznanilo prihod Zveličarja Jezusa.

Kdor gre na visoko goro v zgodnjem jutru in opazuje vzhajanje danice, se ne more načuditi nje

lepoti v lepoti jutranjega čistega neba, za katerim se že kaže od daleč svit prihajajočega sonca.

*

* *

6. Vsa lepa, brezmadežna, v prečudnem nadnaravnem sijaju je prišla iz rok Stvarnikovih prva žena in mati vseh živečih *Eva*, a še lepša in lepše ozaljšana z nadnaravnimi milostmi in darovi sv. Duha se je prikazala na svet Marija, mati Zveličarja Jezusa.

Ko je Noe po potopu izpuštil golobčka iz ladje, se je golobček vrnil z zeleno oljčno vejico. Ta lepi golobček je bil predpoda prečiste Device, ki je prinesla na svet zeleno vejico našega odrešenja.

Lepa je bila mavrica ali vedrna, ki se je prikazala po potopu Noetu in ki se tudi nam kaže po nevihtah in viharjih. Lesketa se v sedmerih barvah, kakor bi se nebo odprlo. Še lepša pa je Marija, ki se je prikazala v sedmerih barvah sv. čednosti in ki je prišla na svet, da bi oznanila, da je konec teme in nevihte in da se bliža dan, ko se bo odprlo nebo in nam dalo Zveličarja.

Lepa je bila skrinja zaveze, ki je bila napravljena iz dragega lesa in vsa pozlačena. V njej so hranili besedo božjo, t. j. deset božjih zapovedi, katere je Bog dal na sinajski gori. Še lepša ko skrinja zaveze je bila Marija Devica. V njej je Beseda meso postala in med nami prebivala.

Radi Marijine nadnaravne lepote, pravimo o njej:

Kakor roža bila si vzgojena,
o Marija, ti najblažja žena!
Kakor cimet si lepo dišala,
ko izbrana mira duh dajala.
Bolj ko balzam, bolj ko vse sočnjave
bile v čislih tvoje so dišave
Ž njimi svet si ves razveselila,
deva lepa, deva rajsko-mila!

Na dan rojstva Marije Device je bilo pač veliko veselje v hiši sv. Ane in sv. Joahima, pa tudi pri sosedih, a ne tako, kakor bi se bilo spodobilo. Človeški rod je spal takrat v globoki neveri. Ko bi bili vedeli, kdo se je rodil, bi bili pač *po vsem svetu* praznovali ta dan z največjo slovesnostjo in bi se bili radovali, da se jim je rodila najblažja žena, ki je bila izvoljenka božja. Tem bolj pa praznujemo njeno rojstvo sedaj. Po vsem svetu ponavljamo vsako leto današnji dan botrinje rojstva Matere B. in se jih srčno veselimo.

Ko se rodi otrok iz kraljevske ali cesarske hiše, se daje to na znanje s strelj. Ob rojstvu Marijinem ni bilo strelj, ker človeštvo tega ni vedelo. Ko bi bilo pa vedelo, bi bili morali izstreliti na tisoče strelj, ker tisti dan se je rodila kraljica nebes in zemlje.

*

* *

7. Ustno izročilo pravi, da je bil Jezus kot otrok tako lep in ljubezniv, da so ga vsi drugi otroci ljubili in da so starši svojim otrokom stavili vedno le Jezusa za zgled. Ker je mati sinu podobna, je

morala biti tudi deklica Marija vsa ljubezniva, da so jo vsi drugi otroci ljubili in da so vsi starši svojim otrokom stavili nje ljubeznivost, dobroto in ponižnost v zgled.

*

* *

8. Sv. Bernard pravi, da ne podeli Bog nobene milosti razen po Marijinih rokah. V njene roke je Bog položil vse milosti. Poljubimo tedaj v duhu tiste ročice prelepega dekletca, ki se je današnji dan rodilo. V teh ročicah so milosti, ki jih potrebujemo za večno zveličanje.

*

* *

9. Navada je po vseh dobrih krščanskih družinah, da se praznuje materin god. Materin god je za vse dobre otroke slovesen dan.

Danes praznujemo rojstni god naše skupne matere, katero nam je sam Jezus dal, ko je s križa govoril učencu: Sin, glej tvoja mati! Bodi nam torej ta dan slovesen in vesel!

Dobri otroci prinesejo materi za god darove. Kaj hočemo podariti skupni materi Mariji? Ona ne potrebuje več takih darov, kakršne so prinesli trije Modri iz jutrove dežele. Ona želi, naj jej izročimo srce, katero hoče popolnoma podariti Bogu, da bo sveto služilo njenemu Sinu Jezusu. Prosimo prečisto Devico, naj čuva naše srce, ki je že tolikokrat palo in nas spravilo v pogubo, da bi se trdno in neomajno

držalo Jezusovega srca, dokler bi se ž njim za vselej ne združilo v večnosti.

Blažena Katarina Emmerich je gledala v duhu vse prednike Marije Device. Bilo je dvainštirideset porok od Adama do Marije. Videla je, da se je iz vsake poroke rodil žarek, ki je prodiral do Marije. Na koncu te vrste njenih prednikov je videla brezmadežno in sveto meso in kri Marije Device, iz katere se je učlovečil Sin Božji, ki je pričujoč v najsvetejšem zakramentu. Blažena Katarina Emmerich je kar pokleknila pred to častito vrsto Marijinih prednikov, ki jo je v duhu gledala, kakor poklekne otrok pred božičnim drevescem.

*

* *

10. Dekletce, katerega rojstni dan praznujemo, je sam Bog pozdravil po angelu Gabrijelu z besedami: «Zdrava, Marija, milosti polna, Gospod s Teboj, blagoslovljena ti mej ženami!» In sv. Elizabeta, njena teta, jo je pozdravila: «Blagoslovljena ti mej ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa!»

Tako pozdravimo brezmadežno deklece tudi mi! Poljubimo mu ročice in recimo: Zdrava Marija, milosti polna, Gospod s Teboj, blagoslovljena ti mej ženami!

*

* *

*

* *

*

* *

11. Nobenega ustvarjenega bitja ne častimo tako, ko Marijo, presveto Devico in Mater. To pričajo

prazniki, ki se praznujejo Njej v čast, cerkve, ki so njej posvečene, oltarji po vseh cerkvah, ki imajo njeno podobo. Marije, presvete Matere Zveličarjeve, se spominjamo vsak dan pri sv. maši in pri vseh molitvah. Ko molimo Oče naš, dostavljamo vedno tudi Zdrava Marija. Ko slišimo zvonjenje zjutraj, opoldne in zvečer, se spominjamo Marije.

Tako smo kristjani vedno radi pri Mariji, kakor so otroci vedno radi pri materi.

*
* *
*

12. Vprašanje je, ali ni morda naše češčenje presvete Device prenapeto in nepravilno, kakor trdijo luterani? Sveti evangelij nam dokazuje, da je naše češčenje Device Marije še premajhno. Sam vse-mogočni Bog je poslal k Mariji angela Gabrijela, da jo pozdravi «Zdrava Marija, milosti polna, Gospod s Teboj, blgoslovljena ti med ženamil» In ko je prestrašeno premišljevala te besede, jo je angel v imenu Vsemogočnega nagovoril: «Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu! Glej, spočela boš v svojem telesu in rodila Sina in imenuj njegovo ime: Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega imenovan in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida, njegovega očeta in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca! In Marija je rekla angelu: «Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?» In angel je odgovoril in rekel: «Sv. Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila. Zato bo Sveto, katero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin Božji. In glej Elizabeta, tvoja teta, je tudi spočela Sina v svoji starosti in ta mesec je že šesti tiste, ki

je imenovana nerodovina, kajti pri Bogu ni nemo-goča nobena stvar.» Marja pa je rekla: «Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi (Luk. 1).» In ko je Marija prišla k teti Elizabeti, je ta vzkliknila: «Blagoslovljena ti med ženami in blago-slovljen sad tvojega telesa. Od kod meni to, da pride k meni Mati mojega Gospoda (Luk. 1)?»

Vse to je zapisano v evangeliju, ki se nanj sklicujejo luterani. Iz teh besedi je razvidno, kako vse resnično je, kar uči katoliška cerkev o Mariji. Take časti ni Bog izkazal še nobenemu bitju na svetu. Vse naše češčenje je v primeri z Božjim počeščenjem Marije Device le blede senca. Kakor pa je takrat Bog počastil Marijo, prav tako jo časti še vedno, kajti Marija ni vse svoje žive dni storila nobenega greha. Če pa Bog sam takó časti Marijo Devico, če jo je angel Gabrijel tako počastil, jo moramo tudi mi častiti, ker drugače bi bili nasprot-ni Bogu in na strani tistega, kateremu je ona glavo strla.

Nikar se torej ne bojmo, da bi naše češčenje Marije Device bilo prenapeto in nepravilno. Naše češčenje ne more nikdar doseči počeščenja Božjega in počeščenja angela Gabrijela.

Drug razlog, zakaj moramo častiti Devico Ma-rijo, je: Mej božjimi zapovedmi se glasi četrta: Spo-štuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji. Toda nihče ni te zapovedi tako popolno izpolnjeval ko Kristus. Njegovo srce je Marijo srčno ljubilo in spoštovalo. Prav tako če jo drugi ljubijo, spoštujejo in častijo. Kdor hoče če jo drugi ljubijo, spoštujejo in častijo. Kdor hoče torej Jezusu ugajati, naj časti in naj ljubi prečisto Devico.

Nadaljnji razlog je: Kristus je rekel: «Kdor je moje telo in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.» Kdor torej sprejme po vrednem sv. obhajilo, sprejme v svoje srce Jezusa in ž njim njegovo ljubezen, katero je imel do Marije in jo bo imel na vse večne čase. Ko bi kdo ne imel ljubezni do Marije v svojem srcu, bi to bilo znamenje, da nima Jezusa, da ni Jezus ž njim in on v Jezusu.

Nadaljnji razlog je: Marija je bila nevesta sv. Duha. Sv. Duh jo je ozaljšal z vsemi čednostmi, milostmi in lepotami, da bi bila vredna biti Mati Božja. Njena duša, je bila najsvetejša in najčistejša — najlepše bitje, kar jih je Bog ustvaril. Kakor pa veseli slikarja, če hvalimo njegovo lepo sliko, kakor veseli stavbenika, če hvalimo lepo stavbo, ki jo je dozidal, prav tako je sv. Duhu všeč, če ljubimo in častimo Marijo, ki jo je On ozaljšal z vsemi naravnimi in nadnaravnimi lepotami. Častimo torej in ljubimo prečisto Devico Marijo, da si s tem pridobimo milost sv. Duha!

Nadaljnji dokaz, da je češčenje Marije Device Bogu ljubo in tudi nam nujno potrebno, je: Vsi svetniki in svetnice so na *poseben način* častili in ljubili presveto Devico. To dokazuje, da je le to prava pot do zveličanja. Kdor se hoče zveličati, mora hoditi po stopinjah svetnikov in svetnic Božjih in mora torej na poseben način častiti in ljubiti Marijo.

*

* *

13. Vsi navedeni razlogi dokazujejo, da je češčenje, ki je dajemo v katoliški cerkvi Mariji, popolnoma opravičeno, v sv. evangeliju utrjeno in

vsem kristjanom priporočljivo. Ne poslušajmo sovražnikov sv. cerkve, ki nas obrekujejo, češ da molimo Marijo kot Boga in da je naše češčenje Marije Device prenapeto, poslušajmo raji katoliško cerkev, ki nam o vseh prilikah priporoča to češčenje in nam zlasti priporoča molitev sv. rožnega venca. Molitev sv. rožnega venca ni samo češčenje Marije Device, ampak je hkratu tudi zagovor tega češčenja, ki pove, kako jo moramo častiti in zakaj jo moramo častiti.

O sv. Jožefu beremo¹⁾, da je tako spoštoval, častil in ljubil Marijo, da je bil rad vedno le v njeni družbi. Ko je šel na delo, je vzel Jezusa seboj, pa si je kljub temu želel še družbe Marijine. Čeprav mu je bil Jezus v zadostno tolažbo, je hotel vendarle biti vedno tudi z Marijo, kakor da bi mu Jezus še ne zadostoval. Jezus ki je poznal vse misli in svete želje Jožefove, mu je večkrat dal priliko, da je zapustil delo in da je šel k Mariji²⁾. Že sam pogled na Marijo mu je budil ljubezen do Boga, ga navduševal za sveto in čednostno življenje in mu dajal veselje in pogum v trutih in težavah. Marija je namreč imela to posebno lastnost, da je vzbujala gorečnost in svete želje v vseh, ki so jo opazovali.

Posnemajmo sv. Jožefa in bodimo radi v duhu pri presveti Devici, častimo in ljubimo jo, da se v nas vzbudi ljubezen do Boga in želja po svetem in

1) Vite del glorioso patriarca San Giuseppe manifestata da Gesu Cristo alla Serva di Dio Donna Maria Cecilia Baij. Str. 525. Izd. 1921.

2) Prav tako je tudi Jožef med delom večkrat pošiljal Jezusa k Mariji, ker je vedel, da je Jezus Njej v največjo tolažbo in v največje veselje.

čednosinem življenju, in da po Nji zadobimo odpust vseh grehov in milost večnega zveličanja.

*

* *

*

*

*

*

*

*

14. Danes se je rodilo človeškemu rodu dekletce, katero je Bog določil za pribežališče grešnikov. V Mariji imamo tedaj vsi kristjani svoje pribežališče, ker smo vsi več ali manj grešniki. Ko bi tega pribežališča ne imeli, bi se mogli le težko rešiti in zveličati. To pribežališče je za naše zveličanje odločilno.

*

* *

15. Navadno pravimo, da ne more nihče z gotovostjo vedeti, ali se bo zveličal ali se ne bo, a sv. očetje učijo vendar-le, da ima vsak človek znamenja na sebi, po katerih lahko spozna, ali se bo zveličal ali ne. Mej temi znamenji je najvažnejše to-le: Če imaš rahločutno pobožnost in ljubezen do Device in Matere Marije.

Cerkveni zbor na Dunaju je l. 1858. izrekel in potrdil te-le besede: *«Rahločutna pobožnost do Matere Božje je znamenje, da smo namenjeni za večno zveličanje.»*

Ta izrek je prav za prav nauk sv. očetov in cerkvenih učenikov. Sv. Bonaventura pravi: *«Kakor se mora pogubiti on, ki se je od Tebe, Devica, odvrnil in od katerega si se Ti odvrnila, prav tako je*

nemogoče, da bi se ne zveličal on, ki se je k Tebi, obrnil in ki si se k njemu Ti obrnila.» V tem smislu se izraža tudi sv. Alfonz.

Reči smemo, da je nauk sv. matere katoliške cerkve, da je za vsakega človeka gotovo znamenje, da se bo zveličal, ako ima v srcu rahločutno pobožnost in ljubezen do Marije, prečiste Device. Zato je sv. cerkev uvedla toliko Marijinih praznikov, mesec maj in trikrat na dan Angelovo češčenje ob zvonjenju; zato je uvedla molitev sv. rožnega venca zlasti v mesecu oktobru. Vse to dokazuje, kako važna in odločilna je po nauku sv. cerkve pobožnost do Marije za vsakega človeka.

Mej svetniki in mej svetnicami Božjimi ne najdemo niti enega, ki bi ne bil goreče in rahločutno častil in ljubil Marije Device. Ko je *sv. Terezija*, devica, ki jo praznujemo dne 15. oktobra, izgubila svojo pozemeljsko mater, se je vrgla na kolena in je pristrčno vzdihnila k Mariji: «Sveta volja Božja je bila, da sem izgubila svojo ljubo pozemeljsko mater. O Marija, ozri se sedaj Ti name, svoje siromaško dete in sprejmi me v svojo ljubezen in v svoje pokroviteljstvo. Bodi mi dobra mati in dovedi me k Sebi in k Svojemu ljubemu S'nu, mojemu nebeškemu bratu Jezusu Kristusu. Poslušati hočem Tvoj glas kot pokorno dete.» In Marija jo je res uslišala in jo dovedla v nebeško slavo.

Sv. Stanislav Kostka je bil ves vnet in goreč za svojo nebeško mater Marijo. O neki priliki ga vpraša duhovnik, naj mu pove, kako močno ljubi Marijo? Sveti mladenič mu reče: «O moj oče, jaz vam drugęga ne morem povedati, kakor da je Marija moja mati, da jo torej ljubim kakor mater.»

Sv. Ciril aleksandrijski pravi: «Tisti, za katere prosi kraljica, prejmejo od kralja vse, kar prosijo. Tudi mi bomo prejeli od Boga vse, česar želimo, če častimo sveto Mater Božjo kot svojo pomočnico, srednico in besednico.»

Sv. Bernard pravi: «Kdo more bolj občutno na srce govoriti našemu Gospodu Jezusu Kristusu, kakor Ti, presveta in blagoslovljena Devica? Ti si ž Njim v najprisrčnejši prijaznosti, v največji ljubezni, ker si Njegova Mati in je On Tvoj Sin. Res, veliko zaupanje smemo imeti v Tvojo priprošnjo.»

Tako so bili svetniki vseh časov goreči častivci Marije, prečiste Device in so se zveličali po Njeni priprošnji.

*

* *

16. Kdor hoče biti torej mej stoštiriinštiridesetimi tisoči zaznamovanih, naj začne goreče častiti in ljubiti presveto Devico.

Marijo imenujemo po pravici *morsko zvezdo*. Mornarji se ozirajo na morsko zvezdo, da vedo, kam in kod jadrati, da se izognejo nesrečam. Tako se moramo mi ozirati na Marijo, ki kaže vselej pravo pot. Nihče ne more sicer z gotovostjo vedeti, ali se bo zveličal, toda kdor zaupa v Marijo in se nanjo ozira, ima na sebi *znamenje* izvoljenih in namenjenih za večno zveličanje.

*

* *

17. Vprašajmo se, ali imamo rahločutno pobožnost in gorečo ljubezen do Marije, prečiste Device?

Ako jo imamo, imamo na sebi dobro in najboljše znamenje tistih stoštiriinštirideset tisoč zaznamovanih. Bodimo vztrajni na potu, ki nam ga kaže Marija in zveličali se bomo gotovo.

Izprašajmo si vest: Ali pozdravljaš goreče vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer Marijo, prečisto Devico? Angelovo češčenje je kratka molitev, toda če je goreče in z ljubeznijo opravljaš, je to znamenje, da ljubiš Marijo in da si zaznamovan mej izvoljenimi, če boš vztrajal do konca.

Rožni venec je tudi prav preprosta pa tudi ljubka molitev, kdor jo zna prav moliti. Vpraša se, ali jo moliš goreče in z ljubeznijo? Družine ki molijo vsak večer sv. rožni venec, so zaznamovane, da ga bodo molile skupno z Marijo tudi v nebesih. Kdor se odteguje sv. rožnemu vencu v družini, ni na pravi poti in gospodinja ali mati te družine stori najboljše delo, če poskrbi, da ga bodo molili prav vsi.

Ali praznuješ goreče in z ljubeznijo praznike Marije, prečiste Device? Če jih res lepo praznuješ, je že znamenje, da si na pravi poti.

Ali rad zahajaš ob nedeljah in praznikih k litanijam Matere B.? Ne pasi lenobe in ne zapravljaj časa, ki je namenjen za češčenje Marije Device.

Ali storiš vsako leto kaj meseca maja v čast Matere B.? Ali častiš goreče in z ljubeznijo majnikovo kraljico?

Ali kličeš v bridkostih, težavah in skušnjavah Marijo na pomoč? Na ta način se sam sebe zaznamuješ za nebesa.

Sv. očetje in učeniki naštevajo raznovrstna znamenja prave poti v srečno večnost, mej temi pa omenjajo vsi brez izjeme tudi rahločutno ljubezen

do Device Marije. Če nimaš te ljubezni, kar hitro zapusti smer, v kateri hodiš in kreni na pravo pot, dokler je še čas. Če ti *morska zvezda* izgine izpred oči, boš težko več našel drugo bolj gotovo znamenje prave smeri v srečno večnost.

Veseli se zlasti današnjega Marijinega rojstnega godu, ker je to prav posebno znamenje dobrih Marijinih otrok, ki so namenjeni za nebesa.

18. Veseleč se rojstnega godu svoje preljube matere, se dobri otroci radi spominjajo vseh njenih lepih in častnih lastnosti.

Tako se hočemo tudi mi danes spomniti vseh lepih in častnih lastnosti naše skupne matere Marije!

19. Kaj nas uči katoliška cerkev o Mariji?

Pred vsem nas uči, da je Marija *Mati Božja, Mati vsemogočnega Boga*. Marija je namreč rodila Jezusa in Jezus je druga Božja oseba, Bog Sin, pravi Bog. Ta nauk je sv. cerkev slovesno proglasila na tretjem cerkvene zboru l. 431. v Efezu. Zmisel tega nauka ni, da bi bila Marija rodila Božjo naravo, ampak da je rodila človeško naravo, združeno z Božjo naravo v eni t. j. drugi Božji osebi.

Dalje uči sv. cerkev, da je Marija *nevesta sv. Duha*. Tako je namreč rekel angel Gabrijel, ko je

pozdravil Marijo: «Sveti Duh bo prišel v Te in moč Najvišjega Te bo obsenčila, in zato bo Sveto, ki bo rojeno iz Tebe, imenovano Sin Božji.» Marija je torej nevesta sv. Duha.

Ker je Marija nevesta sv. Duha in mati Sina Božjega, je iz tega razvidno, da je Marija *gospodinja ali bolj kraljica nebes in zemlje*. Zato jo kličemo v litanijah: Kraljico angelov, kraljico očakov, kraljico prerokov, apostolov i. t. d.

Iz tega je dalje razvidno, da je Marija kot kraljica angelov in kraljica vseh svetnikov *prva za Bogom*, da ga ni ne v nebesih ne na zemlji višjega bitja, kakor Marija — prva za Bogom.

Če je pa Marija prva za Bogom, najvišja mej vsemi ustvarjenimi bitji, mora biti tudi *najbolj milosti polna*. Noben angel in noben svetnik ni dobil toliko milosti, ko Marija. Zato jo je angel Gabrijel pozdravil: «Zdrava, Marija, *milosti polna!*»

Sv. očetje učijo dalje, da je Bog *položil v Marijine roke vse milosti*. Vse milosti prihajajo k nam iz Marijinih rok in po Marijinih rokah, ker je Bog položil z Jezusom vse milosti v njene roke.

Če je dal Bog Mariji vse milosti, dal Jej je tudi milost, da je bila *brez madeža izvirnega greha spočeta*. V sv. Pismu beremo, da sta bila prerok Jeremija in sv. Janez Krstnik očiščena izvirnega greha že v materinem telesu, a spočeta sta bila kljub temu v materinem telesu z izvirnim grehom. Isto trdijo mnogi katoliški učenjaki o sv. Jožefu. Marija pa ni nikoli imela na sebi izvirnega greha, ker je bila že v prvem trenutku svojega spočetja po zaslugah Jezusovih oproščena tega madeža. Že papež Sikst Četrty je rekel, da je smrten greh, ako kdo reče, da Marija ni bila brez madeža izvirnega

greha spočeta. Zato se praznuje že iz davnih časov v katoliški cerkvi praznik prečistega Spočetja Marije Device. V litanijah jo kličemo: Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas. L. 1854. je papež Pij Deveti slovesno razglasil, da je brezmadežno Spočetje Device Marije razodeta resnica. Štiri leta pozneje je Marija sama potrdila to resnico, ko se je prikazala v Lurdu sv. Bernardiki in jej rekla: *Jaz sem brezmadežno Spočetje.*

Marija pa ni bila samo prosta izvirnega greha, ampak sploh vsakega tudi najmanjšega greha. Cerkvenci učenci učijo tudi, da v Mariji ni bilo mesene *poželjivosti in sploh nobenega nagnenja* v greh.

Verovati moramo tudi, da je Marija bila vedno *devica*. Spočela je kot devica, rodila je kot devica in po rojstvu Jezusovem ostala vedno devica. Sv. očetje, zbrani na prvem lateranskem cerkvenem zboru, so izrekli, da bodi izobčen, kdor bi se drznil trditi, da Marija ni bila vedno devica.

Kakor Jezus tudi Marija ni bila brez trpljenja. Trpela je veliko na duši in na telesu, a ne za kazen, kajti bila je brez vsakega najmanjšega greha. Njeno trpljenje je povečalo Njeno nebeško slavo.

Vsa katoliška cerkev veruje tudi, da je bila Marija *z dušo in s telesom vzeta v nebesa*, kjer sedi na desnici svojega Sina Jezusa.

Da Marija živi z dušo in s telesom, da nas čuva in da brani sv. cerkev, je že večkrat dokazala, ko so bili kristjani v velikih stiskah. Prikazala se je tudi s telesom na mnogih krajih. Posebno slovesno se je prikazala v Lurdu na Francoskem, od koder je luč posvetila po celem svetu in zbudila speče katoličane v novo življenje.

20. Marija je torej visoka in vzvišena gospa, da je noben človeški jezik ne more zlepa opisati.

Nekdaj so imeli verni tako spoštovanje do Marijinega imena, da ni nobena ženska niti iz kraljevih rodovin nosila tega presvetelega imena.

Praznujmo torej veselo, praznujmo slovesno nje rojstni god in v nedeljo praznik njenega sladkega imena, s katerim je cerkev združila popolni odpustek vsem, ki bodo vredno sprejeli sv. zakramente in molili po namenu sv. cerkve, da si pridobijo njeno pokroviteljstvo, njeno brambo in njeno ljubezen. Praznik imena Marijinega je postavil papež Inocencij Enajsti v spomin na slavno zmago, ki so jo priborili kristjani dne 12. sept. 1663. pod vodstvom poljskega kralja Ivana Sobieskega pri Dunaju.

Če bomo Marijo goreče častili, jo ljubili in klicali na pomoč, si bomo priborili zmago tudi nad peklenkim sovražnikom, kajti Tomaž Kempčan pravi: «Hudobni duhovi se tako bojé nebeške kraljice Marije, da zbežijo takoj, ko slišijo to ime.» Peklenska kača, ki je Evo zavedla, se zvija pod Njenimi nogami. Njim, ki so pod Njenim pokroviteljstvom ne more kača več škodovati. Ti so trdno zaznamovani za večno zveličanje.

21. Sveti očetje primerjajo večkrat Evo, ki je telesna mati vseh ljudi, z Marijo, ki je mati vseh kristjanov in vseh pravičnih.

Oglejmo si to primero bolj natančno!

22. Rojstvo prve matere Eve je bilo skrivnostno. Bog je dal Adamu trdno spanje in mu je vzel eno rebro in naredil prvo ženo. Adam jo je imenoval Evo — mater živečih. Bila je brez greha in milost Božja je lepšala njeno dušo. Njeno telo je bilo neumrljivo in ni poznalo ne truda ne bolečine in se ni balo nobenega udarca od koder-koli.

Marijino rojstvo in življenje pa je bilo v siromaštvu in trpljenju, kakor je zahtevala Božja previdnost, kajti Marija je bila namenjena za mater Zveličarja Jezusa, ki je hotel na križu odrešiti svet. Bogata pa je bila Marija na duši: spočeta in rojena brez izvirnega greha in milosti polna, kakor je angel Gabrijel rekel: «Zdrava, Marija, milosti polna!» Marija nam je dala večno življenje, ker je spočela od svetega Duha in rodila Jezusa, ki nam je zaslužil in zagotovil na križu večno življenje. Zato imenujemo po pravici Marijo mater vseh v Jezusu živečih.

23. Eva pa ni ostala v milosti Božji. Grešila je z nepokorščino. Bog je rekel prvim staršem: «Od vseh dreves, ki so v raju smete jesti, od drevesa pa, ki je sredi raja, ne smete jesti. Če boste jedli, boste umrli.» Kljub tej prepovedi je Eva stopila pod drevo in že s tem pokazala svojo nepokorščino. In hudobni duh, ki je bil v podobi kače, jej je rekel: «Zakaj vama je Bog prepovedal jesti od vseh dreve?» Eva, ki se je vedno bolj pogrezala v nepo-

korščino, je odgovorila: «Saj nam ni Bog prepovedal jesti od vseh dreves, samo od tega drevesa, ki je sredi raja, ne smemo jesti. Če bomo jedli, bomo umrli.» Kača pa je rekla: «Ne boste umrli, ne, ampak če boste jedli, boste kakor Bog!» Tako se je v Evi združila nepokorščina, prevzetnost, poželjivost mesa in poželjivost oči. Vse to je zakrivilo globok padec. Eva je utrgala, jedla in brž dala tudi Adamu. Oba sta gréšila, a se takoj po grehu zavedela strašnega dejanja, ki ju je zagnalo iz raja. Ž njima je zagnan iz raja ves človeški rod. Izgubljena je bila za vse njiju potomce milost Božja in prijateljstvo Božje. V tem nesrečnem stanju, s tem madežem, ki ga je zakrivil prvi greh naših prvih staršev, se rodimo vsi. To nesrečno stanje, ta madež, da nimamo milosti Božje, se imenuje *izvirni greh*.

Le ena oseba je bila po zaslugah Jezusa Kristusa prosta izvirnega greha, namreč Marija, ki je Jezusa rodila. Marija, je strla glavo hudobnemu duhu.

*

* *

24. Nad Evo in Adamom so se izpolnile besede Božje: «V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh, dokler se ne vrneš v zemljo, ker prah si in v prah se boš izpremenil.»

Marija je tudi veliko trpela in na koncu umrla, kakor moramo umreti vsi, a njeno truplo ni strohnelo v zemlji, ker je bila s telesom v nebesa vzeta. Marija je v nebesih postala kraljica angelov.

*

* *

25. Bog je Evo proklel, ko jej je rekel: «Pomnožil bom tvoje trpljenje in v bolečinah boš rodila otroke in v oblasti svojega moža boš in mož bo tebi gospodaril.»

Marijo pa je Bog blagoslovil: «Zdrava, Marija, milosti polna, Gospod s Teboj, blagoslovljena Ti med ženami! Glej, rodila boš Sinu in imenuj Njegovo ime Jezus... Sv. Duh bo prišel v Te in moč Najvišjega Te bo obsenčila. Za tega voljo bo Sveto, ki bo rojeno iz Tebe, imenovano Sin Božji.»

*
* *

26. Bog je pahnil Evo iz raja in postavil angela na vrata, da bi ne mogla več v raj.

Marija pa je spet odprla raj sebi in nam. Rodila je Zveličarja, ki nam je nebesa odprl, da se lahko zveličamo, ako le hočemo.

*
* *

27. Eva je rodila prvega sina Kajna, ki je bil hudoben otrok, ki je na polju ubil svojega brata Abela, da je njegova prelita kri vpila za maščevanje v nebesa.

Marija je rodila edinorojenega Sina Jezusa, nebeškega otroka, ki je svoje brate na Golgoti odrešil s svojo krvjo. Kri Kristusova tudi vpije v nebesa, pa ne za maščevanje, ampak za milost in odpust.

*
* *

28. Eva je zakrivila vsem ljudem veliko trpljenja, bolezni, žalosti in smrt.

Marija pa je vsem ljudem prinesla veliko veselja, ker je rodila Zveličarja Jezusa. Marija je olajšala vse naše bolečine, žalosti in trude, ker se v trpljenju lahko tolažimo, da bomo po zaslugah Jezusa Kristusa prejeli plačilo v nebesih.

*

* *

29. Eva je vse angele v nebesih razžalostila, ker se radi njenega greha veliko ljudi pogubi.

Marijino rojstvo pa je vse angele razveselilo, ker je Marija rodila Zveličarja, da se po Njem vsi ljudje lahko zveličajo.

*

* *

30. Eva je razveselila pekel in vse zavržene angele. Evo je satan premagal.

Ob Marijinem rojstvu pa se je ves pekel pretresel in so se pretresli vsi zavrženi angeli. Marija je hudobnemu duhu glavo strla, kakor je Bog napovedal, ko je v raji kačo proklel: «Prokleta si mej vsemi živalmi... Po svojih prsih boš plazila in zemljo jedla. Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom in ona bo tebi glavo strla.» Marija je tista žena, ki je rodila Jezusa, ki je hudobnega duha popolnoma premagal.

*

* *

31. Od Eve izvira vse človeško pozemeljsko življenje.

Od Marije je vse naše večno življenje. Po Mariji se zveliča, kdor se zveliča, po Mariji nam dohajajo vse milosti, Marija je pribežališče grešnikov, Marija pomoč kristjanov, Marija vrata nebeška.

*

* *

32. Veselimo se torej danes rojstnega dne velike Matere Marije, katero so težko pričakovali vsi narodje! Držimo se Božje Matere vsi, ki smo ubogi Evini otroci, ki vzdihujejo v tej solzni dolini.

*

* *

*

*

* *

* *

33. Sv. cerkev pravi o Mariji, da se je prikazala na svet, kakor luna v temni noči ali kakor jutranja zarja ali kakor svitlo sonce ali kakor mogočna zvrščena bojna četa (Visoka p. 6).

*

* *

34. *Kakor luna v temni noči!*

Gorje popotniku, ki hodi po neznanih krajih, a ga zajme temna noč! Kamor pogleda, povsod sluti na negotovost, tu pade lahko v prepad, tam mu pride lahko naproti divja zver; tu zadene lahko v gosto grmovje in trnje, da ne more več naprej,

tam zagazi lahko v vodo i.t.d. Kaj storiti? Položaj je neprijeten in navdaja popotnika s strahom. Naprej mu je mogoče le počasi in z veliko previdnostjo. Težko pričakuje, da bi se vsaj luna prikazala. In nebo mu željo usliši. Zdajci se zasveti v daljavi in lepa polna luna se prikaže. Kako se je razveseli! Sedaj še le vidi, kje da je in kod da tava, sedaj še-le vidi, koliko poti da je zgrešil. Obrne se in poišče pravo pot, ki vodi do namenjenega kraja.

Temu potniku je bil podoben ves človeški rod pred rojstvom Kristusovim. Po izvirnem grehu so ljudje tavalili v temi zmot in greha. Izgubili so pravo pot do svojega večnega namena in se začeli čedalje bolj pogrezati v pogubo. Molili so teleta za bogove in se vdajali živalskim pohotam nečistosti in nesramnosti.

Današnji dan pa se je nebo zjasnilo in prikazala se je lepa luna — Marija, prečista Devica. Marija je s svojim svitom cel svet razsvetlila in vsem ljudem pokazala pot do večnega zveličanja, ker je rodila Zveličarja. Rojstvo Marije Device je za ves človeški rod znamenje bližajoče se odrešitve. Marija je lepa luna, ki je posijala v temo naših poti in nam pokazala pogubo, ki bi nas lahko zadela.

*

* *

35. Kakor jutranja zarja!

Pred rojstvom J. Knistusa je bil človeški rod podoben mornarjem, ki jih morje po noči zaganja sem ter tja. Kako si mornarji želijo, da bi se kmalu prikazalo mlado jutro, da bi se znali ogibati vsaj

morskih pečin, da se jim ladja kje ne razbije! Valovi se dvigajo z ladjo, kakor gore, pa se spet spuščajo v globine. Strašne so take viharne temne noči na razburkanem morju! Mornarji se borijo z zadnjimi močmi in milo prosijo Boga pomoči, da bi okrajšal strašno noč in da bi se kmalu prikazala svitla zarja. In glej, zdajci se začne na vzhodu nekoliko svitati. Mornarji spoznajo, da se bliža mlado jutro. Še nekoliko časa in svitla zarja se prikaže v vsej svoji blesteči lepoti. Kako vse oživi na ladji, kako zraste mornarjem pogum! Razburkano morje se poleže in prvi sončni žarki se pokažejo na jamborih. Ladja začne mirno pluti proti namenjenemu kraju. Vsi pozdravljajo vzhajajoče sonce in se vesele po prestanem trpljenju in strahu.

Tem mornarjem, katere je v temni in viharni noči morje hudo zajelo, je bil podoben človeški rod pred rojstvom Marije Device. Ljudje so živeli v temi zmot in viharji strasti in greha so jih podili sem ter tja. Zdihovali so po rešitvi, po Zveličarju. Prosili so, naj bi že izginila noč in naj bi napočila jutranja zarja. Dolgih štirisoč let je trajalo to težko pričakovanje. In današnji dan se je prikazala željno pričakovana zarja — Marija Devica, ki je oznanila, da se bliža dan našega zveličanja. Marija je lepa jutranja zarja, ki je oznanila, da je blizu sonce našega zveličanja.

*

* *

36. *Kakor svitlo sonce!*

Sonce razsvitljuje in greje. Tudi Marija razsvitljuje in greje človeški rod. Vemo sicer, da je le

Kristus pravo sonce in da le od Njega prihajajo milosti; le Kristus razsvitljuje človeški rod in ga ogreva s svojimi milostmi; pa vemo tudi, da nam Jezus deli milosti le po Mariji. V Marijine roke je položil Zveličar milosti, ki nam jih deli. V tem zmi-slu smemo tudi Marijo imenovati *sonce*, ker iz njenih rok prihajajo žarki milosti, ki razsvitljujejo in grejejo svet. In res so se ljudje v vseh časih obračali in se še danes obračajo k Mariji, kakor so vse žive stvari obračajo k soncu. V vseh stiskah in potrebah se kristjani zatekajo k Mariji kakor k samemu Jezusu.

Poznamo rastlino, kateri pravimo sončnica, ki se s svojim cvetom obrača vedno proti soncu. Tej sončnici moramo biti podobni kristjani, ker se moramo po Jezusovih željah obračati v vseh stiskah, skušnjavah in potrebah k Mariji, ki razliva po celem svetu gorke in vsem potrebne Jezusove milosti.

*
* * *

• 37. *Kakor zvrščena bojna četa!*

S temi besedami hočemo reči, da je Marija mo-gočna, kakor vojska oboroženih vojakov. Strašen je pogled na pripravljeno vojsko v trenutku, ko hoče planiti po sovražnikih. Še bolj strašna je Marija našim sovražnikom, Marija je strla glavo najhujšemu sovražniku — hudobnemu duhu. Naj nas hudobni ljudje in hudobni duhovi le zalezujejo in zavajajo zbujajoč nam slabe misli in želje in obupne naklepe, z Marijo si bomo priborili nebeško kraljestvo.

Sv. katoliška cerkev pripisuje Mariji najslavnejše zmage krščanskih narodov proti Turkom in drugim sovražnikom. Poljski kralj Sobieski je leta 1663. pri Dunaju tako-le navduševal vojake proti Turkom, ki so Dunaj oblegali: «Vojaki, pojdimo srčno v boj, ker smo pod brambo Marije Device. V boju kličimo Marijo na pomoč.» Poljski in avstrijski vojaki so navdušeno planili na sovražnika in Marija jim je pomagala. V kratkih urah je bil sovražnik razkropljen.

Po dobljeni zmagi je kralj Sobieski šel v cerkev in je sam zapel «Te Deum». Od tistega časa je nosil vedno pri sebi podobo Matere Božje.

*
* *

38. Zaupajmo torej tudi mi v Marijo in v njeno pomoč. Marija je ko lepa luna, ki se prikaže v temni noči, ko jutranja zarja po viharni temni noči, ko svitlo sonce, ki razsvitljuje in greje in ko mogočna bojna četa.

Bodi torej počeščen, o Marija, Tvoj rojstni dan, ki je celemu svetu oznanil veselje in zveličanje, bodi počeščen Tvoj preslavni rod svetih očakov Abrahama, Izaka, Jakoba in drugih, ki jih je Bog izvolil, da so bili pradedje najslavnejše Device, ki je rodila Zveličarja sveta.

*
* *
* *
* *
* *

39. Beremo v svetem evangeliju: Abraham je rodil Izaka, Izak je rodil Jakoba, Jakob pa je rodil Judo i.t.d. do sv. Jožefa, prečistega ženina Marije Device, ki je bila iz istega rodu. V tem sv. evangeliju so velike skrivnosti. Abraham je živel okoli dva tisoč let pred Kristusom. Njegov rod pa se je ohranil do samega Jezusa Kristusa.

Ta družina se je torej trdno držala dvatisoč in celo širitisoč let in je hvaležno hranila imena svojih staršev in prastaršev. Kaj pa naše družine? Ti morda še več, kako se je imenoval tvoj stari oče, a kako se je imenoval tvoj prastari oče, že več ne veš. Kako se je godilo tvojim prednikom, kako so živeli, kako je bilo v tvoji hiši v davnem času, vsega tega nič ne veš. Naše družine razpadajo in nihče se ne spominja davnih prednikov. Kjer ti prebivaš, je bil morda še pred kratkim drug rod z drugim imenom. Hišo so jim morda na dražbi prodali in morda čaka tebe ista osoda, da se boš moral potikati po tujih hišah in po tujih posestvih.

*
* *
*

40. Zakaj se je Abrahamov rod tako trdno držal?

Ta družina je bila *bogaboječa*. Izpolnjevala je natančno vse Božje zapovedi in zlasti četrto: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji in tretjo: Posvečuj sobotni dan, da Bog blagoslovi tebe, tvoje otroke, tvojo hišo, tvojo živino in da ti da dobro letino. To so bili pravični ljudje. V njih družinah je bil mir, pa tudi ljubezen.

Zato so se otroci radi spominjali svojih prednikov, zato so si zvesto zapisovali njih imena. Tako se je ohranil rod, ime in družina od Adama do samega Jezusa Kristusa. Bog je to bogaboječo družino izvolil, da bo iz nje prišel Zveličar človeškega rodu.

*
* * *

41. Iz tega je razvidno, kaj moraš storiti, da bo tvoja družina srečna, da jo Bog blagoslovi in ohrani. To je velika skrivnost, ki jo uči današnji sv. evangelij. Ako hočete, da bodo vaše hiše trdno stale, mora biti v njih bogaboječnost, t. j. vera, molitev, strah Božji, ljubezen, potrpežljivost, prizanesljivost, treznost, pridnost. Ko zgubijo družinski očetje vero in preneha v družini molitev, zlasti sv. rožni venec, preneha navadno tudi ljubezen, potrpežljivost, prizanesljivost, treznost in pridnost in začne zapravljanje, pijančevanje, preklinjevanje, prepir i.t.d. Hiša začne razpadati, otroci se razletijo in vse se kmalu zgubi.

Včasih se niti sv. zakon ne sklene z Bogom. Z grehom začenjajo, z grehom nadaljujejo in s pogubo končajo.

*
* * *

42 Krščanske družine, ki se hočejo ohraniti in vzdržati, naj skrbno gledajo, da vsi v družini s posli vred izpolnjujejo tretjo božjo zapoved, t. j. da vsi posvečujejo nedeljo in praznik, da hodijo k sv. maši, k besedi božji, k popoldanski službi božji in h

krščanskemu nauku. To je velike važnosti, ker se le na ta način more ohraniti v družini bogaboječnost in zagotoviti blagoslov božji. Bog je obljubil njim, ki bodo posvečevali sedmi dan, blagoslov pri otrocih, blagoslov pri živini, blagoslov na polju; obljubil je, da bo letina segala do druge, en pridelek do drugega. To je velika obljuba s sinajske gore, ki jo potrjuje tudi izkušnja.

Krščanske družine naj strogo skrbijo, da bodo otroci spoštovali svoje starše: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji. Izpolnjevanje te zapovedi se torej najbolj izplača.

Ne skrbite toliko, da bi otroci imeli po vaši smrti veliko premoženje ali mnogo denarja, ampak skrbite raji, da bodo bogaboječi, pokorni, ponižni in značajni. To je premoženje, ki se ne da plačati z denarjem. Otroci, ki so bogaboječi, pokorni, ponižni in pridni, bodo povsod dobro napredovali in bodo srečni in zdravi. Slabo vzgojeni otroci bodo vse zapravili, čeprav jim zapustite veliko premoženje; se vas ne bodo spominjali in tudi ne za vas molili. Izkušnja uči, da dobri otroci jočejo pri pogrebih za svojimi starši, čeprav bi bili siromaki in bi jim ne bili zapustili nobenega premoženja, slabo vzgojeni in malopridni otroci pa ne jočejo, čeprav bi jim bili zapustili milijone. Takim otrokom je glavna reč dediščina in posvetno veselje. Bodi torej staršem glavna in nad vse važna skrb za dobro krščansko vzgojo otrok, za njih bogaboječnost, vestnost, značajnost in pridnost. Kjer tega ni, razpade kmalu vse bogastvo. Pravo bogastvo otrok je le prava vzgoja.

Navada je v nekaterih krajih, da nosijo hišni gospodarji skozi stoletja krstno ime svojega očeta. Zato

pa se za god hišnega gospodarja zbere vsa žlahta, bližnja in daljna, da čestitajo hišnemu gospodarju in da opravijo molitve za vse ranjke hišne gospodarje, ki so imeli isto ime in so skozi stoletja dobro gospodarili domačiji.

Lepa je ta navada, ki vzdržuje zvezo mej žlahto in ohranjuje ljubezen do rojstnega doma.

Po starem je bilo povsod tako. Ljudje so imeli veliko skrb za ohranitev domačega ognjišča in za ohranitev rodnege imena. V takih družinah je bila vera, molitev, strah božji, pa tudi blagoslov in sreča.

Ta visoki zgled nam kaže sv. družina: Jezus, Marija, Jožef. Posnemati jo moramo v izpolnjevanju božjih zapovedi, ljubezni, bogaboječnosti in molitvi. To so stebri, ki so vzdrževali sv. družino od Adama do Jezusa. To rodovino lahko primerjamo drevesu, ki je na koncu najboljše sad obrodilo — Devico Marijo in po Njej Jezusa v zveličanje vsega človeškega rodu.

Spomnimo se teh resnic, ko praznujemo god Marije, prečiste Device. Iščimo pri Njej najlepših zgledov, najlepših naukov in *najboljših svetov*, če hočemo ohraniti svojo družino srečno in večno!

*

* *

*

*

*

*

*

*

43. Mati dobrega sveta, prosj za nas!

Te besede je ukazal Leon Trinajsti vložiti v lavretanske litanije za besedami: Mati čudovita, prosj za nas. To je bil zadnji ukaz pokojnega papeža Leona Trinajstega.

Marija, prečista Devica, je res *mati dobre-ga sveta*. Marija je spočela in rodila Sina Božjega, ki je sama modrost in učenost. Zato je pač tudi mati Njegova bila polna modrosti in učenosti in se po pravici smemo obračati k njej v vseh dvomih in težkih trenutkih, ko potrebujemo modrosti in učenosti.

*
* *
*

44. Marija je živela triintrideset let z Jezusom, Sinom Božjim, ki je sama modrost in učenost. Vse, kar je Kristus govoril, kar je Kristus učil, kar je Kristus svetoval — vse je Marija zvesto ohranila v svojem srcu. Bila je triintrideset let v šoli samega Jezusa. Ker se je od Njega vsega naučila, nam da lahko v vseh okoliščinah in v vseh razmerah najboljši svet in najboljše nauk. Obračajmo se torej z zaupanjem k Njej.

Sv. Jožef je rad prašal v vseh rečeh Marijo za svet in ni hotel nikoli sam odločevati. Tako bremo v životopisu sv. Jožefa, ki ga je spisala redovnica Marija Cecilija Baij po razodetju samega Jezusa Kristusa, kakor sama pravi. Ko se je dvanaajstletni Jezus izgubil, ga je Marija pred Jožefom iskala, in stopila pred Jožefom v tempelj k Jezusu in mu rekla: «Sin, zakaj si nama to storil. Glej, jaz in tvoj oče sva te z žalostjo iskala.»

V Kani galilejski je bila ženitnina. Mej obedom pa niso imeli več vina. Marija je to uzrla, pa je rekla Jezusu: «Nimajo vina.» Jezus je odgovoril: «Ni še prišla moja ura.» Nato je Marija dala službnikom tale svet: «Vse, kar-koli vam bo ukazal,

storitel!» Tako so služabniki tudi storili. Jezus jim je ukazal napolniti šest vrčev z vodo. Služabniki so brž napolnili vrče z vodo. Tedaj jim reče Jezus: «Zajmite sedaj in nesite starešinu?» Služabniki storijo, kakor jim je Jezus rekel: zajmejo iz vrčev in nesejo starešinu. Ko je starešina pokusil in spoznal, da je najboljše vino, je rekel ženinu: «Vsi dajo dobrega vina v začetku in ko so vsi že dovolj pili, dajo slabšega. Ti pa si drugače storil. Najboljše vino si prihranil za konec.» Tako so bili poplačani, ker so poslušali dobri svet Marijin. Ta zgled nas uči, da se lahko zaupno obračamo k Mariji tudi v vsakdanjih domačih potrebah in stiskah.

Gotovo je tudi, da so že apostoli častili Marijo kot mater dobrega sveta. Že apostoli so po vnebohodu imeli Marijo za svetovavko. Marija jim je dajala pogum in bodrilne svete, kakor dobra mati svojim otrokom.

Tako je Kristus želel na križu, ko je rekel materi, ki je stala pod križem: «Mati, glej tvoj sin» in učencu: «Sin, glej tvoja mati!» Sam Gospod je torej s križa dolu postavil učencem Marijo za mater in svetovavko.

Imejmo torej vsi, ki se zovemo učenci Gospodovi, Marijo za mater in svetovavko in kličimo jo pogostoma na pomoč: «Marija, mati dobrega sveta, prosi za nas!»

Iz teh razlogov je papež Leon Trinajsti določil posebne duhovske molitve v čast Mariji, materi dobrega sveta. Praznik Marije, matere dobrega sveta, je bil določen za dne 26. aprila. Potem je sv. Oče še ukazal, naj se tudi v lavretanske litanije vložijo besede: Mati dobrega sveta, prosi za nas.

45. Beremo v prvem pismu do Korinčanov, da je vsa modrost tega sveta pred Bogom norost. Ljudje častijo in slavijo človeka, o katerem vedò, da je moder in učen. Od daleč prihajajo k njemu, ker upajo, da jim bo dal dober svet. Ta dobri svet radi tudi dobro plačajo. Toda sv. Pavel pravi, da je vsa ta učenost pred Bogom kakor norost.

Prav je sicer, da imamo dobre in modre svetovavce, saj pravi sv. Pismo: «Izberi si svetovavca med tisoč enega (Sirah 6, 6).» Sv. Pismo torej samo pravi, da imejmo mej ljudmi modrega prijatelja-svetovavca, katerega vprašajmo v težkih vprašanjih in v bridkih urah za dober svet. Vedimo pa, da so vsi človeški sveti pred Bogom kakor norost.

Prav zato pa, ker so vsi človeški sveti malo vredni, nam je Bog hotel dati nebeško svetovavko — Marijo Devico, katero vprašajmo za svet, ko ga potrebujemo ali ko smo v dvomih.

Sklenimo danes, da se hočemo vselej v težkih razmerah posvetovati ne-le z modrimi in pametnimi ljudmi, ampak s prečisto Devico Marijo.

Kadar smo v težkem položaju in ne vemo, kaj bi storili, pokleknimo pred podobo ali kip Matere dobrega sveta in berimo z njenega nebeškega obraza, kaj nam je storiti. Kar nam Marija navdihne, storimo brez odloga in se ne bomo nikdar kesali.

Ko te žalost obhaja, ker se ti je zgodila morda nesreča ali krivica, poklekni pred Marijo in išči pri Njej tolažbe in poguma in našel boš.

Ko si s kom v prepiru in sovraštvu in ne veš, kako bi se poravnal, poklekni pred mili obraz Matere dobrega sveta in našel boš pravo pot.

Ko ti morda nevoščljivost razjeda srce, poklekni pred podobo predobrega in milostnega Marijinega srca in boš premagal skušnjava hudobnega duha.

Ko ti vstaja v srcu satan prevzetnosti, poklekni pred ponižno deklo Gospodovo, ki te bo z očmi zapodila izpred se, dokler se ne poboljšaš. Z ostrimi očmi bo izgnala satana iz tvojega srca.

Ko si storil greh in se nisi še spokoril in nisi še očistil vesti, le poskušaj stopiti pred Marijine oči in boš takoj spoznal, kaj zahteva od tebe Marija.

Ko si len za dobro stvar in govoriš v svoji nemarnosti: «To ni moja stvar! Kaj meni mar? Kaj katoliška društva, kaj katoliški časopisi, kaj procesije, kaj tridnevnice, kaj misijoni, kaj Božja služba?» Le pokaži se s takim govorjenjem pred podobo Matere dobrega sveta in videl boš, kako te bo s svojimi očmi presunila.

Morda si pijanec, preklinjevavec ali zapravljivec? Marijino sveto oko te bo presunilo.

Morda si se pregrešil z nečistimi mislimi, željami in dejanji? Prečisto oko Marijino ti bo to ostro očitalo!

Morda zahajaš v slabe družbe? Morda si kaj ukradel in nisi povrnil? Morda si po krivem prisegel? Le poklekni pred Mater dobrega sveta in poslušaj Nje modri glas!

Izprašujmo si vest pred podobo Matere dobrega sveta. Vsi, mali in veliki, mladi in stari najdejo pri Mariji primeren odgovor.

Bil je deček, ki ga je mati vsak dan vodila k znamenju M. B. Dvignila ga je vsak'krat, da je de-

ček podobo poljubil. Nekega dne pa se je deček hudo zlagal. Mati ga vede po navadi k znamenju in ga dvigne, da bi podobo poljubil. Toda deček se je v strahu začel jokati in umikati. Mati vpraša, kaj je? Deček reče: «Marija se jezi in me podi proč!» Mati vpraša: «Kaj si storil?» Deček odgovori: «Zlagal sem se, pa se ne bom nikoli več!» Še-le nato je deček smel spet poljubiti podobo M. B.

*

* *

46. Marija, mati dobrega sveta, nam bodi svetovavka v vseh hudih razmerah in stiskah! Poslušajmo Nje nebeške nauke in hitimo za nebeškim duhom Njenih svetih čednosti, s katerimi je ves svet *razveselila in prenovila.*

*

* *

*

*

*

*

*

*

47. Marijo imenujemo v litanijah *skrivnostno rožo*. Ko se je ta skrivnostna roža prikazala, se je ves svet prenovil in pomladil. Ta skrivnostna roža je s svojim duhom ves svet razveselila in ga dvignila k nadnaravnemu čednostnemu življenju po Jezusu Kristusu.

*

* *

48. Po Mariji smo dobili Jezusa, ki je sonce resnice in pravice, zlato sonce lepega krščanskega življenja, dobrih del in svetih čednosti. Pred Je-

zusom je bila na svetu tema zmote in greha, ki jo je Jezusov nauk in zgled razgnal. Tako je hkratu skrita roža Marija zaslovela po vsem svetu.

*
*
*

49. Življenje Marijino je bilo zelo skrito. Mi ne vemo natančno, kje se je Marija rodila in kedaj, kje je Marija živela do zaroke s prečistim ženinom Jožefom, kako se je ta zaroka in potem poroka sklenila, kje je Marija živela po vnebohodu Jezusovem, kje je Marija umrla, koliko let je dočakala i.t.d. Vse Marijino življenje, kakor tudi življenje sv. Jožefa, je bilo skrito. Bila je ko roža, skrita mej skalovjem, ki jo sam Bog čuva, zaliva in obseva s toplimi žarki svoje milosti.

Dasi pa je bilo njeno življenje skrito, dasi je bila v življenju malo poznana, je vendar-le njeno življenje zaslovelo po vsem svetu. Ni ga človeka, ki bi njenega presladkega imena ne poznal in blagoslavljal. Njene sv. čednosti, ki so bile skrite mej zidovjem «svete hišice», proslavlja sedaj ves človeški rod.

Učimo se od Marije — skrivnostne rože živeti na skritem. Današnji svet je tega nauka zelo potreben. Naša mladina šestnajstih ali sedemnajstih let, ko bi morala biti najbolj skrita, se že kaže po vseh veselicah in plesih. Pa tudi očetje in matere so malo podobni skrivnostni roži Mariji. Marija je skrito živela v «sveti hišici», kjer je pridno delala, skrbela za hišo in pridno molila. Ali jo posnemate? Ali se ne godi, da zapravljajo zlasti očetje ob nedeljah in praznikih po krčmah zlati čas in domače premoženje, mesto da bi doma molili z družino in šli k potrebnemu počitku?

*
* * *

50. Marija se je v skritem nazareškem koticu razvila v prekrasno skrivnostno rožo: Bila je hkratu devica in mati, milosti polna, brez madeža spočeta, brez vsakega najmanjšega osebnega greha, vsa lepa, čista in sveta, z duhom sv. čednosti razveseljujoča nebo in zemljo. Zato jo kličemo v litanijah: Začetek našega veselja, prosi za nas!

*
* * *

51. Kako naj častimo Marijo, skrivnostno rožo? Pred vsem sklenimo, da bomo opravljali vsak dan majhno pobožnost ali vsaj kratko molitvico pred podobo Marije — skrivnostne rože.

Sklenimo dalje, da hočemo vsak večer moliti sv. rožni venec, če le mogoče skupaj, v čast skrivnostni roži. Marija vam bo to bogato poplačala: Če ste žalostni, vas bo potolažila; če ste ubogi, vas bo blagoslovila in osrečila; če ste grešniki, vas bo dovedla na pravo pot; če se prepirate, bo Marija mej vami naredila mir; če se sovražite, vas bo spravila, da bo mej vami ljubezen.

*
* * *

52. Pred leti je bil v Parizu v ječah mlad človek, ki je bil zavoljo hudobij na smrt obsojen. Srce mu je bilo polno sovraštva do Boga in do ljudi. Nekega dne pride v ječo duhovnik obiskati nekega

jetnika. Čuvaj mu pove, da imajo v ječi mladega jetnika, ki strašno preklinja. Duhovnik reče: «Vedite me do njega!» Vrata njegove celice se odprò. Žalost presune duhovnika, ko zagleda mladega, krepkega človeka vkovanega v železje, ležečega na slami. Ko ugleda nesrečnež duhovnika, zavpije na glas: «Proč, proč od mene! Duhovnika ne potrebujem. Kaj vam je tu opraviti? Spovedal se nikdar ne bom. To sem že povedal.» Duhovnik reče prijazno: «Potrpite, prijatelj! Nisem prišel spovedovat, ampak samo obiskati vas in vas potolažiti. Vem, da mora biti žalostno za človeka, če je v takem stanju sam brez prijateljev.» Nesrečnež zavpije: «Kaj prijatelji! Nesrečni nimajo prijateljev.» «Kdo ve? Poskusite malo! Dovolite mi, naj ostanem nekaj časa pri vas» — reče duhovnik. «Pa naj bo! Sedite tja na klop!» reče jetnik.

Duhovnik sede na klop in začne pomilovaje popraševati po raznih rečeh. Jetnik mu pove, da je star še-le dvajset let, da je sin poštene družine, v kateri se je pa zanemarjalo krščansko življenje. V dvanajstem letu se je bil začel učiti rokodelstva. Takrat je prišel v razuzdano tovaršijo, začel slabo živeti in padati iz greha v greh, da je bil nazadnje radi velikega zločina obsojen v smrt.

Duhovnik reče: «Tedaj spovejte se vsaj, da dobite sv. odvezol!» Na to pa začne nesrečnež preklinjati Boga in duhovnike, da je bilo strah.

Duhovnik, ki ga je bilo tudi strah, začne na tihoma moliti molitvico k Mariji. To je divjega človeka nekoliko pomirilo, da je umolknil. Duhovnik mu reče: «Dragi moj! Prosim, molite z menoj to-le molitvico: «Spomni se, o premila Devica» i. t. d. Jetnik se nekoliko omeči in začne govoriti za du-

hovnikom: «Spomni se, o premila Devica Marija, da ni bilo nikdar slišati, da bi ti koga zapustila, k se je k tebi zatekel, tvoje pomoči iskal in se tvoji priprošnji priporočil.» Ta molitvica je jetnika presunila. Ugajala mu je tako, da jo je potem vsak dan ponavljal z duhovnikom. Ko jo je že več dni molil, je duhovnik spoznal, da se je nesrečnež ves premenil. Nekega dne začne kar sam skesano pripovedovati strašne pregrehe preteklega življenja. Duhovnik reče: «Dobro, sedaj ste opravili spoved. Če nimate nič drugega več na vesti, vam dam lahko sv. odvezo. Treba pa, dragi moj, da se resnično in srčno skesate!» Tedaj začne obsojenec na ves glas jokati: «Kesam se, da sem razžalil Boga, ki je bil z menoj vedno dober. Duhovni oče, prosim vas, molite z menoj kesanje, ker mene Bog ne bo uslišal, če bom sam molil.» Oba sta sedaj pokleknila in oba na glas molila kesanje.

Tako je skrivnostna roža Marija omehčala trdo srce mladega hudodelca, ki je bil na smrt obsojen. S svojim prijetnim duhom izpreminja skrivnostna roža grešnike v svetnike, žalost v veselje, nesrečo v srečo, ogreva mrzla srca; tolaži obupane. Marija prenavlja svet in preminja solzno dolino v rajski vrt. Zato pa je Njen rojstni god dan skupnega veselja vsega odrešenega človeštva.

*/

* *

*

*

*

*

*

*

53. Današnjega rojstnega godu prezvišene matere vseh otrok Božjih se veseli zemlja in se veselijo nebesa.

V nebesih je sam Sin Božji, ki jej čestita in ž Njim jej čestitajo milijoni angelov, svetnikov in svetnic Božjih.

Na zemlji jo pozdravljajo milijoni pravovernih kristjanov, ki so pri sv. zakramentih postali bratje Jezusa Kristusa in dosledno otroci Božji in otroci Marijini. Marija je mati Božja in mati naša.

*
* *

54. Najvišja čast in slava za Marijo je, da je *Mati Božja*. Iz te časti in slave izvirajo vse druge časti in slave. Ako je Mati Božja, mora tudi imeti vse prednosti in lastnosti, ki se spodobijo Materi Božji. Če pridem pred mater cesarjevo, že vem, kako jo moram častiti, kako ž njo govoriti in se obnašati in kako visoko je postavljena. Tako tudi vem, kako visoko je postavljena Marija, kako visoko jo moramo častiti, če vem, da je Mati Božja.

*
* *

55. Marija je res Mati Božja, ker je rodila Jezusa Kristusa, ki je druga Božja oseba — pravi Bog.

S tem pa ni rečeno, da ima Jezus Kristus Božjo naravo in osebnost iz Marije Device ali da pred Marijo ni bilo Sina Božjega. S tem hočemo le reči, da tisti, ki je bil rojen iz Marije Device, je Sin Božji, druga Božja oseba, ki je v Marijinem telesu privzela človeško naravo.

Ta resnica, da je Marija rodila Jezusa, ki je pravi Bog, je glavna resnica sv. krščanske vere, je pa tudi tako stara, kakor je stara katoliška cerkev.

V petem stoletju po Kristusu je živel prevzetni carigrajski patrijarh Nestor, ki je začel celo v cerkvi učiti, da Marija ni Mati Božja. Ljudje so v cerkvi na glas godrnjali in učenjak mu je v cerkvi na glas odgovoril: «Ne! Tako ne pustimo Matere Božje zaničevati. Od nekdanj smo verovali in hočemo tudi za naprej verovati, da je Marija Mati Božja.»

Ko so slišali rimski papež in drugi škofje, kaj uči Nestor, so se zbrali v mestu Efezu l. 431. in so obsodili Nestorjev krivi nauk. Izrekli so slovesno, da se Marija mora imenovati Mati Božja, Ljudstvo je radovedno čakalo zunaj pred zborom. Ko so prišli škofje iz zbora in so povedali, da je Nestorjev novi nauk obsojen in zavržen in da so proglašili, da morajo vsi Marijo imenovati Mater Božjo, jih je ljudstvo z nepopisnim veseljem in z lučmi spremljalo na dom. Od takrat se je češčenje Marije Device začelo večati in se do naših dni neprestano veča, ne da bi mogli kdaj doseči najvišje stopinje, kajti beseda: Mati Božja izraža neskončno čast.

Ko je prav o tistem času nastal v Aleksandriji, kjer je bila nekdanj katoliška vera cvetoča, prepir, ali se sme Marija v resnici imenovati Mati Božja, je ljudstvo zaklicalo govorniku, ki je rekel, da je Marija rodila Jezusa, Sina Božjega in da se vsled tega mora imenovati Mati Božja: «To je prava vera, to je dar Božji, to smo želeli slišati. Kdor tako ne govori, bodi izobčen iz cerkve.

Da je Marija zares Mati Božja, je tudi jasno povedano v sv. Pismu. Zapisano je, da je rekel an-

gel Gabrijel Mariji: «Sv. Duh bo prišel v Te in moč Najvišjega Te bo obsenčila. Zato bo to, kar se bo rodilo iz Tebe Sveto in se bo imenovalo Sin Božji.» Otrok, katerega je Marija rodila na svet v betlehenskem hlevcu, je Sin Božji, druga Božja oseba.

Ko je Marija obiskala svojo sorodnico Elizabeto, je Elizabeta zaklicala: Od kod meni ta čast, da pride k meni Mati mojega Gospoda, t. j. Mati mojega Boga.

Marija je torej Mati Božja. Visoka je ta čast in našemu razumu nedosegljiva. Po sadu se spozna drevo — pravi pregovor. Sad Marije Device je Bog. Kako plemenito in Božje mora biti drevo t. j. Marija, ki je ta sad rodila.

Mi vsi smo podložni Bogu, se ga bojimo in trepetamo pred Njegovim obličjem. Le Marija — Mati ima materinske pravice in časti, le ona mu sme reči: «Sin, zakaj si nama to storil? Glej, jaz in tvoj oče sva te z žalostjo iskala!» Kristus, druga Božja oseba, je bil Mariji in sv. Jožefu pokoren. Sam Kristus jo je klical: Mati!

Častimo jo torej, kolikor hočemo in kolikor moremo, nikdar je ne bomo mogli dovolj počastiti.

*

* *

56. Marija pa je tudi naša mati, saj jo v litanih kličemo: Mati in jo sv. katoliška cerkev kliče v vseh molitvah: Mati! Kakor je Eva mati vseh ljudi, ki se rodijo v izvirnem grehu, tako je Marija mati vseh po milosti Božji prerojenih ljudi.

Pri sv. krstu smo namreč vsi kristjani postali otroci Božji, bratje Jezusa Kristusa, Sina Božjega,

dediči božjega kraljestva in sodediči Kristusovi. Kaj sklepamo iz tega? Če smo Kristusovi bratje, imamo s Kristusom eno mater — Marijo. O tolažbe polna resnica! Kristus je naš duhovni brat, Marija naša duhovna mati.

Sv. Avguštín pravi, da smo vsi kristjani udje Kristusovega telesa in da je dosledno Marija tudi naša mati, ker je mati Kristusovih udov.

*

* *

Marija je torej Božja mati in naša mati. Da je Božja mati, je zanjo najvišja čast, da je pa naša mati, je nam najljubša in najprijetnejša resnica.

Spomnimo se danes te najvišje Marijine časti, a spomnimo se hkratu tudi borne hišice nazareške, v kateri je stanovala ta najvišja in najsvetejša mej vsemi ženami. Učimo se od Nje svete preprostosti, zadovoljnosti z malim, sv. ponižnosti, skritosti, in zaničevanja posvetne sijajnosti. Pod temi čednostimi se skriva modrost našega življenja in večna čast.

*

* *

*

*

*

*

*

*

57. V psalmu 83. beremo: «Blagor njim, ki prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! Vekomaj in vekomaj te bodo hvalili... Zakaj bolji je en dan v tvojih lopah, kakor tisoč. Raji sem najmanjši v hiši svojega Boga, kakor da bi stanoval na dvorih grešnikov.

Te besede ne veljajo le o templju jeruzalemskem in o naših cerkvah, v katerih prebiva Bog, ki je naša moč, naša tolažba in veselje, ampak veljajo zlasti o tisti «sveti hišici» nazareški, v kateri je prebival Jezus, Sin Božji, njegova presveta mati in sv. Jožef, prečisti ženin Marije Device. Blagor sv. Jožefu in Mariji, ki sta prebivala z Jezusom, pa blagor tudi nam, če vsaj v duhu prebivamo večkrat v «sveti hišici» nazareški z Jezusom, Marijo in s svetim Jožefom.

Poglejmo sedaj nekoliko v to sv. hišico, kjer je bila Marija brez madeža spočeta in rojena, kjer je angel Gabrijel naznanil Mariji, da bo spočela Jezusa od sv. Duha.

*

* . . *

58. Kje je bila ta sveta hišica in čigava je bila ta hišica? En del te hišice, t. j. glavni del, kjer je bila najbrže obednica in kuhinja nam je do današnjega dne ohranjen v Loretu. Ustno izročilo pravi, da so ta del «svete hišice» prenesli angeli iz Nazareta l. 1291. na Trsat, a že po treh letih, t. j. leta 1294., s Trsata v Loreto. Kdor je bil že na Trsatu, je videl prostor, od koder je sila vzeta sveta hišica, kakor slove ustno izročilo, in kdor je bil v Loretu, je videl hišico, kjer je Marija, prečista Devica delala.

Sv. hišica je bila v Nazaretu, ki je bil sezidan na strmem hribu. Hišica je slonela zadaj na hribu, od spodaj je bila kuhinja. Nekateri poročajo, da sta bila po zgledu drugih siromašnih hiš zraven kuhinje še dva prostora ali dve sobici. V eni sobici

je spala prečista in presveta Devica, v drugi sv. Jožef, prečisti ženin Marije Device in ko je Jezušček odrastel tudi še Jezušček. Te siromašne hišice nazareške so imele tudi delavnico, ki je bila ločena od hišice. Poročajo, da je sveta hišica imela delavnico nekoliko niže. Tu se je trudil sv. Jožef, ki je pridno delal, da je preživel sebe in prečisto in presveto Devico.

Čigava je bila ta sveta hišica? Vsa ustna izročila so v tem edina, da je ta hišica bila last Marije, prečiste Device, oziroma njenih staršev, sv. Joahima in sv. Ane, ki so pa umrli že v njeni zgodnji mladosti.

Ta hiša ni bila last sv. Jožefa. Starši sv. Jožefa so bili sicer premožni, a so mu umrli, ko je bil še mladenič. Bil je namreč edini sin, a dober in predober, da so mu sosedje skoraj vse unesli. Bog ga je potlačil in mu razodel, da je Njegova sveta volja, naj vse imetje, ki mu je še ostalo proda in naj se preseli v Jeruzalem, da se tam izuči v *mizarstvu*. Tako je ta sveti mladenič tudi storil. Takrat je bila v sveti službi jeruzalemskega templja z drugimi dekleti Marija, hčerka rajnkih Joahima in Ane iz Nazareta, ki jo je Jožef dobro poznal že iz Nazareta. Sv. Jožefu je bilo od zgoraj razodeto, kako draga je bila Marija Bogu, kako prenapolnjena z vsemi milostmi in blagoslovljena mej vsemi ženami.

Po starodavnem ustnem izročilu sta bila sv. Jožef in prečista Devica Marija zaročena oziroma poročena v jeruzalemskem templju. Te zaroče ne smemo zamenjati z našimi zarokami. Hebrejska zaroka je bila prava poroka z vsemi dolžnostmi in pravicami prave poroke. Poroka je bila le zunanja slovesnost, t. j. napravili so večerjo v hiši neveste in jo

potem slovesno vedli v hišo ženina, kjer sta začela skupaj živeti. Ko so nevesto vedli v ženino stanovalnico, so prišla dekleta naproti z lučmi, ker se je to po noči godilo. S tem je bilo vse končano. Vse pa ni bilo strogo ukazano, ampak le navada.

Kaj se je v tem oziru zgodilo ob zaroki prečiste Device z Jožefom, nam sv. evangelij nič ne pove, zlasti ker sv. Jožef ni imel hiše v Jeruzalemu. Sv. evangelij nam pove samo, da sta po zaroki stanovala v *Nazaretu*. Marija je stanovala v svoji hišici — sveti hišici in sv. Jožef, njen prečisti ženin, najbrže tudi ž njo, čeprav pravi sv. evangelij (Mat. 1): «Ko je bila njegova mati Marija Jožefu zaročena, je bila noseča od sv. Duha, preden sta vkup prišla... Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti Marije svoje žene.. In Jožef je vzel svojo ženo», kajti te besede se dajo tudi tako razumeti, da sta v deviškem stanu živela, pa da jo je Jožef hotel zapustiti, ker si ni znal tega razložiti, dokler mu angel ni pojasnil.¹⁾

*

* *

59. Sv. Jožef in Marija sta torej živela po poroki v Marijini hišici — sveti hišici in morda je v tistem prostoru, ki ga kažejo v Loretu, angel Gabriel oznanil Mariji, da bo spočela od sv. Duha in da naj imenuje njegovo ime Jezus: «Ta bo velik in Sin Najvišjega imenovan in Gospod Bog mu bo dal sedež Davida, njegovega očeta in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.»

1) Nekateri pisatelji pa trdijo, da je imel tudi sv. Jožef tam še svojo hišo, v kateri je stanoval.

Tu v tem prostoru je Marija rekla: «Kako se bo to zgodilo, ker moža ne spoznam?» In angel jej je rekel: «Sveti Duh bo prišel v Te in moč Najvišjega Te bo obsenčila in zategavoljo bo Sveto, katero bo rojeno iz Tebe, imenovano Sin Božji». Marija pa je rekla: «Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.»

*
* *

60. Ta hišica se imenuje sveta, ker je v njej bila spočeta in rojena prečista Devica Marija, ker je v njej spočela Jezusa od svetega Duha, ker je v njej ž njo prebival in deloval prečisti ženin sv. Jožef in ker je v njej ž njima živel in delal Jezus Kristus. Sin Božji.

*
* *

61. Ta hišica in ta družinica je nedosegljiv zgled vsem hišam in hišicam, vsem družinam in družinicam. Zato pa blagor mu, ki prebiva vsaj v duhu v tej hišici, zakaj bolji je en dan v tej hišici, kakor tisoč. Bolje je biti najmanjši v tej hišici, kakor da bi stanovali v palačah grešnikov. V tej hiši je bil raj na zemlji, kar dokazuje, da prava sreča in prava zadovoljnost ni v zunanjem bogastvu in v zunanji sijajnosti, ampak v dobrem srcu. Tudi v preprosti hišici je lahko največja sreča in zadovoljnost.

*
* *

62. Skrbimo, da bo naše stanovanje, naša sobica, kjer stanujemo, podobna sveti hišici, kjer je bila Marija rojena, kjer je stanovala in delovala, kjer je deloval sv. Jožef in kjer se je Sin Božji učlovečil, kjer je Jezus stanoval in z Jožefom in Marijo delal.

63. Kako je sv. Jožef, prečisti ženin, spoštoval in ljubil Marijo, je razvidno iz raznih poročil. Najbolj se je pokazalo takrat, ko je mislil bežati od Marije, da bi je ne izdal v smrt kot prešušnico. Že je bil vse napravil, da bo drugo jutro na vse zgodaj zbežal. Toda v spanju mu je angel razodel: «Jožef, sin Davidov, ne boj se vzeti Marije svoje žene, zakaj kar je v nji rojeno, je od sv. Duha. Rodila pa bo sina in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo odrešil ljudstvo (Mat. 1).» Ko mu je angel to povedal, se je Jožefu odvalil velik kamen od srca. Pobožna redovnica Marija Cecilija Baij, ki je spisala životopis sv. Jožefa in sicer, kakor sama pravi, po navdihbi samega Jezusa, pravi, da je sv. Jožef tisto jutro zgodaj vstal in šel pred vrata, kjer je spala Marija. Tam je kleče čakal, kdaj bo Marija prišla vun, da bi jo počastil kot Mater Božjo in da bi prvič pomolil Sina Božjega v njenem telesu.

Prav ta pobožna redovnica pripoveduje, da je prečisti ženin sv. Jožef tako spoštoval, častil in ljubil Marijo, njene nasvete in njene tolažbe, ki mu jih je dajala, da je po dnevu večkrat pustil delavnico,
XVI.

ki je bila nekoliko pod sveto hišico, t. j. nekoliko oddaljena on nje, in šel k Mariji, da bi z njo govoril, poslušal njene nasvete in njene tolažilne besede, s katerimi ga je tolažila v stiskah in težavah, ko se mu je ta ali ona nevšečnost dogodila. Ta pobožne redovnica pravi, kakor jej je sam Jezus razodel, da je Jožef tako častil, spoštoval in ljubil Marijo, da ni bil še popolnoma zadovoljen, ko je bil sam Jezus v delavnici z njim, ampak da je šel prav večkrat k Mariji v kuhinjo, da je gledal njeno sveto obnašanje in da je poslušal njene nasvete in njene tolažilne besede. Jezus, ki je kot Bog poznal njegove misli, je večkrat naredil, da je moral Jožef iti v kuhinjo, kjer je lahko govoril z Marijo.

Lep zgled nam je dal v tem prečisti ženin sv. Jožef glede Marije, presv. Device. Tudi mi jo moramo vedno imeti v duhu pred očmi, ako hočemo biti popolnoma srečni in zadovoljni. Božja volja in Jezusova volja je, da jo vedno častimo, hvalimo in ljubimo, ker drugače ne more biti naše srce zadovoljno. Zato je Kristus po svoji smrti, po svojem vstajenju in vnebohodu pustil Marijo na zemlji z apostoli, da jih je tolažila in jim dajala pogum in zato je tudi sv. cerkev postavila toliko praznikov in slovesnosti Mariji v čast. Samih godov in praznikov v čast Mariji Devici je v letu štiriindvajset poleg celega meseca maja in meseca oktobra, v katerem molimo sveti rožni venec. Poleg tega je cerkev uvedla navado, da jo trikrat na dan ob zvonjenju pozdravljamo. Sv. cerkev nas spominja tudi, naj molimo pridno, če le mogoče vsak večer sv. rožni venec, ki ga je sama Marija naučila in ga tudi večkrat priporočila.

Zakaj vse to? Volja Božja in volja Jezusova je, da imejmo Marijo za mater, ki naj nas tolaži in naj nam daje pogum. Koliko je dandanes ljudi, ki so popolnoma osiroteli, ki nimajo očeta in matere in nobene duše na svetu, ki bi jih tolažila. Za vse te je velika tolažba že sama misel, da Marija živi z dušo in telesom v nebesih, da sliši naše prošnje, da nam daje milosti in tolažbe, ker jo je zato postavil sam Zveličar Jezus. Kako sladke so jagode sv. rožnega venca, če ga prav molimo premišljujoč v duhu Marijo in Jezusa v sveti hišici!

Možje in mladeniči, ki to berete, kako ševemlje vaše življenje z življenjem sv. Jožefa? Kako se vjemlje vaša nepotrpežljivost, vaša jeza, morda celo preklinjevanje, nespodobno govorjenje in morda celo vaše pijančevanje z življenjem predobrega, prečistega in svetega Jožefa iz Nazareta?

*
* *

64. Blagor človeku, ki v duhu čuje vedno pri durih svete hišice in gleda prelepo obnašanje pre-svete Device in posluša njene svete besede!

Omenjena redovnica, ki je spisala životopis sv. Jožefa po navdihbi Jezusovi, kakor pravi sama, piše, da ni hotela Marija nikoli sama nič odločiti, ampak da je vse prepuščala sv. Jožefu. Sv. Jožef je želel sicer, naj bi ona vse odločila, a ponižna dekla Gospodova je dejala, da mora on vse odločiti. Ko je bil sv. Jožef v stiskah, zlasti po poroki, potem ko so morali bežati v Egipt, ko so se iz Egipta vrnili i.t.d., je vselej prečista Devica žalostnega Jožefa tolažila in zanj veliko molila. Marija je dobro ve-

dela, da je volja Božja, da morata biti siromaka. Tudi Jožefu je bilo naznanjeno, še preden je odšel v Jeruzalem, kakor slove omenjeni životopis, naj vse proda, kar ima v Nazaretu, ker da je volja Božja, da mora biti siromak in da mora živeti od dela svojih rok. Ko ni mogel toliko zaslužiti, da bi Mariji z vsem postregel, ga je vselej Marija tolažila, da je to volja Božja in volja njenega Sina in da je njiju siromaštvo Bogu ljubo, saj si je izvolil siromašno mater. Ko bi bil hotel, bi si bil lahko izbral bogato mater. Ko bi ona dva ne bila siromašna, bi ju Bog morda ne bil izvolil. Ko je bil včasih potr, ker ni mogel preskrbeti Mariji boljše in primernejše hrane in se je začel opravičevati, se mu je prečista Devica ljubeznivo nasmehnila in mu rekla, naj si s tem ne dela nobenih skrbi in žalosti, ker Sin Božji tako hoče. Tako ga je pomirjevala.

Prašal je nekoč sv. Jožef prečisto Devico, kaj bi hotel dati Sinu Božjemu, da bi mu napravil večje veselje. Prečista Devica mu je rekla: Nobena reč ne ugaja Sinu Božjemu bolj ko dar srca.

Omenjeni životopis poudarja zelo Marijino molčečnost. Marija je hranila zase mnogo reči, zlasti takih reči, ki bi bile utegnile razžalostiti njenega prečistega in predobrega ženina Jožefa. Tolažila je sv. Jožefa in ga nagovarjala, da mora biti v vseh trudih in bridkosti popolnoma vdan v voljo Božjo.

Ko je bilo dete Jezus rojeno, je Marija počastila sv. Jožefa s tem, da mu je dete dala v naročje. Sv. Jožef je sprejel nebeškega otroka klečé. Prav tako ga je tudi Marija klečé sprejela, ko ga je sv. Jožef vrnil.

Marija je ob vsaki priliki počastila sv. Jožefa kot očeta. Sv. Avguštin pravi, da je bil sv. Jožef

deviški oče, ker je bil tudi sv. zakon z Marijo *deviški* (S. Aug.: Sermo 51 de Concord. Mat. et Luc. cap. 20 n. 30). Zato je sam Kristus imenoval sv. Jožefa očeta in sv. Jožef Kristusa Sina.

Omenjeni životopis hvali zlasti Marijino pridnost v delu, s katerim je v Nazaretu in zlasti v Egipetu podpirala sv. Jožefa.

Ko je začel sv. Jožef čutiti, da se mu bliža smrt, mu je Marija stregla, ga tolažila in mu dajala pogum ter se trudila z veliko skrbnostjo, požrtvovalnostjo in ljubeznijo, da bi spet dobil moči. Sveti Jožef je z veliko hvaležnostjo sprejemal njene usluge in hvalil neprestano Boga, ki mu je dal prečisto Devico in nebeškega otroka Jezusa. Čeprav ni mogel skoraj nič jesti, je vendarle vselej vzel iz njenih rok in jedel. Umirajoč je ponižno prosil Marijo, naj bi ga opozorila, če bi kaj storil, kar bi ne bilo všeč Jezusu. Prečista mu je odgovorila, naj bo le miren, ker da bo že ustregla njegovi želji in ga opozorila, če bi kaj videla na njem, kar bi Jezusu ne bilo všeč.

Ko je sv. Jožef umrl v rokah Jezusovih in Marijinih, je bila njegova zadnja beseda Jezus, Marija!

Žene in dekleta imajo torej v nazareški sveti hišici najlepši zgled: Marijo. Siromašna je bila tista hišica, pa v njej je bil raj. Bodite pokorne, ponižne, potrpežljive, postrežljive, ljubeče Boga in bližnjega in tudi vaše stanovanje se takoj izpremeni v raj, čeprav bi bilo siromašno.

*
* *
*

65. Blagor človeku, ki v duhu čuje vedno pridurih svete hišice, ki je bila Marijina hišica in ki

je v njej Marija spočela Sina Božjega, Jezusa Kristusa in ki je v njej živel naš Zveličar nad trideset let.

Če je sv. Jožef bil v njej prelep zgled vsem dobrim možem in mladeničem, če je bila Marija v njej prelep zgled vsem ženam in dekletom, je bil Jezus na sploh vsem ljudem, moškim, ženskam in otrokom najlepši zgled.

Omenjeni životopis sv. Jožefa pravi, da sta Jožef in Marija v Egiptu dobivala od vseh strani dosti dela. Vsa soseščina je prihajala z delom k njima, da bi videli Marijo in zlasti milega Jezusa. Otroci iz vse soseščine so prihajali k Jezusu, ki jih je lepo nagovarjal in jim dajal nebeški zgled. Prav tako so tudi v Nazaretu prihajali sosede in sosedje radi k sv. hišici, da so videli Marijo in zlasti Jezusa in prav tako so tudi otroci v Nazaretu radi bili v družbi z Jezusom.

Sv. evangelist Luka pravi (2, 51), da je Jezus bil pokoren staršem in da je rastel v modrosti, starosti in milosti Božji pri Bogu in pri ljudeh.

*

* *

66. Bodimo torej radi v duhu v sveti hišici, kjer je Marija bila rojena, kjer je spočela Jezusa od sv. Duha, kjer je živela z Jezusom in Jožefom in kjer je umrl sv. Jožef, ki je patron v Bogu umirajočih. Kako lepa in tolažilna je misel na siromašno sveto hišico in na sveto družinico!

*

* *

67. Kje je sedaj sveta družinica, Jezus, Marija in Jožef? Jezus je šel s telesom v nebesa, Marija je bila vzeta s telesom v nebesa in sv. Jožef? Tudi sv. Jožef je bil skoraj gotovo s telesom v nebesa vzet, Tako uči sv. Tomaž akvinski, sv. Frančišek Saleški in mnogo drugih sv. učenikov. Sv. Frančišek Saleški pravi, da je prav gotovo, da je sv. Jožef bil vzet v nebesa s telesom. Zato nimamo nobenih svetih koščic sv. Jožefa, kakor tudi ne Marije Device.

Sv. evangelist Matej pravi (27, 51): Ko je Jezus umrl na križu «so skale pokale in grobovi so se odpirali in veliko teles svetnikov, kateri so spali, (t. j. v grobu ležali), se je obudilo. In so šli iz grobov po njegovem vstajenju in so prišli v sveto mesto in so se mnogim prikazali.» Sv. Tomaž akvinski razlaga te besede in pravi, da ti svetniki stare zaveze, ki so vstali takrat iz grobov, niso več umrli, ampak da so šli z Jezusom v nebesa. Mej temi svetimi očaki pa da je bil sv. Jožef prvi!

Sv. družinica je tedaj vsa skupaj z dušo in telesom *v nebesih*. Ko je mati sv. Janeza in sv. Jakoba pristopila nekega dne k Jezusu in ga prosila: «Gospod, reci, naj sedita ta moja sinova, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici v tvojem kraljestvu», je Gospod odgovoril: «Sedeti na moji desnici ali levici ni moje vam dati, ampak njim, ki je pripravljeno od mojega Očeta (Mat. 20, 23).»

Zakaj je Kristus tako odgovoril? Komu ste bili te mesti pripravljeni? Te mesti ste bili pripravljeni: Mariji, deviški materi, na desnici, sv. Jožefu, deviškemu ženinu in deviškemu očetu, na levici!

Sv. družinica je torej zbrana v nebesih, kakor je bila nekaj zbrana v siromašni sv. hišici v Na-

zaretu. Bodimo radi v duhu zbrani v sveti hišici nazareški in posnemajmo Jezusa, Marijo in Jožefa, da bomo kdaj z njimi zbrani tudi v nebesih v nerazdružljivem večnem občestvu.

Sv. Ana z brezmadežno hčerko.

Štiriinšestdeseto Branje

ZA PRAZNIK IMENA MARIJINEGA

68. Preden je bilo dete Jezus rojeno, je Bog ukazal po angelu Gabrijelu, naj mu dajo ime Jezus. Angel je namreč rekel Mariji: «Imenuj njegovo ime *Jezus*.»

Preden se je rodil sv. Janez Krstnik, je angel Gabrijel rekel očetu Zahariji: «Tvoja žena Elizabeta bo dobila sina in imenuj njegovo ime *Janez*.

Tako je torej sam Bog dal imena osebam, ki so pomagale pri našem odrešenju. Če je pa sam Bog določil ime sv. Janezu Krstniku, je še bolj verjetno, da je določil ime tudi Mariji. Kakor slove ustno izročilo, sta Joahim in Ana po milosti Božji dobila otroka, ki je bil brez madeža izvirnega greha spočet. Ni dvoma, da je sam Bog ukazal sv. Joahimu in sv. Ani, naj dasta temu otroku ime *Marija*. Ime Marijino je moralo biti torej od zgoraj razodeto.

*
* . *

69. Kaj pa pomenja ime *Marija*? Beseda *Marija* pomenja gospo. To ime je Bog določil od vekov, ker je imela biti mati *Gospoda* Jezusa Kristusa.

Marija ni bila *gospa* v posvetnem pomenu, ker je živeła v siromaštvu, čeprav rojena iz kraljevega

preslavnega rodu Davidovega. Če hoče Bog to ali ono osebo povzdigniti do časti gospe, ne potrebuje ne bogastva ne lepih oblačil. Bog naredi s svojo milostjo pravo gospo, Bogastvo in lepa obleka mine. Snejo jo molji in rija. Prava gosposčina je v milosti Božji in v sv. čednostih. Zato je rekla Marija, ko jej je bil angel Gabrijel naznanil, da bo postala mati Božja: «Moja duša poveličuje Gospoda, ker se je ozrl na nizkost svoje dekle; zakaj glej, odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi. Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto njegovo ime.»

*

* *

70. Če pa je Marija resnično prava gospa, smo mi vsi brez izjeme njeni služabniki. Vsi brez izjeme moramo Marijo imenovati svojo gospo, saj je mati našega *Gospoda* Jezusa Kristusa. Njej moramo streči vsak dan, kakor streže službnica svojeje gospé. Marija nam govori: «Blagor mu, ki streže pri podbojih mojih duri.» Vsi tedaj od zadnjega berača na svetu pa do najmogočnejšega cesarja in do največastnejše cesarice in kraljice na tem svetu moramo klicati Marijo svojo gospo in jej moramo streči kot služabniki.

Ker je Marija gospa, jo kličemo v lavretanskih litanijah: Kraljica angelov, kraljica očakov, kraljica prerokov, kraljica apostolov, kraljica mučencev, kraljica spoznavavcev, kraljica vseh devic, kraljica vseh svetnikov, prosi za nas!

*

* *

71. O Mariji pravimo, da je visoka gospa nebes in zemlje, ker je mati Sinu Božjega, t. j. Gospoda vseh gospodov. Marija je rodila v betlehemskem hlevčku Njega, ki je iz nič ustvaril vse stvari, nebo in zemljo, človeka, živali, rastline, morje, reke in potoke, zrak in vodo, sonce, mesec in zvezde in milijone in milijone angelov v nebesih. Zato jo kličemo v litanijah: Mati Kristusova, Mati našega Stvarnika, mati našega Odrešenika, prosi za nas!

*

*

*

72. Ker je Marija tako velika in visoka gospa, obrača sv. cerkev nanjo besede v Sirahovih bukvah (24): «Kakor cedra na Libanonu je povišana in kakor cipresa na sijonski gori, kakor palma v Kadesu in kakor javor ob vodi je visoko zrastle.» Na Libanonu se dobe namreč velikanske cedre, a Marija je še višja; na Sijonu so bile velikanske ciprese, a Marija je še višja, v Kadesu so bile visoke palme, a Marija je še višja; ob vodi rastejo velikanski javorji, a Marija je še višja. In dalje pravi: «Ona je kakor zasajena roža v Jerihu, kakor lepa oljka na polju; njeno cvetje je častitljiv in pošten sad.» To pomenja: V Jerihu so lepe rože, a Marija je še lepša; oljka na polju, ki je po letu in po zimi zelena, je lepa, a Marija je še lepša, cvetje je lepo in prijetno, a Marija je najlepši cvet.

In dalje pravi sv. Pismo: «Kakor cimet in lepo dišeča sočnjava sem lepo dišala; kakor izbrana mira, sem dajala od sebe prijeten duh, kakor dišave iz raznih cvetlic sem napolnjevala stanovanje in kakor balzam je bil moj duh. Kakor trta sem rodila sla-

dek in dišeč sad; njen duh je slajši ko med in njen delež črez med in satovje.»

Vse te besede obrača sv. cerkev, na prelepo in previsoko gospo Marijo.

*

* *

73. V litanijah kličemo Marijo: «Stolp slonokosteni, stolp kralja Davida!» O tem stolpu je znano, da je bil velikansko zidišče v Jeruzalemu, ki so je ugledali popotniki, ki so prihajali v Jeruzalem, že od daleč. Bil je premočna trdnjava, ki se je ustavljala vsem sovragom. Tako je tudi Marija premočna trdnjava vsem, ki se k njej zatekajo. Kdor je v tej trdnjavi, je gotov, da ga sovražnik ne bo premagal.

*

* *

74. Zatekajmo se torej ob vseh hudih časih k tej trdnjavi, kličimo na pomoč premogočno in prevzvišeno gospo v vseh skušnjavah in viharjih tega življenja:

Spomni se, premila Devica Marija, da ni bilo še nikoli slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je pribežal pod Tvojo *obrambo*, kdor je klical Tebe na pomoč in se priporočal Tvoji prošnji. S tem zaupanjem prihajamo k Tebi, devic devica in Mati, k Tebi prihajamo, pred Te stopamo zdihujoči grešniki. Nikar ne zavrzi naših besedi, temveč poslušaj in usliši nas, milostno, o Mati večne Besede.

*

* *

*

*

*

*

*

*

75. Praznika Marijinega rojstva in Marijinega imena sta prav za prav *en* praznik, namreč god Marije *Device*. Bog je vsadil v ta grešni svet prečisto belo lilijo, katero je postavil grešnemu človeškemu rodu v visok zgled, ki naj ga posnemajo. Marija je bila lepa bela lilija po svoji čistosti in nedolžnosti.

Kako naj posnemamo ta visoki zgled? Kaj nam je storiti, da postanemo lepe bele lilije čistosti in nedolžnosti?

*
* *
*

76. Vsakdo izmed nas ve, da ima lilija nekoliko bolj visoko stebelce, ko druge rože, kakor da je vzvišena nad vse drugo cvetje. Prav zato pa je potrebno, da jo privežemo na majhen kolček, da stoji bolj trdno po koncu in da je veter ne polomi.

Ako hočeš, da bo tvoja duša kakor lepa bela lilija, je potrebno, da jo privežeš na kol žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni do Boga. Lilija svete čednosti in nedolžnosti je tako vzvišena, da je treba skrbno čuvati, da jo vihar tega sveta ne omaje in prelomi. Naša duša mora biti trdno privezana na Boga in na Njegovo sveto voljo, mora biti globoko vdana v voljo Božjo. Ako tega ni, ako ni zlasti žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni, ni mogoče vzdržati se po koncu in ohraniti čistosti in nedolžnosti. Marija je bila vse dni svojega posemeljskega življenja kakor lepa bela lilija, ker je bila vedno tesno združena z Bogom in prevdana v voljo Božjo. Zato je rekla: «Moja duša se veseli v

Bogu, mojem Zveličarju» in: «Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.»

*

* *

77. Kdor goji lilije, potrese večkrat pepela okolu nežnega stebelca. To je potrebno, da ne lazi po liliji razna golazen. Vrtnarji vedo, da napada lilijo najbolj ostudna golazen.

Če si hoče kristjan ohraniti lepo belo lilijo čistosti in nedolžnosti, si mora večkrat natrositi pepela, kar pomenja pokoro, premagovanje, kesanje, poniževanje, odpovedovanje i.t.d. Bele lilije čistosti ni mogoče ohraniti, ako nisi zdržen v jedi in pijači, ako se ne znaš premagovati in ne znaš biti ponižen, kakor je bila Marija, ki je smela reči o sebi: «Ozrl se je Gospod na nizkost svoje dekle.»

*

* *

78. Kdor goji lilije, jih mora imeti v vrtu ali vsaj v ograjenem prostoru, ker bi drugače lahko prišla žival ter jih poteptala ali pojedla.

Če si hočeš, kristjan, ohraniti belo lilijo čistosti, jo moraš zastražiti proti hudobnemu in živinskemu svetu. Ne zahajaj brez potrebe mej svet, v hudobne družbe, v slabe priložnosti, na plese i.t.d. Bodi rad doma pri starših. Če boš doma, te ne bodo snedle živali hude poželjivosti in strasti. Marsikdo je že obljubil, da hoče čisto in nedolžno živeti, pa je šel mej živali v slabe kraje in živali so belo lilijo pojedle.

*

* *

79. Če hočemo, da bo lilija lepa in bela, moramo skrbeti, da bo rastle na soncu in da se o pravem času zalije.

Tako je tudi z lilijo sv. čistosti, nedolžnosti in pravičnosti. Ta lilija ne more rasti, ako se ne zaliva z dežjem Božje besede in ako je ne obseva sonce milosti Božje. Za vse to pa moramo vsak dan goreče Boga prositi. Kdor se hoče ohraniti z Marijo v čistosti, nedolžnosti in svetosti, naj moli, kakor je molila Marija, ki je bila milosti polna.

*

* *

80. Ta primera sv. čistosti, nedolžnosti in svetosti lepi beli liliji je zelo podučna. Če si hočeš ohraniti lepo belo lilijo, privezati jo moraš na kol žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni, trositi moraš večkrat okolu nje pepela sv. spokornosti, zdržnosti, odpovedovanja, premagovanja in kesanja, obdati jo moraš z ograjo, da je živali ne požrò in pogostoma moliti, da ti Bog podeli milost Božjo, kajti brez milosti Božje ne premoremo nič.

O Marija, čuvaj nas, da ohranimo lepo belo lilijo vedno v prvotni lepoti, da pridemo z lepo lilijo kdaj k Tebi v večno življenje!

*

* *

*

*

*

*

*

*

81. Sv. cerkev imenuje Marijo morsko zvezdo — stella maris. Nekateri razlagavci hebrejskega imena Marije so res mislili, da pomenja Marija — morsko zvezdo. Čeprav ni ta razlaga verjetna, se je razlagavci vendarle spominjajo.

*

* *

82. Morska zvezda sveti mornarjem, ki se morajo v nočni temini boriti z viharji in z morskimi valovi, ki jih zanašajo sem ter tja. Prav tako sveti Marija človeškemu rodu v burnih časih človeških zmot in strasti.

Po grehu prvih staršev je sonce milosti Božje zašlo. Pregnani iz prvotnega raja so se ljudje razšli po vsem svetu. Za njimi pa je šla povsod velika beda in tema. Če beremo zgodovino starih paganov, nam vstajajo lasje pokoncu, ko beremo o strahovitih dejanjih, katera so počenjali tudi najbolj napredni pagani. Drugi narodi so bili še na slabšem. Vsi na sploh so bili v strašni temi. V to temo je posvetila rešilna zvezda — morska zvezda — Marija, ki je imela luč od sonca — Jezusa Kristusa ter je označila, da je blizu. Ta zvezda je vse ljudi razveselila, ker je prinesla na svet živo sonce — Jezusa Kristusa, ki je rešil človeški rod iz zmot in iz teme.

Kakor pa je bila Marija takrat rešilna morska zvezda, je bila tudi kasneje v vseh nadlogah in stiskah rešilna morska zvezda katoliški cerkvi.

L. 1683. so bili Turki že pred Dunajem. Bila je huda stiska. Še o pravem času je prišel na pomoč poljski kralj Sobieski. Od takrat praznujemo praznik presladkega imena Marijinega, ki ga je postavil

papež Inocencij Enajsti v hvaležni spomin na slavno zmago krščanskih vojakov proti Turkom pri Dunaju leta 1683.

Istotako se je sv. cerkev zatekala k Mariji proti raznim krivim veram, ki so nastajale v stoletjih. Ko se je jela širiti luteranska kriva vera, so se takoj začele dvigati po vseh krajih Božje poti Mariji v čast. Iz tistih časov je tudi naša svetogorska Božja pot, ki je veliko pripomogla, da se je luteransko gibanje zatrla in da se je v naših krajih ohranila katoliška cerkev. Leta 1939. bomo slovesno praznovali štiristoletnico prikazni Ml. Božje na Skalnici.

Marija je tudi dandanes vsem ljudem prava morska zvezda. Marijo kličemo v vseh stiskah na pomoč. Ako se nam ta ali ona nesreča pripeti, vzkliknemo takoj: Marija, pomagaj! Ako nam kdo umrje, ako se kdo ponesreči, ako nas skušnjave obhajajo — kličemo Marijo na pomoč. Ni ga človeka, ni ga skoraj otroka, ki bi ne znal te ali one Marijine pesmice. To presladko ime bomo klicali na pomoč, ko bomo umirali in ko ne bomo več mogli govoriti, nam bodo drugi šepetali to ime na uho. Bog daj, da bi je mogli še ob zadnjem dihu prav izgovoriti!

*

*

*

83. Morska zvezda kaže mornarjem, kje je sonce, kje je vzhod, kje zahod. Tako je tudi Marija pokazala sonce — Jezusa Kristusa, ko ga je v Betlehemu rodila.

Marija kaže tudi dandanes človeškemu rodu sonce — Jezusa Kristusa. Največ trdovratnih in XVII.

brezverskih grešnikov je Marija pripeljala k ljube-
mu soncu.

Izkušnja nas uči, da krive vere in cerkve, ki
so zavrgle Marijino češčenje, naglo razpadajo. Zdi
se, kakor da bi ne imele gospodinje, ki vzdržuje tri
vogle pri hiši.

*
* *
*

84. Marija pa je morska zvezda še v tretjem
oziru. Morska zvezda dobiva svitlobo, ki jo pošilja
mornarjem na morje, od sonca. Sonce sveti prav za
prav mornarjem in ne morska zvezda. Toda nikdar
bi sonce ne moglo svetiti mornarjem po noči, ko bi
ne bilo zvezd. Le po zvezdah pošilja sonce svoje
žarke mornarjem.

Tako tudi Marija! Od sonca — Jezusa Kristusa
dobiva Marija vse žarke, t. j. vse milosti, katere po-
šilja človeškim otrokom. Od Jezusa so prav za prav
vse milosti, toda vse milosti prihajajo le iz Marijinih
rok in po Marijinih rokah. Sv. Bernard pravi: «Bog
ni hotel, da bi mi kaj imeli, kar bi ne šlo po Mari-
jinih rokah.» Na drugem mestu pravi sv. Bernard:
«Iščimo milosti, pa po Marijinih rokah jih iščimo!»

*
* *
*

85. Turki in Mohamedani se vsak dan trikrat
obračajo proti mestu Meki, ki je v Arabiji. S tem
obračanjem se zahvaljujejo Mohamedu za nauk, ki
jim ga je dal. Koliko bolj bi se morali mi kristjani
obračati k Jezusu po Mariji.

Sv. cerkev nam daje trikrat na dan priložnost, da se obračamo k Mariji in po Mariji k Jezusu. Trikrat na dan molimo angelovo češčenje in prosimo po Mariji milosti od Jezusa. Kdor moli zbrano angelovo češčenje, časti na najboljši način presladko ime Marijino in presveto ime Jezusovo.

*
* *
*

86. Mariji pravimo morska zvezda, toda Mariji pripisujemo še dvanajst zvezd, ki so ji kot krona na glavi. Morska zvezda — Marija je torej obdana z dvanajstimi svitlimi zvezdami. Njena svetloba je torej posebna, ker preмага vse druge zvezde.

*
* *
*

87. V čem pa obstoji ta svetloba, s katero sve-ti Marija? Ta svetloba so milosti Božje, sv. čednosti in dobra dela, ki jih je Marija polna. Tako je rekel angel Gabrijel: «Češčena, Marija, milosti polna.

Misliti si ne moremo nobene čednosti, ki bi je Marija ne imela v največji meri. Če prašamo po sv. čistosti, najdemo na Mariji največjo čistost. Zato pravimo v litanijah: Mati prečista, prosi za nas! Če prašamo po nedolžnosti, najdemo na Mariji samo nedolžnost, saj jo zovemo: Mati nedolžna, prosi za nas. Če prašamo po svetosti, najdemo na Mariji samo svetost, saj jo zovemo: Mati presveta in posoda vse svetosti, prosi za nas! Če prašamo po modrosti, najdemo na Mariji sedež modrosti Božje. Če praša-

mo po ponižnosti, izvemo iz sv. evangelija, da je bila Marija ponižna dekla Gospodova itd.

Te svete čednosti in milosti so svetloba, s katero sveti Marija, kakor sveti morska zvezda mornarjem. Vanjo se ozirajo vsi ljudje in jo posnemajo, kakor se mornarji ozirajo v morsko zvezdo in se po nji ravnaajo.

*
* *
*

88. Vsi ljudje smo podobni mornarjem, ki plovejo proti bregu. Morje je ta svet, ki je večkrat nemiren in viharen, kakor je morje večkrat nemirno in viharo za mornarje. Kakor mornarjem, nastane tudi nam večkrat vihar skušnjav, vihar preganjanja, vihar napuha, vihar obupa i.t.d. Viharji so za mornarje večkrat osodepolni, zlasti v noči. V teh slučajih se morajo skrbno ozirati na morsko zvezdo, da ne zajdejo ali da ne zadenejo na pečine. Tako se moramo tudi mi skrbno ozirati na Marijo, zlasti ko nas zagrne noč greha in nam pretijo viharji naših strasti. V teh trenutkih kličemo Marijo na pomoč, da nas s svojo priprošnjo reši skalovja in potopa.

*
* *
*

89. Presladko ime Marijino častijo danes s sv. kat. cerkviyo vsi nebeški kori in vsi svetniki in svetnice Božje. Tem nebeškim korom se pridružimo vsi, kajti Marija, ki je naša mati, nam sveti, Marija nam kaže pot do milega Jezusa, Marija nas vodi z

milostmi, ki jih dobiva od Jezusa, v Božje kraljestvo.

90. Lepo je, če se otroci spominjajo godu svoje matere; nebeško pa je, če se otroci Božji spominjajo godu Matere Božje. Marija je mati Sina Božjega Jezusa Kristusa, pa tudi mati vseh kristjanov.

91. Kako naj praznujemo imendan svoje ljube matere Marije?

Pred vsem se moramo spominjati njenega presladkega imena, katero je dobila ob rojstvu. To ime je bilo prav primerno izbrano, brez dvojbe določeno od vekomaj za izvoljeno Devico. O pomenu *gospa* smo že govorili. Naj omenim tu, da pomenja v hebrejskem jeziku ime Marija lahko tudi *lepa*. Tudi ta pomen je za Marijo zelo primeren, kajti o Mariji poje sv. cerkev: «Vsa lepa si, Marija, in madeža izvirnega greha ni na Tebi.» Zato se je prikazala sv. Bernardiki v Lurdu v lepi beli in znežni obleki, da je že njena snežno-bela obleka naznanjala, da je Marija vsa lepa, brez madeža in polna nebeške lepote.

92. Ni pa dovolj, da samo vemo, kaj pomenja ime Marija, treba je tudi, da to ime z otroškim spo-

štovanjem častimo in da je s prisrčno pobožnostjo izrekujemo.

Sv. Bernard pravi: Ko se to ime v pridigah oznanjuje, nam je jed, ki nas kreпча, ko je pa na pomoč kličemo, nam je v pomoč v vseh potrebah.

Sv. Pismo pravi, da je bil Jezus *pokoren* svojim staršem. On nam je dal nebeški zgled, kako moramo Marijo častiti in spoštovati. Ustno izročilo pravi, da je Jezus z nežno ljubeznijo ljubil Marijo in jej pomagal pri delu. Ko je šla Marija po vodo, jo je srčno prosil, naj mu dovoli, da bo on nesel vodo. Marija mu je ljubeznivo dovolila, za njim gledala in se čudila nebeškemu zgledu, ki ga je sam Bog hotel dati, da bi se mi učili, kako je treba izpolnjevati četrto Božjo zapoved.

*

* *

93. Za god svoje matere, imajo navado po svetu razkropljeni oroci, da pridejo domov, da se zberejo pri obedu skupaj okoli nje. Če so pa predaleč in ne morejo priti domov, pišejo vsaj lepo pisemce, v katerem izrazijo svoje srčne želje in prošnje do matere.

Danes je god naše skupne matere Marije. Sv. cerkev nam kliče, da pojdimo domov k Mariji. Z grehom smo se oddaljili od Marije in od Boga. Za praznik presv. imena Marijinega pa se radi vračamo k Mariji in k Bogu. Nikoli mej letom ne gredo kristjani tako radi in v tako obilnem številu k sv. spovedi ko za praznik imena Marijinega. V vseh cerkvah je danes brez števila spovedi in obhajil, zlasti pa se to godi po Marijinih romarskih cerkvah. Dobri

kristjani hodijo torej za god svoje skupne matere Marije kaj radi domov.

Kdor pa ne more iti domov k materi, jej piše vsaj pisemce, v katerem izrazi svoje želje in prošnje. Tako delajo danes, na praznik Marijinega imena tudi dobri kristjani. Če ne morejo sprejeti sv. zakramentov, izrazijo Mariji vsaj svoje trdne sklepe, se kesajo svojih grehov, jej obljublajo, da se bodo poboljšali in da jo bodo posnemali v sv. čednostih ter jo prosijo pomoči v vseh stiskah in težavah svojega življenja.

*

* *

94. Sinovi in hčere podarijo za god svoji materi šopek raznovrstnega cvetja, da se njeno srce veseli. Tako moramo tudi mi danes podariti Mariji šopek pestrega cvetja.

V tem šopku mora biti pred vsem bela *lilija* t. j. obljubiti jej moramo, da jo bomo posnemali v sv. čistosti in nedolžnosti. Marija je bila lepa in brez madeža. **Podarimo jej torej belo lilijo sv. čistosti in nedolžnosti**

Druga cvetka, ki mora biti v šopku, ki ga podarimo Mariji, bodi *rudeč nageljček*, ki pomenja ljubezen. Marija je bila polna ljubezni do Boga, do Jezusa in do siromašnih človeških otrok. To sv. čednost želi tudi od nas. Kdor hoče biti njen ljubljenec, mora skrbeti za rudeči nageljček Božje ljubezni.

Tretja cvetka v šopku, ki ga podajmo danes Mariji za god, bodi ponižna *vijolica*, ki je znak ponižnosti in pohlevnosti. Marija je bila ponižna in pohlevna dekla Gospodova, kakor je sama rekla: Glej, dekla sem Gospodova. Posnemajmo jo in bomo ponižni in pohlevni.

Četrta cvetka bodi *gorečnica*, ki pomenja gorečnost, katero moramo obljubiti za god svoji materi.

V šopku mora biti tudi cvetka *Nepozabime*. Obljubiti moramo, da ne bomo nikoli zabili Boga in Nje, ki je Božja mati in mati vseh kristjanov. To dosežemo zlasti z molitvijo sv. rožnega venca.

S takim šopkom bomo najbolj razveselili Marijo za nje častiti god, si pridobili njeno ljubezen, njeno pomoč in brambo v življenju, zlasti pa o smrtni uri.

Pri tem češčenju se nam ni treba bati, da bi prekoračili mejo, kakor nam luterani očitajo, ki pravijo, da mi katoličani častimo Marijo kot Boga. To je zmota! Mi ne častimo Marije kakor Boga, ampak kakor je Bog ukazal. Sam Bog je poslal nadangela Gabrijela, naj jo pozdravi: Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s Teboj, blagoslovljena Ti med ženami; sam Sin Božji jo je počastil kot svojo mater in sam sv. Duh jo je počastil, kakor je rekel angel: «Sv. Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila in zategavoljo bo Sveto, ki bo rojeno iz tebe, imenovano Sin Božji (Luk. 1, 26).»

Vsemogočni trojedini Bog sam je Marijo počastil kot svojo mater in sam sv. Duh jo je počastil na najvišji način. To je najboljši dokaz, da jo mi kristjani prav častimo in da je luteranski nauk huda zmota.

Častimo torej Marijo, kolikor le moremo; nikoli je ne bomo mogli tako počastiti, kakor jo je Bog počastil in kakor Bog želi, naj jo častimo.

*

* *

95. Kdor je bil kdaj ob postelji umirajočega človeka, ve, da se umirajoči, čeprav bi bil star, rad

spominja svoje telesne matere in jo kliče na pomoč. Če ga kdo vpraša, ali mu je mati že umrla, začne s solzami pripovedovati o njej. Prav tako radi kličejo umirajoči o smrti uri tudi ime Marijino na pomoč. To ime jim je takrat tako sladko in ljubeznivo, da se čutijo potolažene in srečne, ko jim duhovnik zašepče to ime na uho.

*
* *
*

96. Kmalu bo bila tudi nam velika osodepolna in strašna smrtna ura, ko se bomo morali ločiti od vsega sveta in od vseh svojih dragih. Takrat bo naša tolažba ime Marije, naša pobožnost do Marije in zlasti sv. rožni venec. Učimo se tedaj izgovarjati Njeno ime s častjo in gorečnostjo, učimo se ljubiti to presladko ime, da je bomo znali prav izgovarjati o smrti uri in da nam bo takrat v pomoč in v obrambo, učimo se z ljubeznijo moliti sv. rožni venec, kajti zrnca sv. rožnega venca so dragocena. Ž njimi plačujemo, kakor skušnja uči, dolgove že na tem svetu, kajti družine, ki molijo sv. rožni venec, so tudi v gospodarskem oziru trdne, plačujemo pa zlasti dolgove za oni svet. Zlata zrnca sv. rožnega venca bodo na tehtnici sv. Mihaela odločila naše zveličanje.

*
* *
* * * *
* * * *

97. Poleg imena Jezus ni nobenega imena ne v nebesih ne na zemlji, ki bi bilo tako čislano in spoštovano, ko ime Marija, ime Božje Matere.

O imenu Jezus pravimo, da je od vekomaj. da je vsemogočno in da je presladko. Toda tudi ime Marija je od vekomaj; tudi ime Marija, četudi ni vsemogočno, je mogočno; tudi ime Marija je presladko.

*
* *
*

98. Od *vekomaj* je to ime! Še preden je Bog svet ustvaril, preden je določil morju bregove, preden je postavil hribe in doline, preden je človeka upodobil po svoji podobi, je to ime že bilo. Čeprav ni Marija od vekomaj, in tudi ne more biti, je Bog nanjo mislil na poseben način od vekomaj.

Na to ime je mislil Gospod Bog, ko je iz Adamovega rebra ustvarjal prvo ženo Evo, ker je bilo že takrat določeno v Božjih mislih, da bo prišla druga mati Eva, ki se bo iz Nje rodil Zveličar.

To ime je izgovoril angel Gabrijel, ko je prišel iz nebes oznaniti prihod Zveličarja Jezusa. Angel je stopil k Mariji in rekel: Zdrava, Marija!

O zares veliko ime Marija, katero je izbral sam Bog in katero je z veliko častjo izgovoril sam nadangel Gabrijel.

To ime je znano dandanes po vsem svetu. Ni ga katoličana, ki ne bi imel vsak dan tega imena v ustih.

To ime se razlega tudi v nebesih iz tisoč in tisoč angelskih ust, iz ust svetnikov in svetnic Božjih.

To ime se bo razlegalo na zemlji do sodnjega dne in v nebesih na vse večne čase. Devica, ki je to ime nosila, je vredna, da jo častijo vse stvari. Od kar svet stoji in dokler bo svet stal, ni bilo device,

ki bi bila bolj ponižna, sveta, čista, usmiljena in potrpežljiva.

*

*

*

99. Marija je *mogočna* Devica, ker je Gospod v njene roke položil vse milosti. Kdor hoče to ali ono milost prejeti, naj jo prosi po Mariji. Kdor se hoče zveličati, naj prosi zveličanje po Mariji.

Mogočno je to ime, ker pomenja Tisto, ki je bila v nebesa vzeta z dušo in s telesom.

Mogočno je to ime, ker pomenja Tisto, katero je Jezus v nebesih kronal in jo postavil za kraljico nebes in zemlje: za kraljico angelov, očakov, prerokov, apostolov, mučencev, spoznavavcev in vseh devic.

Mogočno je to ime, ker pomenja Tisto, ki je v sv. cerkvi pomagala v največjih stiskah. Marija nas čuva z mogočno roko, ker je mati Jezusova in mati vseh otrok Božjih. Kakor se otroci skrivajo za mater, prav tako se skrivamo mi za Marijo, ko nas za-
lezujejo in skušajo hudobni duh in njegovi služabniki. Peklenska kača nam ne more škoditi, dokler nas Marija čuva, saj je bilo že v raju rečeno peklenški kači: «Prokleta si mej vsemi živalmi. Po tleh boš plazila in zemljo jedla. Sovraštvo bom naredil mej teboj in mej ženo, mej tvojim zarodom in mej njenim zarodom. Ona bo tebi glavo strla in ti boš zalezovala njeno peto.» Marija je peklenški kači glavo strla; kača se zvija pod njenimi nogami. Dokler se skrivamo za Marijo, se nam ni treba bati, ker je glava peklenške kače trdno pod Marijino peto. Zupajmo v njeno moč in pomoč.

*

* *

100. Marijino ime pa je tudi *presladko*.

Presladko in preljubeznivo je to ime, ker pomenja Njo, ki je bila nad vse dobrotljiva, ponižna, pohlevna in potrpežljiva.

Presladko je to ime, ker pomenja Njo, ki je z Jezusom sodelovala za naše odrešenje. Marija je spočela Zveličarja od sv. Duha, ga v betlehemskem hlevcu rodila, zanj skrbela in ga spremljala pod križ na goro Kalvarijo. Marija je po vnebohodu Gospodovem tolažila in navduševala apostole in na ta način pomagala, da se je katoliška cerkev ustanovila.

Presladko je to ime, ker pomenja Njo, ki je naša tolažba v vseh stiskah in nesrečah, kajti v vseh nezgodah in skušnjavah kličemo to ime na pomoč. In ko bomo ob smrtni uri v najhujših stiskah, bomo to presladko ime večkrat izgovarjali in ko je ne bomo mogli sami izgovarjati, nam je bodo drugi na uho šepetali.

Prekladko je to ime, ki vsakemu grešniku srce omeči in bodi še tako trd. Zato jo imenujemo v litanijah pribežališče grešnikov.

*

* *

101. Sv. Janez Berchmanns iz Družbe Jezusove, je imel navado, da je po vseh bukvah, ki jih je rabil v šolah, zapisoval ime Marija. Ko je umrl, so našli po vseh njegovih knjigah na premnogih mestih zapisano to ime. V zapisnik si je tudi zabeležil, da ne bo odnehal s češčenjem Marije Device, dokler ne doseže prav goreče ljubezni do Nje. Dosegel je, kar je

želel. Bog ga je vzel v mladostnih, cvetočih letih s tega sveta in cerkev ga je proglašila za svetnika. Sedaj prepeva v nebesih na vse večne čase čast in slavo Marije Device.

*
* *
*

102. Vpraša se, zakaj je Bog ime Device Marije tako povišal? Mnogi so si že prizadevali, da bi si pridobili slavno ime, pa nihče ni dosegel slave Marijinega imena.

Zakaj je bila Marija tako povišana, pove nam pesem, ki jo je pela Marija: «Ozrl se je Bog na ponižnost svoje dekle.» Slava njenega imena je njena ponižnost, na katero se je Gospod milostno ozrl.

Praznik preslavnega imena Marijinega nas uči sv. ponižnosti. Tista slava je trdna in večna, ki jo daje Gospod. Te slave iščimo, ako se hočemo zveličati.

Kristus je rekel (Mat. 5, 3): «Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo». Ti ubogi v duhu so ponižni, ki hodijo za Marijo in jo posnemajo.

Ob drugi priliki je rekel Jezus (Mat. 18, 4): «Resnično, resnično, povem vam, ako se ne izpreobrnete in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Kdor se poniža, kakor ta otrok, je večji v nebeškem kraljestvu.»

In dalje (Mat. 20, 26): «Kdor hoče biti mej vami večji, naj bo vaš služabnik; in kdor hoče biti mej vami prvi, naj bo vaš hlapec.»

In dalje (Luk. 14, 8): «Kadar si povabljen na ženitnino, ne sedaj na prvo mesto, da ni bil morda

povabljen kdo, ki je bolj častitljiv ko ti in da ne pride, kdor je tebe in njegga povabil in ti ne reče: Ugani se temu in se takrat ne začneš s sramoto presedati na zadnje mesto. Temveč, ko si povabljen, pojdi in sedi na poslednje mesto, da ti poreče, kdor te je povabil: Prijatelj, pomakni se više! Takrat ti bo v čast vpričo njih, ki so s teboj vred pri mizi. Zakaj vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.»

In sv. Pavel pravi v pismu do Rimljanov (12, 16): «Nikar si visokih reči ne domišljajte, ampak nizkih se držite.» In v pismu do Filipljanov (2, 3): «Nič ne delajte iz prepirljivosti in zavoljo prazne časti, temveč v ponižnosti čislajte drug drugega.»

Sv. Peter uči v prvem pismu (5, 5): «Bodite mej seboj ponižnega duha, ker se Bog napuhncem ustavlja, ponižnim pa daje milosti.»

To so nauki Jezusovi in njegovih svetih apostolov. Razume se, da je bila Marija v teh naukih mej vsemi človeškimi otroci najbolj razsvitljena. S čednostjo svete ponižnosti je Marija visoko zrastle, nad ciprese sijonske in cedre libanonske. Ponižnost je za krščansko življenje tako potrebna, kakor je potrebna korenika vsakemu drevesu. Če nima korenike, se drevo posuši. Prav tako je s človekom, ki nima korenike sv. ponižnosti.

*

*

*

103. Sv. Frančišek Asiški se je smatral v ponižnosti za največjega grešnika. Samostanski brat Pacifik pa je imel nekega dne to-le prikazen: Videl je odprta nebesa, mej angelskimi kori pa je videl blesteč prestol in bilo mu je razodeto, da je ta ble-

steči prestol namenjen sv. Frančišku. Po tej prikazni vpraša sv. Frančiška, kako je mogoče, da se smatra za največjega grešnika? Ali ni to proti resnici? Svetnik mu odgovori: «Ko bi bil Bog dal največjemu grešniku toliko milosti, kolikor jih je dal meni, bi ta gotovo ne bil tako nevhaležen, kakor sem jaz; in ko bi Bog ne bil dal meni teh milosti, bi bil jaz gotovo storil več zločinov, ko vsi grešniki skupaj.»

Brat Masej je rekel nekoč sv. Frančišku: «Od kod to, da teka toliko ljudi za teboj, da te hočejo vsi videti in poslušati?» Sv. Frančišek je odgovoril, da je Bog izbral njega, ki je največji grešnik in bedak, ker hoče veliko delo izvršiti. Ko bi bil kdo drug večji grešnik in večji bedak, bi bil Bog gotovo njega izbral, da bi se ljudje bolj čudili in se izpreobrnili. Dobra dela niso človeška dela, ampak Božja in treba je le Boga hvaliti za to.

Sv. Frančiška Fremiot, ki je bila vsem ponižna dekla, je učila: «Prava ponižnost obstaja v tem, da se sami sebe še bolj ponižujemo, ko nas drugi ponižujejo; da se sami sebe še bolj obtožujemo, ko nas drugi tožijo; da odkrito spoznavamo, da smo vredni še hujših in bolj trdih del, ko nam drugi nizka in trda dela nakladajo in da smo zadovoljni in veseli, ko nas drugi zaničujejo.»

Tako so delali in živeli svetniki in svetnice Božje, ki so hodili za Marijo!

*

* * *

104. Bodimo torej po zgledu Marijinem ponižni, če hočemo, da se bo tudi na nas Bog milostno ozrl. Praznik Marijinega slavnega imena nas uči, da moramo v *ponižnosti* hrepeneti po večni slavi v Gospodu.

VSEBINA ;

1. Devetinpetdeseto Branje za trinajsto nedeljo po
Binkoštih	Str. 615
2. Šestdeseto Branje za štirinajsto nedeljo po
Binkoštih	„ 666
3. Edeninšestdeseto Branje za petnajsto nedeljo
po Binkoštih	„ 709
4. Dvainšestdeseto Branje za šestnajsto nedeljo po
Binkoštih	„ 755
5. Triinšestdeseto Branje za praznik Rojstva M. D. „	799
6. Štiriinšestdeseto Branje za praznik Imena Ma-
rijnega	„ 859

COBISS :042:00

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000429701